"Merak uyandırıcı."
– Ian Rankin

DAISY MASON NEREDE?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-1

düzeltmesi kaktüsün tarafından yapılmıştır

CARA HUNTER

OLİMPOS

DAISY MAŞON NEREDE?

DEDEKTİF ADAM FAWLEY SERİSİ-1

CARA HUNTER

OLİMPOS

GİRİŞ

Hava kararıyordu, küçük kız üşümüştü. Çok güzel bir gün geçirmişti; ışıklar, kostümler ve yıldız yağmuruna benzeyen havai fişekler görmüştü. Büyülü bir manzaraydı, tıpkı bir masal gibiydi ama artık her şey mahvolmuştu, her şey ters gitmişti. Kafasını kaldırıp üstüne geliyor gibi görünen ağaçlara ve dallara baktı. Ama *Pamuk Prenses* ya da *Uyuyan Güzel* gibi değildi. Prens yoktu, onu beyaz atına bindirip kurtaracak kimse yoktu. Çalıların içinden sesler geliyordu, küçük hayvanların hışırtılarını ve yaklaşmakta olan ağır sesleri duyuyordu. Tüm kalbiyle *Cesur*'daki prenses gibi olmayı diledi. O, böyle bir ormanda tek başına olmaktan korkmazdı. Ama Daisy korkuyordu.

Daisy çok korkuyordu.

"Daisy?" diye bir ses yükseldi. "Neredesin?"

Adımlar hızlandı, yaklaştı, ses öfkeliydi. "Saklanamazsın. Seni bulacağım. Bunun farkındasın, değil mi Daisy? *Seni bulacağım.*"

Başlamadan şunu söyleyeyim. Hoşuna gitmeyecek ama inan bana, bunu o kadar çok yaptım ki hepsini hatırlayarak kendimi cezalandıramıyorum bile. Bu tür vakalarda -söz konusu bir çocuk olduğunda- suçlu yüzde doksan eve yakın biridir. Aile, arkadaş, komşu, mahalleden biri. Bunu unutma. Ne kadar mahvolmuş görünürlerse görünsünler, ne kadar olağandışı gelirse gelsin suçlunun kim olduğunu bilirler. Bilinçli olarak bilmeyebilirler, henüz bilmeyebilirler. Ama hep bilirler.

Hep bilirler.

***

20 Temmuz 2016, sabaha karşı 02.05
Canal Malikâneleri, Oxford

Ev arayanların bir ev hakkındaki kararlarını ilk otuz saniye içinde verdiği söylenir. Bana kalırsa ortalama polis memuru kararını on saniye içinde verir. Hatta çoğumuz daha kapıdan girmeden bir karar vermiş oluruz. Ama insanları değil, mülkü yargılarız. Bu yüzden 5 Barge Close adresindeki evin önünde durduğumuzda ne ile karşılaşacağımı iyi biliyordum. Eskiden "Yönetici Evi" dedikleri tarzda bir evdi. Belki de hâlâ öyle diyorlardı, hiçbir fikrim yoktu. Bu tür insanların parası vardı ama istedikleri kadar değildi yoksa Victoria döneminden kalma bir ev alırlardı, kanalın ters tarafındaki bu imitasyonla yetinmezlerdi. Aynı kırmızı tuğlalar, aynı küçük pencereler vardı ama bahçeler küçülmüş ve garajlar büyümüştü, imitasyondan çok doğrudan kalpazanlık denebilirdi.

Ön kapıda nöbet bekleyen memur, ailenin evi ve bahçeyi aradığını söyledi. Çocukları yatakların ve dolapların altında o kadar sık buluyorduk ki aklınız dururdu. Kaybolmuyorlardı, saklanıyorlardı o kadar. Bu hikâyelerin çoğu da mutlu sonla bitmiyordu. Bir saat önce beni uyandıran dedektif şöyle demişti; "Seni bu saatte işe çağırmıyoruz ama bu kadar geç bir saatte, bu kadar küçük bir kızın kaybolması hiç hayra alamet değil. Ayrıca aile parti yapıyormuş, yani bizi çağırmadan önce uzun bir arama yapmışlar. Seni kızdırmanın öncelik listemizde son sırada olduğuna karar verdim." Aslında değildim. Yani kızmamıştım. Dürüst olmak gerekirse ben de aynını yapardım.

"Arka bahçede bomba patlamış gibi efendim." dedi kapıdaki memur. "Tüm gece tepinmişler herhâlde. Her yerde sönmüş havai fişek parçaları var. Çocuklar... Olay yeri incelemenin buradan hiçbir şey çıkarabileceğini düşünmüyorum."

Harika, diye düşündüm. Fevkalade.

Gislingham zili çaldı ve kapının önünde bekledik. Gerginlikten yerinde duramıyordu. Bu işi kaç kere yaptığının bir önemi yoktu, insan asla alışamıyordu. Alıştığında işi bırakma vakti gelmiş demekti. Sigaramdan son birkaç nefes çekip sokağa baktım. Sabahın ikisi olmasına rağmen neredeyse tüm evler ışıl ışıldı, birkaç evin üst katında insanlar vardı. Lekeli, bisiklet tekerleklerinin izleriyle dolu kaldırıma iki polis arabası park etmişti. Işıkları yanıyordu, yorgun memurlar meraklıları uzakta tutmaya çalışıyordu. Yarım düzine memur kapı kapı dolaşıp komşularla konuşuyordu. Ön kapı açıldı ve arkamı döndüm.

"Bayan Mason?"

Beklediğimden daha iriydi. Şimdiden gıdısı çıkmaya başlamıştı ama otuzlarını geçmiş olamazdı herhâlde? Parti elbisesinin üstüne ceket giymişti; boyundan askılı, leopar desenli bir elbiseydi, donuk portakal rengi saçlarına uymuyordu. So-

kağa baktı ve cekete sıkıca sarıldı. Hava soğuk değildi. Bugün otuz iki dereceyi görmüştük.

"Ben Dedektif Adam Fawley, Bayan Mason. İçeri girebilir miyiz?"

"Ayakkabılarınızı çıkarabilir misiniz? Halıyı yeni temizlettik."

İnsanlar neden ten rengi halı alırdı bilmiyordum, bir de çocuklar vardı. Yine de karşı çıkılacak zaman değildi. Süt çocuğu gibi eğilip ayakkabılarımızın bağını çözdük. Gislingham bana bir bakış attı. Kapının önünde, üstünde aile fertlerinin isimleri olan askılar vardı, ayakkabıları da girişte sıralanmıştı. Boya göre. Ve renge. Tanrım.

Ayakları göstermenin beyinde tuhaf bir etkisi vardı. Çoraplarımla etrafta dolaşmak kendimi amatör gibi hissetmeme neden olmuştu. İyi bir başlangıç değildi.

Oturma odasının kemerinden geçince kahvaltı adası olan bir mutfağa çıkılıyordu. İçeride fısıldaşan, çaydanlığın başında duran birkaç kadın vardı. Parti makyajları yılmayan neon ışık altında soğuk görünüyordu. Kızın ailesi, oda için fazlasıyla büyük bir kanepenin kenarına tünemişti. Barry Mason, Sharon ve çocukları Leo. Çocuk yere bakıyordu, Sharon bana bakıyordu, Barry'nin gözleri ise fıldır fıldır dönüyordu. Hipster babanın robot çizimi gibiydi -kargo pantolon, fazla dikilmiş saçlar, içine tıkmadığı biraz fazla cafcaflı çiçek baskılı gömlek- ama bu görüntü otuz beş yaşında evlendiyse siyah saçları boya olmalıydı ve eşinden en az on yaş büyük olduğunu düşünüyordum. Pantolonları alanın Sharon olduğu belliydi.

Çocuklar kaybolduğunda insanın içi çok çeşitli duygularla doluyordu. Öfke, panik, inkâr, suçluluk. Hepsini tek tek ve bir arada görmüştüm. Ama Barry Mason'ın yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Tasvir edemediğim bir

ifadeydi. Sharon ise yumruklarını o kadar sıkıyordu ki parmakları bembeyaz kesilmişti.

Oturdum. Gislingham oturmadı. Koltukların ağırlığını taşımayacağından endişeleniyor olabilirdi. Kimsenin görmediğini umarak gömlek yakasını gevşetti.

"Bayan Mason, Bay Mason." diyerek giriş yaptım. "Zor bir durum olduğunun farkındayım fakat olabildiğince bilgi toplamamız gerekiyor. İlk birkaç saatin çok önemli olduğunu biliyorsunuzdur, ne kadar bilgi sahibi olursak Daisy'yi güvenli bir şekilde bulma ihtimalimiz o kadar artar."

Sharon Mason, ceketinden bir iplik çekti. "Başka ne söyleyebiliriz bilmiyorum, diğer memurla zaten konuştuk."

"Biliyorum ama bana bir daha anlatabilirsiniz. Daisy'nin her zamanki gibi okulda olduğunu ve daha sonra parti başlayana kadar evde olduğunu söylemişsiniz, oyun oynamak için dışarı çıkmadı mı?"

"Hayır. Üst kattaki odasındaydı."

"Peki, partiye kimler geldi?"

Sharon önce eşine, sonra bana baktı. "Yakın çevreden insanlar. Çocukların sınıf arkadaşları. Aileleri."

Yani çocuğunun arkadaşları. Onun arkadaşları değil. Ailenin arkadaşları değil.

"Yani, kırk kişi civarı diyebilir miyiz? Sizce iyi bir tahmin mi?"

Somurttu. "O kadar değil. Elimde liste var."

"Çok işimize yarar, Dedektif Gislingham'a verebilir misiniz?"

Gislingham bir saniyeliğine kafasını defterinden kaldırdı.

"Peki Daisy'yi en son ne zaman gördünüz?"

Barry Mason hâlâ bir şey söylememişti. Beni duyduğundan bile emin değildim. Ona döndüm. Eline bir köpek oyuncağı almıştı ve kıvırıyordu. Paniklemiş olduğunu biliyordum

ama oyuncağın boğazını sıkıyor gibi görünüyordu ve bu çok rahatsız ediciydi.

"Bay Mason?"

Gözlerini kırptı. "Bilmiyorum." dedi duygusuzca. "On bir civarı? Ortalık karmaşıktı. Kalabalıktı. Bir sürü insan vardı."

"Ve saat on ikide kaybolmuş olduğunu fark ettiniz."

"Çocukları yatırmaya karar verdik. İnsanlar gitmeye başlamıştı. Ama Daisy'yi bulamadık. Her yere baktık. Aklımıza gelen herkesi aradık. Kızım, canım kızım..."

Ağlamaya başladı. Bu görüntüyü hâlâ kaldıramıyordum. Erkeklerin ağlamasını izleyemiyordum.

Sharon'a döndüm. "Bayan Mason? Peki siz? Kızınızı en son ne zaman gördünüz? Havai fişek gösterisinden önce miydi sonra mı?"

Sharon aniden ürperdi. "Galiba önceydi."

"Peki havai fişekler kaçta başladı?"

"Onda. Hava kararır kararmaz. Çok geçe kalmasını istemedik. Başımız tehlikeye girebilirdi. Bizi konseye şikâyet edebilirlerdi."

"Yani Daisy'yi saat ondan önce gördünüz. Bahçede miydi, evde mi?"

Tereddüt ederek somurttu. "Bahçedeydi. Tüm gece ortalıkta koşuşturdu. Partinin gözdesiydi."

Bir anlığına bu deyimi en son ne zaman duyduğumu merak ettim. "Yani Daisy'nin keyfi yerindeydi, bildiğiniz kadarıyla bir endişesi yoktu?"

"Hayır, yoktu. Çok iyi vakit geçiriyordu. Gülüyordu. Dans ediyordu. Kızların yaptığı şeyleri yapıyordu."

Kardeşine baktım, ne tepki vereceğini merak ediyordum. Ama tepki vermedi. Olağandışı derecede hareketsiz duruyordu. Düşünüyordu.

"Daisy'yi en son ne zaman gördün, Leo?"

Omuzlarını silkti. Bilmiyordu. "Havai fişekleri izliyordum."

Ona gülümsedim. "Havai fişekleri seviyor musun?"

Kafasını salladı, gözlerime bakmıyordu.

"Biliyor musun, ben de çok severim."

Kafasını kaldırdı ve bir anlığına bağ kurduk fakat kafasını tekrar indirdi ve ayağını halıda gezdirerek tüylerin üstünde halkalar çizmeye başladı. Sharon uzanıp bacağına dokundu. Leo durdu.

Tekrar Barry'e döndüm. "Yanlış anlamadıysam bahçenin yan kapısı açıktı."

Barry Mason arkasına yaslandı, aniden savunma moduna geçmişti. Yüksek sesle burnunu çekip eliyle burnunu sildi. "Beş dakikada bir kapıyı açmakla uğraşamayız, değil mi? İnsanları içeri almak daha kolay olsun diye açtık. Ev daha az kirleniyor." Eşine baktı.

Kafamı salladım. "Tabii ki. Bahçenin arka tarafı kanala bağlanıyor sanırım. Patika yoluna açılan bir kapınız var mı?"

Barry Mason kafasını salladı. "Nerede, konsey izin vermiyor. Adamın bu şekilde içeri girmiş olması mümkün değil."

"Adam mı?"

Yine bakışlarını kaçırdı. "Yani kimse işte. Kızımı kaçıran orospu çocuğu. Daisy'yimi benden alan şerefsiz."

Defterime "benim" yazıp yanına soru işareti koydum. "Ama bir adam görmediniz, değil mi?"

Derin bir nefes alıp hıçkırıklara boğuldu, gözlerini kaçırdı, tekrar ağlamaya başlamıştı. "Hayır. Kimseyi görmedim."

Belgeleri karıştırdım. "Binbaşı Davis'e Daisy'nin fotoğrafını vermişsiniz. Kaybolduğunda üstünde ne vardı?"

Duraksama yaşandı.

"Süslü bir elbiseydi." dedi Sharon sonunda. "Çocuklar için. Hoş olur diye düşündük. Daisy, ismi gibi giyinmişti."

"Pardon, anlamadım."

"Daisy.[1] Papatya gibi giyinmişti."

Gislingham'ın tepki verdiğini sezdim ama ona bakmadım. "Anladım. Yani..."

"Yeşil etek, yeşil tayt ve ayakkabı. Tacının ortası sarıydı ve beyaz yaprakları vardı. Fontover Sokağı'ndaki dükkândan aldık. Kiralaması bile servet tuttu. Bir de depozito bırakmamız gerekti."

Sesi titredi. Nefes verdi, yumruğunu sıktı ve ağzına bastırdı, omuzları titriyordu. Barry Mason, uzanıp kolunu eşinin omzuna sardı. Sharon inliyor, ileri geri sallanıyordu; bunun, onun hatası olmadığını, bilmediğini söylüyordu. Barry, eşinin saçlarını okşamaya başladı.

Yine bir sessizlik oldu, sonra Leo aniden öne eğilip koltuktan kalktı. Elbiseleri üstüne biraz büyük geliyordu, giysinin kollarından elleri görünmüyordu. Yanıma gelip bana telefonunu uzattı. Ekranda durdurulmuş bir video vardı. Yeşil etekli Daisy'yi gösteriyordu. Çok güzel bir çocuktu, o konuda şüphe yoktu. Oynat tuşuna basıp on beş saniye kadar kamera önünde dans etmesini izledim. Öz güven ve endam saçıyordu, küçücük ekrandan bile ışığını yansıtıyordu. Video bitince çekildiği zamana baktım. Üç gün öncesine aitti. Şansımız ilk defa yaver gitmişti. Her zaman bu kadar güncel görüntüler elde edemiyorduk.

"Teşekkür ederim, Leo." Kafamı kaldırıp Sharon Mason'a baktım, burnunu siliyordu. "Bayan Mason, size telefon numaramı versem bunu bana gönderir misiniz?"

Çaresizce ellerini salladı. "O şeylerden hiç anlamam. Leo yapsın."

Leo'ya baktım ve Leo kafasını salladı. Saçları biraz fazla uzamıştı ama gözlerine girmesinden rahatsız oluyor gibi bir hâli yoktu. Gözleri karaydı. Tıpkı saçları gibi.

"Teşekkürler, Leo. Yaşına göre telefonlardan anlıyorsun.

[1] "Daisy" İngilizce "papatya" anlamına gelen bir isimdir. (ç.n.)

Kaç yaşındasın?"

Birazcık kızardı. "On."

Barry Mason'a döndüm. "Daisy'nin kendine ait bir bilgisayarı var mıydı?"

"Kesinlikle hayır. İnternete giren çocukların neler yaşadığını görüyoruz. Bazen benim bilgisayarımı kullanmasına izin veriyorum ama benim odada olmam koşuluyla."

"Yani e-posta adresi yok?"

"Hayır."

"Cep telefonu var mı?"

Bu sefer Sharon cevap verdi. "Yaşı çok küçük diye düşündük. Noel'de alacağımızı söyledim. O zaman dokuz yaşına girmiş olacak."

Yani izini sürme ihtimallerinden biri yok olmuştu. Yine de bunu söylemedim. "O gece Daisy'nin yanında birini gördün mü, Leo?"

Ağzını açtı, sonra kafasını hayır anlamında salladı.

"Ya da öncesinde, etrafta dolanan biri var mıydı? Okula giderken ya da eve dönerken gördüğün biri?"

"Onları okula ben götürüyorum." dedi Sharon sertçe. Sanki bu konuyu kapatıyormuş gibi.

Kapı zili çaldı. Gislingham defterini kapattı. "Olay yeri inceleme olacak. Ya da şu an onlara ne dememiz gerekiyorsa."

Sharon eşine baktı, şaşkına dönmüştü. "Adli tıp demek istiyor." dedi Barry.

Sharon bana döndü. "Onlar niye geldi? Biz bir şey yapmadık."

"Biliyorum, Bayan Mason. Lütfen paniklemeyin. Bu, çocuklar kaybolduğunda standart prosedürün parçasıdır."

Gislingham kapıyı açıp onları içeri aldı. Alan Challow'u hemen tanıdım. İşe benden birkaç ay sonra başlamıştı. Yaşlılık ona hiç yakışmamıştı. Kafasında çok az saç, göbeğinde çok

fazla kalori vardı. Ama iyiydi. İyiydi.

Bana kafa salladı. Havadan sudan konuşmaya ihtiyacımız yoktu. "Holroyd, arabadan aletleri alıyor." dedi kısaca. Kâğıttan elbisesi hışırdıyordu. Güneş doğduğunda elbisenin içi cehennem gibi olacaktı.

"Yukarı önce biz çıkacağız." dedi eldivenlerini takarak. "Güneş doğar doğmaz da dışarıyı inceleyeceğiz. Görüyorum ki henüz basın gelmemiş. Küçük mucizelere şükürler olsun."

Sharon Mason dengesizce ayağa kalktı. "Odasına girmenizi istemiyorum; eşyalarına dokunacaksınız, bize suçlu muamelesi yapıyorsunuz."

"Tam teşekküllü bir arama yapmayacağız, Bayan Mason. Ortalığı kirletmeyeceğiz. Odasına girmemize bile gerek yok. Diş fırçasını alsak yeterli."

Çünkü DNA için en iyi kaynaktı. Çünkü cesedini tanımlamak için DNA gerekebilirdi. Ama bunu da söylemedim.

"Onu kaçıran ardında kanıt bırakmıştır umuduyla bahçede daha özenli bir arama yapacağız. Herhâlde bu konuda bize izin verirsiniz?"

Barry Mason kafasını salladı, sonra eşinin dirseğine dokundu. "Bırakalım da işlerini yapsınlar, ha?"

"En kısa sürede size katılması için bir Aile İrtibat Memuru göndereceğiz."

Sharon bana döndü. "Ne demek katılmak?"

"Biz haber alır almaz size iletebilmemiz için burada olacaklar, bir şeye ihtiyacınız olursa diye yanınızda kalacaklar."

Sharon somurttu. "Nasıl yani? *Evimizde* mi?"

"Evet, eğer sakıncası yoksa. Tamamen eğitimlilerdir; endişelenecek bir şey yok, sizi hiç rahatsız etmezler."

Ama çoktan kafasını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Kimsenin evime girmesini istemiyorum. Bizi gözetlemenizi istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Göz ucuyla Gislingham'a baktım ve hafifçe omuz silkti-ğini gördüm.

Derin bir nefes aldım. "Tabii ki kabul etmeme hakkınız var. Takımımızdan birini sizin irtibatınız olması için görevlendireceğiz, fikrinizi değiştirirseniz..."

"Hayır." dedi hızla. "Değiştirmeyeceğiz."

***

Oxford's News *@OxfordNewsOnline 02.45*

SICAK GELİŞME: Canal Malikâneleri etrafında çok sayıda polis olduğu görüldü, henüz detay yok...

Julie Hill *@JulieHillinOxford 02.49*

@OxfordNewsOnline Ben Canal Malikâneleri'nde yaşıyorum, dün gece bir parti vardı ve polisler buradakileri sorguya çekiyor.

Julie Hill *@JulieHillinOxford 02.49*

@OxfordNewsOnline Kimse ne olduğunu bilmiyor, on beş kadar polis arabası var.

Angela Betterton *@AngelaGBetterton 02.52*

@JulieHillinOxford @OxfordNewsOnline Ben partideydim -galiba kızları kaybolmuş- oğlumun sınıf arkadaşı.

Julie Hill *@JulieHillinOxford 02.53*

@AngelaGBetterton Çok korkunç, ben de uyuşturucuyla ilgili falan sandım. @OxfordNewsOnline

Oxford's News *@OxfordNewsOnline 02.54*

@AngelaGbetterton Kızın ismi nedir ve kaç yaşında?

Angela Betterton *@AngelaGbetterton 02.55*
@OxfordNewsOnline Daisy Mason. Herhâlde sekiz ya da dokuz yaşında?

Oxford's News *@OxfordNewsOnline 02.58*
SICAK GELİŞME: Canal Malikâneleri'nde olası çocuk #kaçırılma olayı. Kaynaklarımıza göre sekiz yaşında bir kız kayıp.

Oxford's News *@OxfordNewsOnline 03.01*
Oxford'daki #kaçırılma hakkında bilgi edinirseniz bize tweet atın, gece boyunca Oxford yerel haberlerini iletiyor olacağız.

***

Saat üç olduğunda medya ekibi arayıp haberin yayıldığını, olabildiğince uyum sağlamamız gerektiğini söyledi. Yirmi dakika sonra ilk haber aracı kapının önünde belirdi. Ben mutfaktaydım, aile ise salondaydı. Barry Mason koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapatmıştı ama uyumuyordu. Yaklaşan arabanın sesini duyduğu hâlde hareket etmedi ama Sharon Mason ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Muhabirin indiğini, arkasından mikrofon ve kamera taşıyan deri ceketli bir adamın geldiğini gördü. Bir saniye aynaya baktı ve saçlarına dokundu.

"Dedektif Fawley?"

Challow'un ekibinden biri merdivenin ortasından sesleniyordu. Bir kadındı, sesini tanımadığıma göre yeni biri olmalıydı. Maskesi ve başlığı nedeniyle yüzünü de göremiyordum. Televizyonda gördüklerinizin tersine, adli tıp çalışanları dizilerdeki olay yeri incelemeden çok, et fabrikası çalışanla-

rına benziyorlardı. O aptal dizilere sinir oluyordum; aptal postişlerini sallayarak olay yerini bozmak gerçek bir adli tıp memurunun yapacağı son şeydi. Kadın gelmemi işaret etti ve peşinden merdivenlere çıktım. Önünde durduğumuz kapının önünde hoş bir plaket vardı:

❀❀❀"DAİSY'NİN ODASI"❀❀❀

Altına mavi raptiye ile kötü yazılmış bir not yapıştırılmıştı:

"GİRMEK YASAK!!!"

"Alacağımızı aldık." dedi kadın. "Ama odayı bir görseniz iyi olur dedim. İçeri girmesek de."

Kapıyı açtığında ne demek istediğini anladım. Sitcom'lar dışında böyle bir çocuk odası görmemiştim. Yerde hiçbir şey yoktu, masalar tertemizdi ve yatağın altı boştu. Kusursuz biçimde taranmış gibiydi. Pelüş oyuncaklar yan yana dizilmiş, küçük gözleriyle bizi izliyordu. Bu görüntü rahatsız ediciydi. Bunun tek nedeni de videoda gördüğüm öz güvenli, neşeli çocuğun böyle olağandışı temiz bir odada yaşaması değildi. Bazı boş odalar içlerinde bir zamanlar yaşamış insanların izlerini taşırdı. Ama bu yokluğun boşluğuydu, varlığın değil. Kızın bu odada yaşadığına dair tek işaret duvardaki Disney posteriydi. Cesur filmindeki prenses, isyankâr kızıl saçlarıyla ormanda tek başınaydı ve posterin altında büyük turuncu harflerle *"KADERİNİ DEĞİŞTİR"* yazıyordu. Jake de bu filmi çok seviyordu, onu iki kez izlemeye götürmüştük. Çocuklar için iyi bir mesajdı; kendin olmanın iyi olduğunu, gerçekten olduğun kişiyi gösterecek kadar cesur olman gerektiğini anlatıyordu.

"Korkunç, değil mi?" dedi yanımdaki kadın ve düşüncelerim bölündü.

En azından sessiz konuşacak kadar görgülüydü.

"Öyle mi dersin?"

Maskesini çıkarmıştı, burnunu kıvırdığını gördüm. "Ne kadar abartılı. *Her şeyin* uyumlu olması fazla değil mi? Kimse ismini *bu kadar* sevemez, eminim."

Söylediğinde farkına vardım. Her yerde papatyalar vardı. Her köşede. Duvar kâğıdı, nevresim takımı, perdeler, yastıklar. Hepsi farklıydı ama hepsi papatyalıydı. Yeşil bir vazoya plastik papatyalar konmuştu, tuvalet masasının üstünde ise sapsarı bir papatya tacı asılıydı. Simli papatya tokaları, papatya lambası ve tavandan sarkan papatya dönencesi. Yatak odasından çok lunaparka benziyordu.

"Belki de kız böyle istemiştir?" diye sordum ama söylediğime kendim bile inanmıyordum.

Kadın omuzlarını silkti. "Belki. Bildiğim tek şey var, benim çocuğum yok. Senin var mı?"

Bilmiyordu. Kimse söylememişti.

"Yok." dedim.

Artık yoktu.

***

BBC Midlands Today

20 Temmuz 2016, Çarşamba | Son güncelleme 06.41

Polis, Oxford'da kaybolan sekiz yaşındaki kızın aranmasında halktan yardım istedi

Oxford'da yaşayan sekiz yaşında bir kız kayboldu. Daisy Mason son olarak salı günü gece yarısı sularında evinin bahçesinde görüldü. Bu sırada ebeveynleri Barry ile Sharon Mason parti vermekteydi.

Tasvire göre Daisy'nin saçları sarı ve gözleri yeşil, kaybolduğunda üstünde çiçek şeklinde bir gece elbi-

sesi vardı ve saçı toplanmıştı. Komşular sosyal ama sağduyulu bir kız olduğunu, yabancıların peşine takılacak bir çocuk olmadığını söylemekte.

Polis, Daisy'yi gören ya da hakkında bilgi sahibi olanların 01865 0966552 nolu numaradan Thames Valley Karakolu'yla iletişime geçmesini istiyor.

***

Saat yedi buçuğa geldiğinde adli tıp takımı bahçedeki incelemeyi neredeyse bitirmişti, memurlar ise sokağın etrafında ikinci bir arama gerçekleştirmişti. Sokaktaki her hareket artık açgözlü televizyon kameraları tarafından izleniyordu. Kanal da vardı ama bunu düşünmek bile istemiyordum. Henüz değil. Herkes kızın hayatta olduğunu varsayacaktı. Ben tersini söyleyene kadar.

Küçük verandada durmuş arka bahçeye bakıyordum. Çiçeklerin üstü yanmış havai fişek parçalarıyla doluydu, kurumuş yaz çimenleri ise ayaklar altına çamura dönmüştü. Kapıdaki memur haklıydı, burada bırakın düzgün bir ayak izini, işe yarar herhangi bir şey bulma ihtimalimiz bile yok denebilirdi. Challow'un arka çitlerin etrafında dolaştığını gördüm, iki büklüm olmuş çalıların arasında geziyordu. Kafasının üstünde patika yoldaki çalılara takılmış bir balon vardı, gümüş kuyruğu erken sabah melteminde hafifçe sallanıyordu. Ben ise sigara içmek için yanıp tutuşuyordum.

Kanal bu tarafta hafifçe kıvrılıyordu, yani Mason ailesinin arka bahçesi yan komşularından daha uzundu. Yine de büyük bir kalabalığa yetecek kadar geniş değildi. Köşedeki salıncaktan mıydı, dandik suni çimenlerden miydi yoksa uykusuzluktan mıydı bilemiyordum ama bu bahçe, küçüklüğümdeki bahçemize rahatsız edici derecede benziyordu. Birbirinin

tıpatıp aynısı boğuk evlerin toplandığı bu site, varlığını Yeraltı'na borçluydu. Yeraltı, son hattaki duraklardan biriydi, bir zamanlar bozkır olan bir bölgeye rastgele atılmıştı fakat ben orada yaşadığımdan beri betonla kaplanmıştı. Ailemin burayı seçmesinin nedeni güvenli olması ve başka bir yere paralarının yetmemesiydi, iki konuda da hâlâ haklı olduklarını düşünüyordum. Kendi başına bir kasaba denemezdi, etrafta kasabaya benzeyen tek şeyin *güneyindeydi.* Ben de bu kasabaya gidiyordum; okul için, arkadaşlarımın evine gitmek için, sonradan da kızlarla buluşmak için barlara. Hiçbir arkadaşımı eve getirmedim. Nerede yaşadığımı görmelerine izin vermedim. Belki de Canal Malikâneleri'nde yaşayan insanlara karşı bu kadar sert olmamalıydım; vitrinin ters tarafında olmak nasıl bir his, iyi biliyordum.

Mason ailesinin bahçesinin sonundaki barbekü hâlâ tütüyordu, soğuyan metalden kısık tıkırtılar yükseliyordu. Salıncağın zincirleri birbirine bantlanmıştı, bu yüzden kullanılacak durumda değildi. Birkaç kamp sandalyesi, bir çardak (katlanmıştı) ve üstüne pamuklu örtü serilmiş sehpalı bir masa vardı (bu da katlanmıştı). Altlarında üstlerine "BİRA", "ŞARAP" ve "MEŞRUBAT" yazılmış yeşil renkli soğutucular vardı. Arkamdaki verandada iki çöp kutusu duruyordu, geri dönüşüm için olan şişeler ve alüminyum kutularla doluydu, diğeri ise siyah torbalarla. Aklıma bir anda bunları Sharon Mason'ın yaptığı geldi; gerçi daha önce gelmesi gerekirdi. Bahçeyi kendince daha uygun hâle getirmişti. Bunu da kızının kaybolduğunu öğrendikten sonra yapmıştı.

Gislingham mutfaktan çıkıp yanıma geldi. "Dedektif Everett, komşulardan henüz işe yarar bir şey öğrenemediğini söylüyor. Partideki kimse şüpheli bir şey görmemiş. Ama çektikleri fotoğrafları topluyoruz, olayın zaman çizelgesini yaratmamıza yardımcı olur. Evde kamera yok, etraftaki kameraları

inceleyeceğiz. On kilometrelik alanda sabıkası bulunan tüm cinsel saldırganları da soruşturuyoruz."

Kafamı salladım. "Harika."

Challow ayağa kalkıp yanına gelmemizi işaret etti. Salıncağın arkasındaki çit panellerinden biri gevşemişti. Uzaktan sağlam görünüyordu ama yeterince itilirse yetişkinlerin bile geçebileceği bir boşluk oluşuyordu.

Gislingham aklımı okudu. "Ama birisinin içeri girip görünmeden çocuğu kaçırması, sonra da dışarı çıkması mümkün mü? Bu kadar büyük bir bahçede, bu kadar insan varken? Ve çocuk muhtemelen çırpınırken?"

Etrafıma baktım. "Çardağın nereye konduğunu ve ne kadar büyük olduğunu öğrenmemiz lazım. Arka tarafa doğru koydularsa bu deliği ve içinden geçen herkesi kapatır. Üstüne havai fişekleri de koyarsak..."

Gislingham kafasını salladı. "Herkes başka yere bakıyor, yüksek sesler, bağıran çocuklar..."

"Ayrıca parti davetlilerinin çoğu okul arkadaşlarının aileleriydi. Mason ailesinin bazılarını daha önce hiç görmediğine bahse girerim. Özellikle de babaları. Timsah kadar soğukkanlı olmak gerekir ama içeri girip aralarına sızabilirsin. Ayrıca çocuklarla konuşuyor olman normal görünür."

Eve doğru ilerlemeye başladık. "Topladığın fotoğraflardan sadece zaman çizelgesi istemiyorum, Chris. Davetli listesiyle karşılaştır. İnsanların nerede olduğunu bilmek yetmez, kim olduklarını da bilmemiz lazım."

***

Saat 07.05'te, Dedektif Everett sitedeki başka bir evin zilini çalıyordu. Kapının açılmasını beklerken profesyonel gülümsemesini takındı, içeri girip onlarla biraz konuşmak için

izin istedi. Bu çaldığı on beşinci kapıydı, o burada evden eve dolaşırken Gislingham'ın önemli evde olduğunu düşündükçe sinirleniyor ama kendine kızmamasını söylüyordu. Gislingham olayın merkezindeydi. Ne de olsa, *Komşuların Gördükleri* programına çocuk kaçırılması çok nadir konu oluyordu. Gerçi bu insanların çoğu kız kaybolduğunda Mason ailesinin bahçesindeydi. O küçük alanda ne kadar görgü tanıdığı olduğunu düşününce Everett çok az bilgi toplayabilmişti. "Güzel bir partiydi.", "Oldukça hoş bir geceydi." Gecenin ortasında bir kız çocuğu kaybolmuştu ama kimse fark etmemişti.

Zile tekrar bastı (bu üçüncüydü) sonra geri çekilip eve baktı. Perdeler kapalıydı, içeride hayat olduğuna dair işaret yoktu. Listesine baktı. Kenneth ve Caroline Bradshaw, altmışlı yaşlarında bir çiftti. Okullar kapanmadan önce tatile çıkmış olabilirlerdi. İsimlerinin yanına not aldıktan sonra geri dönüp sokağa çıktı. Memurlardan biri yanına geldi, nefes nefeseydi. Everett, bu memuru karakolda görmüştü ama Sulhamstead'deki eğitimden yeni çıktığı için daha önce onunla konuşmamıştı. İsmini hatırlamaya çalıştı, Simpson? Öyle bir şeydi. Hayır, Somer. Evet. Erica Somer. Yeni memurların çoğundan yaşlıydı, daha önce başka bir meslek grubunda olmalıydı. Tıpkı önce hemşirelik gibi yanlış bir başlangıç yapan Everett gibi. Ama bunu kimseye söylemiyordu, söylerse erkek meslektaşlarının onu ailelere kötü haber vermek için zorlayacağını biliyordu. Ya da kapı çaldıracaklarını.

"Çöp kutularından birinde bir şey var, bence görmeniz lazım." dedi Somer geldiği yönü işaret ederek. Hemen konuya girmişti, havadan sudan konuşarak vakit kaybetmemişti. Everett ona hemen ısındı.

Memurun bahsettiği çöp kutusu yan yolun kıvrıldığı noktaya yakındı. Adli tıp memurlarından biri çöp kutusunun fotoğrafını çekiyordu. Everett'i görünce başıyla selam verdi ve

çöp kutusunun içine uzandı. Everett ile Somer, adli tıp memurunun çöpün üstünde duran şeyi çıkarmasını izledi. Yılan derisi gibi açılan bir şeydi. Şekilsiz, boş, yeşil bir şey. Çok yeşil bir şey.

Bu bir tayttı, bir dizi yırtılmıştı. Bir çocuğun giyebileceği kadar küçüktü.

***

Fiona Webster'ın ifadesi, 11 Barge Close
Oxford adresinde
20 Temmuz 2016, sabah 07.45'te alınmıştır.
İfadeyi alan: Dedektif V. Everett

VE: Mason ailesini nereden tanıdığınızı anlatır mısınız, Bayan Webster?

FW: Kızım Megan, Kit's okulunda Daisy ile aynı sınıfta, Alice de bir üst sınıfta.

VE: Kit's nedir?

FW: Pardon, yani Bishop Christopher's. Burada herkes Kit's diyor. Ayrıca komşuyuz tabii ki. Parti için çardağımızı ödünç aldılar.

VE: Yani arkadaşsınız?

FW: Tam olarak "arkadaşız" denemez. Sharon içini başkalarına döken biri değil. Herkes gibi okul kapısı önünde konuşuyoruz, bazen de birlikte koşuya çıkıyoruz. Ama bu konuda benden çok daha disiplinli. Çocuklarını okula bıraktıktan sonra her sabah, kışın bile koşuya çıkıyor. Kilo vermek istiyor, yani açık açık söylemedi ama ben anladım. Bir keresinde birlikte öğle yemeği yedik, kazara oldu denebilir. High Sokağı'ndaki pizzacıda karşılaştık ve teklifimi geri çeviremedi. Ama neredeyse hiçbir şey yemedi, salata söyleyip çatalıyla oynadı.

VE: Sabahları koşuya çıkıyorsa herhâlde çalışmıyor?

FW: Hayır. Eskiden çalışıyormuş galiba ama işini bilmiyorum. Ben bütün gün evde olsam kafayı yerdim ama kendini tamamen çocuklara adamış gibi.

VE: Yani iyi bir anne mi?

FW: Öğle yemeğinde Daisy'nin notlarının çok iyi olduğunu, veteriner olmak istediğini söyleyip durdu. Veterinerlik için en iyi üniversiteyi bilip bilmediğimi sordu.

VE: Yani biraz kontrolcü bir anne mi?

FW: Aramızda kalsın ama Owen -eşim- onu hiç sevmiyor. Çocuklarının üstüne düşüyor derler ya, onun çocuklarına bağımlı olduğunu söylüyor. Bence çocukları için en iyisini istemesinde bir sakınca yok. Sharon bu konudaki tavrı daha bariz o kadar. Galiba Mason ailesi buraya okul için taşındı. Özel okullara paraları yetmiyor sanırım.

VE: Oturdukları ev ucuz sayılmaz...

FW: Değil ama durumlarının sıkışık olduğunu seziyorum.

VE: Daha önce nerede yaşıyorlardı biliyor musunuz?

FW: Galiba Güney Londra'da bir yerlerde. Sharon geçmişi hakkında pek konuşmuyor. Ailesi hakkında da. Bu soruları neden soruyorsunuz anlamadım. Daisy'yi arıyor olmanız gerekmiyor mu?

VE: Bölgeyi ve kamera kayıtlarını inceleyen bir takım var. Daisy ve ailesi hakkında ne kadar bilgi sahibi olursak o kadar iyi. Hangi detayın işimize yarayacağını asla bilemeyiz. Dün geceye dönelim. Saat kaçta partiye geldiniz?

FW: Yediyi geçiyordu. İlk gelenlerdendik. Davetiyede altı buçuk yazıyordu ama galiba Sharon herkesin buçukta gelmesini bekliyordu. Geldiğimizde çok gergindi. Kimsenin gelmeyeceğinden korkuyordu herhâlde. Her şeyi ayarlamak için çok uğraştı. Ben ona herkesin bir şeyler getirebileceğini söyledim ama her şeyi kendi yapmak istedi. Her şeyi bahçedeki masaya koyup üstünü

streç filmle örtmüştü. Streç film berbat bir şey, diyorlar ki...

VE: Gergin mi dediniz?

FW: Yani, evet ama sadece parti hakkında gergindi. Parti başladıktan sonra kendine geldi.

VE: Peki Barry?

FW: Baz her zamanki gibi partiye hayat ve renk kattı. Çok sosyal bir adam, her zaman konuşacak bir şey bulabiliyor. Daisy'nin de üstüne titriyor, bildiğiniz baba-kız olayı. Onu omzuna alıp gezdiriyor. Daisy, çiçek elbisesiyle çok hoş olmuştu. Kostüm giyme zamanları bitince çok üzücü oluyor, ben de Alice'e gece elbisesi giydirmek istedim ama doğrudan hayır dedi. Daisy'den sadece bir yaş büyük ama bluz ve spor ayakkabı dışında bir şey giymiyor.

VE: Barry Mason ile aranız iyi sanırım?

FW: Anlamadım?

VE: Ona "Baz" dediniz de.

FW: [Güler] Öyle mi dedim? Kötü bir şey olduğunun farkındayım ama onlara bu ismi taktık, yani bazılarımız. "Baz ile Shaz". Barry ve Sharon'ın kısaltması, anladınız işte. Lütfen Sharon'a öyle dediğimi söylemeyin, bu isimden nefret ediyor. Birisi kazara ağzından kaçırınca tepesi atmıştı.

VE: Barry kızmıyor mu?

FW: Sanırım kızmıyor. Oldukça rahat birisi. Sharon'dan çok daha rahat. Gerçi ondan rahat olmak zor değil.

VE: Daisy'yi en son ne zaman gördünüz?

FW: Ben de onu düşünüyordum. Galiba havai fişeklerden hemen önceydi. Gece boyunca ortalıkta koşturdular. Çok eğleniyorlardı.

VE: Yani onunla konuşan birini görmediniz? Ya da tanımadığınız birini?

FW: Çoğu kişiyi tanıyordum. Galiba hepsi sitedendi. Diğer taraftan biri vardıysa da görmedim?"

VE: Diğer taraf mı?

FW: Anladınız işte. Kanalın karşısı. Süslü arsa. Onlar genelde buraya gelip biz fakirlerle takılmıyor. Neyse, hatırladığıma göre Daisy tüm akşam boyunca arkadaşlarıylaydı. O yaştayken yetişkinler insana sıkıcı geliyor.

VE: Peki eşiniz, Owen? O da geldi mi?

FW: Bunu neden soruyorsunuz?

VE: Herkesin nerede olduğunu bilirsek-

FW: Owen'ın bu olayla bir ilgisi olduğunu mu ima etmek istiyorsunuz? Çünkü sizi temin ederim...

VE: Dediğim gibi, kimin partide olup kimin olmadığını belirlememiz lazım.

[Duraksama]

Daisy'nin üstündeki taytı bulmuş olabiliriz. Onu son gördüğünüzde taytı hâlâ giyiyor muydu?

FW: Kusura bakmayın, hatırlayamıyorum.

VE: Gördüğünüz kadarıyla partide düşmedi ya da kendini yaralamadı değil mi?

FW: Hayır, öyle bir olayı hatırlardım. Neden soruyorsunuz ki? Önemi mi var?

VE: Taytta kan vardı, Bayan Webster. Nedenini bulmaya çalışıyoruz.

***

Saat 08.30'da Waterview Crescent'in önündeki arabadaydım. Buranın site sıralamasında bir basamak yukarıda olduğu belliydi, üç katlı müstakil evlerden oluşuyordu, inanmayacaksınız ama girişte aslan heykelleri bile vardı. Birinin ana caddedeki benzinciden getirdiği bir hamur işini yiyordum. Görüntüsü bile kalp damarlarımı tıkamaya yeterdi. Ama saat onda basın toplantısı vardı ve bir şey yemezsem başım dön-

meye başlayacaktı. Konuya girmişken, arabanın markası Ford idi. Merak ediyorsanız diye söyledim. Bulmaca falan da çözmüyordum.

Birisi şoför camına tıklattı ve camı açtım. Dedektif Everett idi. Ön ismi Verity[2] idi. Böylesine bir isimle bu iş için doğduğunu söylemiştim. Aramayı da bırakmıyordu, yani gerçeği. Vurdumduymaz görüntüsüne aldanmayın, gördüğüm en acımasız memurlardan biriydi.

"Ne oldu? Fiona Webster ne anlattı?"

"Çok şey söyledi ama onun için gelmedim. Otuz altı numaradaki yaşlı kadın. Bir şey görmüş. On birden birkaç dakika sonra olduğunu söylüyor. Saatten emin çünkü konseyi arayıp gürültüyü şikâyet etmek üzereymiş."

Sharon Mason'ın konsey hakkında söylediklerini hatırladım. Belki de onu yanlış değerlendirmiştim, komşuları gerçekten şerefsizse yaptığına paranoyaklık denemezdi.

"Peki bu kadın ne görmüş? Adı ne?"

"Bampton."

"Bayan Bampton ne görmüş?"

"Bir adamın kolunda bir çocukla Mason ailesinin evinden uzaklaştığını görmüş. Kızmış ve ağlıyormuş. Hatta ağlamaktan çok çığlık atıyor gibiymiş. Sesi duyunca pencereden bakmış."

Kafamı salladım. "Parti vardı. Bunun son derece masum olmadığını, kızını eve götüren bir baba olmadığını nereden bileceğiz?"

Ona karşı çıkmamın nedeni söylediklerinden şüphe etmem değildi, duyduklarımın gerçek olmasını istememdi. Ama Everett'in yanakları kızarmıştı; bir şeyler yakalamıştı. "Bayan Bampton o mesafeden adamın yüzünü görememiş, o yüzden tarif edemiyor."

---

[2] "Verity" İngilizce "gerçeklik" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Peki yanındaki çocuğun kız olduğunu nasıl anlamış?"

"Çünkü üstünde gece elbisesi varmış. Çiçek şeklinde bir elbise."

***

Thames Valley Polisi *@ThamesValleyPolice 09.00*

Sekiz yaşındaki Daisy Mason'ı bulmamıza yardım eder misiniz? En son #Oxford Canal Malikâneleri'nde salı gece yarısı görüldü. Bilgi sahibi olanlar 01865 0966552 numarasını arayabilir.

RETWEET 829

BBC Midlands *@BBCMidlandsBreaking 09.09*

Polis, bu sabah saat onda sekiz yaşındaki Daisy Mason'ın kaybolması hakkında bir basın toplantısı verecek.

RETWEET 1.566

ITV News *@ITVLiveandBreaking 09.11*

SICAK GELİŞME: Oxford polisi saat onda sekiz yaşındaki #DaisyMason davası hakkında bilgi verecek. Olası şüpheliyi detaylandıracak.

RETWEET 5.889

***

Basın toplantısı ilk on beş dakika boyunca oldukça olaysız geçmişti. Her zamanki sorular sorulmuş, her zamanki yuvarlak cevaplar verilmişti. "Araştırmamızın ilk adımlarındayız.", "Elimizden geleni yapıyoruz.", "Bilgisi olan varsa." Biliyorsunuz işte. Dinleyiciler gerilmişti, olayın büyük olabileceğini biliyorlardı ama ilginç bir yan bulamadıkları için iler-

leyemiyorlardı. Olası şüpheli bir anlık bir hezeyan yaratmıştı ama fotoğraf ya da tasvir olmadığı için pek ileri gitmemişti. Her zamanki isimlerden biri oldukça görgüsüz bir soruyla durumu kişiselleştirmeye çalışıp dikkatleri üstüne çekse de (Dedektif Fawley, çocuk kaçırılma soruşturması yönetmek için doğru kişi olduğunuza inanıyor musunuz?) diğerleri sesini çıkarmadı. Saatime bakıyordum, ayırdığımız yarım saat bitmek üzereydi ki arkadan biri ayağa kalktı. On yedi yaşlarında gibiydi. Saçları saman sarısıydı, beyaz cildi herkesin bakışları ona dönünce hızla kızardı. Ulusal gazetelerden değildi, bundan emindim. Muhtemelen reklam panosundan farkı olmayan yerel bir gazetede stajyerlik falan yapıyordu. Onu küçümsemiştim, bu hataya düşmemeliydim.

"Dedektif Fawley, olay yerinin yakınlarında Daisy'ye ait bir giysinin bulunduğu söyleniyor. Bu doğru mu?"

Hava elektriklenmişti sanki. İki düzine insan bir anda pürdikkat kesilmişti.

Tereddüt ettim. Tabii ki bu ölümcül bir hataydı.

Eller havaya kalkmıştı, tablet ekranlarına hızla basılıyordu. Altı yedi kişi araya girmeye çalışıyordu ama Soluk surat yerinden kımıldamıyordu. Her anlamda.

Cevap vermeden önce geçen nanosaniyede giysinin ne olduğunu bilerek söylemediğini fark ettim. Bilmediği için söylemekten kaçınmamıştı. Haberin bu kısmını kendine saklamak istiyordu.

Derin bir nefes aldım. "Evet, doğru."

"Peki bu *giysi,* kanla mı kaplıydı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, ona ağzının payını verecektim ama çok geçti. Oda kaos içindeydi.

***

Saat 10.15'te Dedektif Andrew Baxter, Banbury Yolu'nda arama takımları için ayrılan kilisenin koridoruna ayaklı tahta kurup Kuzey Oxford'un büyük boy haritasını astı. Yakın bölgeler aranmıştı, birçok kişi arayıp yardım etmek istediğini söylemişti, sıradaki adımın düzgün bir şekilde organize edilmesi gerekiyordu.

"Tamam." dedi uğultuyu bastırmak için sesini yükselterek. Polis helikopterinin sesi duyuluyordu. "Dinleyin. Kimin ne yaptığını açıkça belirteceğiz, yoksa daireler çizip kıçımızın üstüne düşeriz. Bu laf hoşunuza gitmediyse kendi klişenizi seçebilirsiniz."

Kırmızı tahta kalemini aldı. "Sıradaki arama bölgelerini üçe ayırdık. Her takımda en az bir düzine polis memuru ve bir Arama Danışmanı olacak. Bu danışmanlar delilleri koruma altına alacak ve hevesli insanların destek olacağım diye köstek olmasına engel olacak."

Kalemle haritanın üstüne bir çizgi çekti. "Birinci takım Çavuş Ed Mead'in yönetiminde olacak ve Griffin Okulunu arayacak, 40 hektarın her köşesini. Neyse ki büyük kısmı ovadan oluşuyor ama ağaçlıklar ve korular da var, kanalın doğu tarafına uzanan çalılar burada bitiyor. Okul son sınıflardan altmış öğrenci topladı; beden eğitimi öğretmenleri eskiden ordudaydı, bu yüzden prosedürü biliyordur. İkinci takım, Çavuş Philip Mann'ın yönetiminde olacak ve Canal Malikâneleri'nin yanındaki patika yolu aradıktan sonra kanalın batısındaki doğa koruma alanına geçecek. Orada yerel doğayı koruma vakfından gelen gönüllülerle buluşacaksınız. Bazı kuş türleri hâlâ yumurtlama dönemindeymiş, gereksiz hasar vermenizi engelleyecekler. Ayrıca kanalın o tarafında tekneler varmış, tekne sahiplerinin ifadesini de almamız gerek."

Haritaya başka çizgiler çekti. "Üçüncü takım, Çavuş Ben Roberts liderliğinde park bölgesini arayacak, sonra hemzemin

geçit yakınındaki otoparkı ve Woodstock Yolu'nun karşısındaki üniversite spor alanını arayacak. Oradaki insanların çoğu da yardım etmek için gönüllü oldu."

Kalemin kapağını kapattı. "Sorusu olan? Güzel. Telefonla iletişim kurun, arama bölgesini genişletmeye karar verirsek ya da helikopter bir şey bulursa tekrar toplanacağız. Umalım da tekrar toplanmaya gerek kalmasın."

***

Toplantı odasından tam çıkmıştım ki telefonum çaldı. Alex arıyordu. Telefona baktım, açmalı mıyım diye düşündüm. Ekranda fabrikanın koyduğu bayağı resimlerden biri vardı. Ağaçlar, çimen ve gökyüzü. Resmi ben seçmedim, ne olduğu umurumda değildi, eski fotoğrafımdan kurtulmam gerekiyordu o kadar. Eski fotoğrafımı geçen yaz çekmiştim; Jake, Alex'in omuzlarında oturuyordu ve arkalarından vuran güneş Jake'ın siyah saçlarını kıpkırmızı yapıyordu. Omuzda taşınmayacak kadar büyüdüğünü söylemiştim, o da sırıtıp bana kulak asmamıştı. Bu fotoğrafa ne zaman baksam aklıma okulda işlediğimiz bir şiir geliyordu, ismi "Neşeye Şaşırmak" idi. Jake de öyle görünüyordu, neşeye şaşırıyordu. Kendi mutluluğu onu gafil avlamıştı sanki.

Telefonu açtım.

"Alo, Adam? Neredesin?"

"Karakoldayım, basın toplantısı var. İşim çıktı, seni uyandırmak istemedim..."

"Biliyorum, haberlere çıktı. Bir çocuk kaybolmuş."

Derin bir nefes aldım. Eninde sonunda böyle bir şey olacağını biliyorum, sadece zaman meselesiydi. Fakat bir şeyin olacağını bilmek onunla başa çıkmayı kolaylaştırmıyordu.

"Küçük bir kız." dedim. "Adı Daisy."

Neredeyse kalbinin atışlarını duyabiliyordum. "Zavallı aile. Durumları nasıl?"

Basit bir soru olmalıydı ama basit bir cevabım yoktu. Bu da, Mason ailesinin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu çok daha iyi anlamamı sağladı.

"Bilemiyorum." dedim dürüst konuşmaya karar vererek. "Galiba daha çok şoktalar. Ama bunlar ilk günler. Kıza zarar geldiğine dair bir kanıt yok. Sağlıklı ve güvende bulmamız mümkün."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra konuştu; "Bazen böylesi daha mı kötü diye düşünüyorum."

Arkamı dönüp sesimi alçalttım. "Daha mı kötü? Ne demek istiyorsun?"

"Umut. Umutlu olmak daha mı kötü acaba? Bilmekten daha mı kötü? En azından biz..."

Sesi kesildi.

Daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Daha önce hiç böyle konuşmamıştık. Konuşmamızı istediler, konuşmamız gerektiğini söylediler. Ama biz erteleyip durduk. Sonunda hiç konuşamaz hâle geldik. Şimdiye kadar. Tam da zamanıydı. Ağlamaya başlamıştı ama duymamı istemediği için sessizce ağlıyordu. Gururundan mı böyle yapıyordu yoksa endişelenmemi istemiyor muydu bilemedim. Kafamı kaldırdım ve dedektiflerden birinin beni çağırdığını gördüm.

"Pardon, Alex. İşim var."

"Biliyorum, özür dilerim."

"Hayır, *ben* özür dilerim. Sonra ararım. Söz."

***

19 Temmuz 2016, Öğlen 03.30
Kayıp vakasının yaşandığı gün
Bishop Christopher's İlkokulu, Oxford

Son zil çalıyordu ve çocuklar gürültücü bir şekilde sınıflarından çıkıp güneş ışığına çıkıyor, kapının önündeki sıcak arabaların içinde bekleyen aileleriyle buluşuyordu. Bazıları koşuyor, bazıları neşeyle yürüyordu, bir iki tanesi arkadan geliyordu. Büyük sınıflardan birkaç çocuk toplanmış konuşuyor, iPhone'larında bir şeyler paylaşıyorlardı. İki öğretmen merdivenlerde durmuş çocukların eve gitmesini izliyordu.

"Neyse ki dönemin sonuna geldik, şükürler olsun." dedi yaşlı olan öğretmen, yere düşmüş bir kazağı alıp sahibine verirken. "Dört gözle bekliyorum, bu dönem diğerlerinden daha yorucuydu."

Yanındaki kadın kederli bir şekilde gülümsedi. "Hiç sorma." Onun sınıfındaki öğrenciler de çıkmaya başlamıştı, kızlardan biri durup ona veda etti. Gözleri doluydu çünkü ailesi ertesi gün tatile çıkacaktı ve bu öğretmeninin son dönemiydi. Öğretmenini seviyordu.

"Güney Afrika'da iyi eğlenceler, Millie." dedi kadın kibarca ve hafifçe kızın omzuna dokundu. "Umarım yavru aslan görürsün."

Millie'nin arkadaşları ona yetişti ve birlikte dışarı çıktılar. Arkadaşları arasında birkaç erkek vardı, kızlardan birinin saçı örgülüydü, birisi ise Çinliye benziyordu. En arkadan ise vahşice koşan sarışın bir kız geliyordu. Omuzlarına açık pembe bir ceket bağlamıştı ve çantasının üstünde Disney prensesleri vardı.

Kız merdivenlerden hızla inerken, "Yavaş ol, Daisy." diye seslendi öğretmeni. "Düşüp bir yerini inciteceksin."

"Bugün keyfi yerinde." dedi yaşlı kadın, kızın koşup önceki iki arkadaşına katılmasını izlerken.

"Ailesi bu akşam barbekü partisi verecek. Herhâlde heyecanlı."

Yaşlı kadın somurttu. "Keşke ben de ıslak marul ve fazla

pişmiş ete heyecanlanacak kadar genç olsam."

Meslektaşı güldü. "Havai fişekler de olacakmış. Onun yaşı olmaz."

"Doğru, haklısın. Bu yaşımda bile havai fişeklere bayılıyorum."

Kadınlar birbirlerine gülümsedi, sonra genç olan okul binasına girdi. Yaşlı olan bir süre daha dışarıda durup oyun alanına baktı. Gelecek haftalarda bu anı ona musallat olacaktı; okul kapısının önünde, güneşin altında durup neşeyle arkadaşlarıyla konuşan küçük sarışın kıza baktı.

***

"Kim basına konuştu?"

10.35. Afet odası alev alevdi. Camlar açıktı, birisi depodan ya da bir yerden eski bir vantilatör getirmişti. Vantilatör hareket ederken hafifçe uğulduyordu, soldan sağa, sağdan sola gidiyordu. Bazı insanlar masalara oturmuştu, bazıları ise yaslanmayı tercih etmişti. Hepsine yavaşça baktım, soldan sağa, sağdan sola. Çoğu göz teması kurmaktan çekinmedi. Bir iki tanesi utanıyor gibiydi ama hepsi buydu. On yıllık sorgulama deneyimimden öğrendiğim bir şey vardı ise o da şuydu; önüne duvar çıktığında zorlamayı bırakmak gerekiyordu.

"Size tayt ve üstündeki hakkında ortalıkta konuşmamanızı tembihlemiştim. Şimdi aile bunu haberlerden duyacak. Sizce nasıl hissedecekler? O bilgi bu odadaki birinden sızdı ve bunun kim olduğunu bulacağım. Ama şu anda bununla değerli zamanımı harcayamam. Daisy Mason hâlâ kayıp."

Tahtaya döndüm. Renkli raptiyelerle tutturulmuş bir harita vardı, yanında ise telefonlardan toplandığı belli olan bulanık fotoğraflarla ilkel bir zaman çizelgesi yapılmıştı. Fotoğrafların çoğunda isim vardı; bir ya da iki tane soru işareti

vardı. Yanlarında ise Daisy'nin fotoğrafı vardı. Bu resimlere baktığımda annesine ne kadar benzediğini fark ettim. Hem çok benziyor hem de hiç benzemiyordu. Daisy'yi tanımadığım hâlde bundan nasıl emin olabiliyorum diye düşündüm.

"Şu, sözde görülme işine ne oldu?"

Arkamdan birisi boğazını temizledi. "Dört kilometrelik alandaki her kameranın görüntüleri elimizde."

Ses Gareth Quinn'e aitti. Herkesin bildiği bir görüntüsü vardı. Takımı jilet gibi ama jileti kör. Jill Murphy hamilelik iznine çıktığı için vekil dedektif çavuş olmuştu ve her dakikasını değerlendirmekte kararlıydı. Şahsen onu sinir bozucu buluyordum ama aptal bir adam değildi ve polise çok benzemeyen biri gerektiğinde işe yarıyordu. Karakoldakilerin ona "GQ" adını taktığını duymak sizi şaşırtmayacaktır. Bu isimden nefret ediyor gibi yapıyor ama performansı fazla teatral kaçıyor. Yaklaştığını duydum.

"Kanal, sitenin doğu tarafında." dedi, "Yani siteden çıkmak için bu iki köprüden birinden geçmek gerekiyor ama ikisinde de kamera yok. Ama Woodstock Yolu'nun kuzey tarafında kamera var." Kırmızı raptiyeyi işaret ederek devam etti; "Şu halka şeklindeki kavşakta da kamera var. Hızlı bir şekilde kaçmak istediyse güneye dönüp şehre girmek yerine burayı tercih etmiştir."

Haritaya döndüm, batıya doğru uzanan açık alana baktım: Bin yıldır ekim yapılmamış, bu havada bile yarısı su altında olan yüz yirmi hektarlık bir alandı. Canal Malikâneleri'ne beş dakika bile mesafede değildi ama arada demiryolu vardı.

"Peki Port Meadow? Hemzemin geçişte kamera var mı? Gördüysem de hatırlamıyorum."

Quinn kafasını hayır anlamında salladı. "Hayır, zaten yeni bir köprü yapıldığı ve demiryolunun bir kısmı yenilen-

diği için hemzemin geçit iki aydır kapalı. Çalışma mesai saatlerinden sonra yapılıyor, dün gece orada bir grup işçi varmış. Eski köprüyü yıkmadan önce kapatmışlar, yani o taraftan Port Meadow'a gitmek mümkün değil."

"Peki orası mümkün değilse diğer seçenekler nedir?"

Quinn, yeşil raptiyeyi işaret etti. "Taytı burada bulduğumuza göre, muhtemelen Birch Yolu'na çıkıp kavşaktan geçmiş, daha önce söylediğim gibi. Ayrıca Daisy'yi gördüğünü söyleyen yaşlı kadınla da uyuşuyor."

Geri çekilip kalemini kulağı arkasına koydu. Böyle bir tiki vardı, arkasında birkaç kişinin de aynısını yaptığını fark ettim, dalga geçiyorlardı ama içinde art niyet yoktu. Quinn onlardan biriydi ve geçici süreliğine de olsa dedektif çavuş olmuştu, bu yüzden ona saldırabilirlerdi. "Bu yoldaki kameraların görüntülerini inceledik." diye devam etti, "Ama hiçbir şey bulamadık. Gecenin o saatinde pek trafik yoktu, konuştuğumuz şoförlerin içinde olayla alakalı olan yok. Henüz ulaşamadığımız bir iki tane var ama hiçbiri arabada tek başına değilmiş. Yürüyerek çocuk taşıyan biri de yok, çocuk sanılabilecek bir şey taşıyan bile yok. Bu da şu anlamlara gelir; ya o yaşlı kadın bunamış ve hayal görmüş..."

"Ya da Daisy hâlâ Canal Malikâneleri içinde."

O sırada aklına; polise kızının kaybolduğunu söyleyerek sempati kazanmaya çalışmış, kızı kayıp değilken polisin altına bakılmamış taş bırakmamasına neden olan Shannon Matthews gelen tek kişi ben olamazdım. Komşulardan biri Mason ailesinin finansal durumunun kötü olduğunu söylememiş miydi? Ama düşüncem burada sonlandı. Çünkü hem Mason ailesi bu kadar aptal değildi, olsalar bile zamanlama uymuyordu.

Derin bir nefes aldım. "Tamam, patika yolun etrafındaki aramayı genişletelim, sitede ceset saklanabilecek her yeri ara-

yalım. Ama lütfen bu *gizli* kalsın. Basın bunu cinayet değil, kayıp arama olarak bilecek. Tamam, dağılabilirsiniz. Yeni bir gelişme olmazsa saat altıda toplanacağız."

***

"Galiba kim olduğunu bulduk, efendim."

Saat öğleden sonra 03.00'tü, ofisimdeydim. Olay yerine doğru yola çıkmak üzereydim, basın konferansında olanlar yüzünden amirimden taptaze -herhâlde öyle deniyor- bir fırça yemiştim. Kapıdaki kadının adı Anna Phillips idi, endüstri parkındaki yazılım start-up şirketinden gelen bir gönüllüydü. Biz, teknolojiden uzak aptalları yirmi birinci yüzyıla sokarak yerel halktan alınan destek kotasını dolduruyordu. Bizim tersimize topuklu giyiyordu. Ve çok kısa bir etek. Karakolda oldukça popülerdi ki bu şaşırtıcı değildi. Alex, ilk tanıştığımızda saçlarını onunki gibi kestirmişti, bu onu yaramaz gösteriyordu. Oyunbaz görünüyordu. Son birkaç aydır çok şey kaybetmişti. Anna geldiğinden beri birkaç kez kafam karışmıştı ama Anna'nın gülümsemesini gördüğümde Alex olmadığını anlamıştım. Eşimin en son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordum.

"Pardon, anlamadım. Neyin kim olduğunu buldunuz?"

Sesim biraz sert çıktıysa bunun nedeni "beceriksizlik" ve "sonuçlarına katlanmak" gibi sözlerin hâlâ kulağımda çınlıyor olmasıydı. Ve araba anahtarlarımı bulamıyordum. Ama Anna etkilenmemiş gibiydi.

"Bilgiyi kimin sızdırdığını. Gareth -dedektif çavuş Quinn- bilgiyi kimin sızdırdığını araştırmamı istemişti."

Kafamı kaldırdım. Demek "Gareth" olmuştu? Anna hafifçe kızarmıştı, Gareth'ın ona sevgilisi olduğunu söyleyip söylemediğini merak ettim. İşine gelince bu konuyu unuta-

biliyordu.

"Evet?"

Yanıma gelip internete girdi. Bir sayfa açtı, sonra da bakayım diye geri çekildi. Bir Facebook sayfasıydı. En güncel gönderi basına verdiğimiz Daisy videosuydu. Bundan rahatsız olmamıştım; ne kadar insan paylaşırsa o kadar iyiydi. Rahatsız edenler bunun dışındakilerdi. Kapıda duran memurların fotoğrafları. Challow'un takımının Mason evine girişi. Beni de sigara içerken çekmişti, amirim buna da çok kızacaktı. Açılara bakılırsa fotoğraflar Mason evinin olduğu sokaktan çekilmişti. Anna sayfada aşağı indi ve polisin kanlı bir tayt bulduğunu, bu taytın Daisy'nin üstündeki tayt olduğunu düşündüğünü yazan bir gönderi göründü. Gönderi yedi saat önce paylaşılmıştı.

"Sayfa Toby Webster'a ait." dedi benim sormamı beklemeden.

"Kim?"

"Fiona Webster'ın oğlu. Dedektif Everett'ın bu sabah ifadesini aldığı komşu. Galiba ona tayt hakkında soru sormuş. Muhtemelen oradan duymuş. On beş yaşında."

Sanki bu açıklamaya yetiyormuş gibi. Gerçi belli bir seviyede yetiyor olabilirdi.

"Muhabirin bunu bulması çok zor olmamıştır." diye devam etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse hepsinin bulmamış olduğuna şaşırdım."

Bu da "Takımına özür borçlusun." demenin başka bir yoluydu. Ki özür borçlu olduğum belliydi.

"Bir şey daha var..."

Telefonum tekrar çaldı ve açtım. Challow arıyordu.

"Taytta hızlı inceleme istemiştin değil mi?"

"Evet?"

"Ona ait değil. Üstündeki kan. Diş fırçasındaki DNA ile

uyuşmuyor."

"Emin misin? Daisy Mason'ın olmasına imkân yok mu?"

"DNA yalan söylemez. Gerçi bunu biliyorsun."

"Siktir."

Ama telefonu çoktan kapatmıştı. Anna bana bakıyordu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Küfür duymak onu bu kadar etkiliyorsa burada tutunması mümkün değildi.

"Fotoğrafları ikinci kez gözden geçiriyordum." diyerek söze girdi. "Partide çekilenler."

"Kusura bakma, gitmem lazım. Geç bile kaldım."

"Dur, bir dakika bile sürmez."

Tekrar bilgisayara eğildi ve paylaşımlı sunucudaki fotoğraf dosyasını açtı. Üç tanesini seçti, sonra Daisy'nin videosundan bir görüntü alıp dikkatli bir şekilde fotoğrafların yanına koydu.

"Fark etmem uzun sürdü ama bir kez gördükten sonra çok bariz geliyor."

Onun için bariz olabilirdi ama ben bir şey görmüyordum. Beklentiyle bana bakınca omuzlarımı silktim.

Masadan bir kalem alıp ekrana işaret etti. "Bu üç fotoğraf, Daisy'nin partide görüldüğü tek fotoğraflar. En azından elimizde olanlar arasında. Ama hiçbiri belirgin değil. Ya arkasını dönmüş ya da başka biri önüne geçmiş. Ama kesinlikle görebildiğimiz bir şey var."

"Neymiş?"

Üç gün önce çekilen videoyu gösterdi. "Buradaki elbisenin uzunluğuna bak, dizinin üstünde olduğu belli. Sonra fotoğraflara tekrar bak."

Şimdi anlamıştım. Açıkça görebiliyordum. Partide çiçek elbisesi giyen kız, Daisy Mason'dan beş ya da altı santimetre kısaydı. Bu Daisy Mason değildi.

Başka bir çocuktu.

•••

Oxford's News *@OxfordNewsOnline 15.18*

Canal Malikâneleri #kaçırılma olayında gelişme, kaynaklarımız polisin kanlı giysiler bulduğunu söylüyor. Bilgi sahibi olanlar @ThamesValleyPolice ile iletişime geçsin. #Daisybulunsun

Elspeth Morgan *@ElspethMorgan959 15.22*

Zavallı aile. Çektikleri acıyı hayal bile edemiyorum. #Daisybulunsun

BBC Midlands *@BBCMidlandsBreaking 15.45*

#MidlandsteBugün saat altıda #DaisyMason olayı hakkında son detayları alacağız. @ThamesValleyPolice günün erken saatlerinde kayıp kızın fotoğrafını yayınladı.

William Kidd *@ThatBillytheKidd 15.46*

Daisy Mason'ın yeri hakkında bilginiz varsa ltfn polisi arayın. #Daisybulunsun #DaisyMason

Anne Marrivale *@Annie_Merrivale_ 15.56*

Bu #DaisyMason olayında bir tuhaflık sezen tek ben miyim? Çocuk kendi bahçesinden kayboluyor + kimse görmüyor, nasıl yani?

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 16.05*

@Annie_Merrivale_ Bence de. Olayı duyar duymaz eşime bunun altında bir şeyler var dedim. #DaisyMason

Danny Chadwick *@ChadwickDanielPJ 16.07*

Hangi ebeveyn çocuğunun gece yarısına kadar ayakta kalmasına izin verir ki? Kıza iyi bakmadıkları belli, tamamen kendi suçları. #DaisyMason

Angus Cordery *@AngusNCorderyEsq 16.09*
@Annie_Merrivale_ @ForWhomtheTollis @ChadwickDanielPJ Demedi demeyin, suçlu ebeveynlerden biridir. Hep öyle olur. #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 16.10*
@AngusNCorderyEsq İkisinin de henüz kamuoyu önüne çıkmaması tuhaf. @ForWhomtheTollis @ChadwickDanielPJ #DaisyMason

Elsie Barton *@ElsieBarton_1933 16.13*
@AngusNCorderyEsq @Annie_Merrivale_ @ForWhomtheTollis @ChadwickDanielPJ İyi ki ben sizler kadar şüpheci değilim. #Daisybulunsun

Anne Marrivale *@Annie_Merrivale_ 16.26*
@EliseBarton_1933 Durumun tuhaf göründüğünü inkâr edemezsin. #DaisyMason

Elsie Barton *@ElsieBarton_1933 16.29*
@Annie_Merrivale_ Bildiğim tek şey bir kızın kaybolduğu, ailesini suçlamak yerine onu bulmaya odaklanmalıyız. #Daisybulunsun

Angela Betterton *@AngelaGBetterton 16.31*
@AngusNCorderyEsq @ChadwickDanielPJ @Annie_Merrivale_ @ForWhomtheTollis Saçma sapan konuşuyorsunuz, aileyi tanımıyorsunuz bile. #Daisybulunsun

Danny Chadwick *@ChadwickDanielPJ 16.33*

@AngelaGbetterton Benim çocuğum olsa çok daha dikkatli olurdum. Sen aileyi nereden tanıyorsun sanki? #DaisyMason

Angela Betterton *@AngelaGBetterton 16.35*

@AngusCorderyEsq Ben partideydim tüm aile gece boyunca oradaydı. İkisi de yapmış olamaz. #Daisybulunsun

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 16.36*

@AngelaGbetterton Kanlı tayttan haber var mı? Polis doğruladı mı? #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 16.37*

@ForWhomtheTollis Haberlerde bir şey söylemediler. Ama o akşam saldırıya uğradığını kanıtlıyor, değil mi? #DaisyMason

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 16.39*

@Annie_Merrivale_ Zavallıcık, herhâlde çoktan öldü. #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 16.42*

@ForWhomtheTollis Evet. Artık tek gizem onu kimin öldürdüğü. #DaisyMason

***

Afet odasının kapısını açtığımda odanın enerjiyle çalkalandığını fark ettim. Tahtanın önüne geçip partide çekilmiş fotoğraflardan birine işaret ettiğimde herkes dönüp bana baktı.

"Muhtemelen zaten duydunuz ama bu fotoğraftaki kızın

Daisy Mason olması oldukça ihtimal dışı görünüyor."

Uğultu seviyesi yükselince sesimi yükselttim. "Henüz bilmediğiniz şey ise laboratuvarın taytın üstündeki kanın Daisy Mason'a ait olmadığını söylemesi. Tekrar ediyorum, kan Daisy Mason'a ait değil. Bu da demek oluyor ki kan muhtemelen fotoğraftaki kıza ait. Bayan Bampton gerçekten kolunda çocuk taşıyan birini gördüyse büyük ihtimalle o da bu çocuktu, Daisy Mason değildi."

O sırada, arada bir olduğu gibi donup kaldım. Buna hazırlanmak, engel olmak mümkün değildi. Rastgele kelime ve fikirlerden hangilerinin tetikleyeceğini bilmek mümkün değildi. Bir anda dikkatle üstünü örttüğünüz beyniniz istenmeyen anılarda boğuluyordu. Jake'i taşımam, göğsüme başını yaslayıp uyuması, saçındaki şampuan kokusu, yaz bahçesinin ışığı altında parlayan cildi, sıcaklığı, ağırlığı...

Aniden odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ederek dehşete düştüm. Bana ters ters bakıyorlardı. En azından bazıları. Beni daha uzun süredir tanıyanlar ben dışında her yere bakıyordu.

"Pardon, dediğim gibi, bence iki kayıp çocuk yok. Kimlik karışıklığı vakası olduğundan şüpheleniyorum. Tayttaki yırtıklardan yola çıkarsak, kanamaya neden olanın incinmiş bir diz olduğunu söyleyebiliriz. Kötü şeyler düşünmeye gerek yok. Ama bu ikinci kızı bulup güvende olduğundan emin olmamız gerekiyor. Ayrıca çiçek elbisesini nereden aldığını da öğrenmeliyiz. Çocuklar elbiselerini değiştirmiş olabilir, o yüzden o gece Daisy'nin üstünde ne olduğunu biliyor olabilir. Everett, Anna Phillips birlikte partideki tüm fotoğrafları inceleyin ve Daisy olabilecek diğer sarışın kızları belirleyin."

Gareth Quinn ayağa kalktı, tabletinin ekranını hızla aşağı kaydırıyordu. "Galiba kızın kimliğini buldum, patron. Kameradaki arabaların aynı sokakta oturan ailelerden birine

ait bir dört çarpı dört olduğuna eminim. Evet, işte David ve Julia Connor. Millie adında bir kızları var, Kit's okulunda Daisy'nin sınıf arkadaşı. Partiye gelmişler ama ertesi sabah erkenden Gatwick'ten uçağa binecekleri için erken dönmüşler. Tüm aile saat 11.39'da göbeğe doğru giderken kamerada görünüyor. Şehir dışında oldukları için henüz onlarla konuşamamıştık, doğrusunu isterseniz yüksek bir öncelik de değildi. Yine de David Connor'a beni araması için bir mesaj bıraktım."

Haritaya yaklaşıp hevesli gözlerle işaret etti. "Connor ailesinin evi burada; elli dört numara. Mason ailesinin evinden çıktıklarında Bayan Bampton'ın evinin önünden geçmeleri gerekiyor. Bence yaşlı kadın çocuğunu eve götüren *David Connor*'ı gördü."

Odada tuhaf bir atmosfer vardı. Bunu daha önce de görmüştüm; aslında ilerleme olmayan fakat ilerleme gibi görünen bir gelişme. Bu bir ilerleme değildi çünkü bizi gerçeğe yaklaştırmıyordu, olasılıklardan birini ortadan kaldırıyordu o kadar. Parçaların yerine oturduğu hissini veriyordu fakat oluşturdukları resmi hâlâ göremiyorduk. Ama parçalardan biri aniden çok karanlık görünmeye başlamıştı.

Bunu söyleyen Gislingham oldu, bariz olanı söylemek klasik özelliklerinden biriydi. Ama her takıma böyle biri lazımdı. Özellikle de bu iş alanında. "Yani aslında demek istediğimiz bu." dedi. "Mason ailesi tüm gece boyunca bu kızı gördü ve çiçek elbisesi içinde olduğu için kendi kızları olmadığını fark etmediler, öyle mi?"

"Kafasındaki tokalı şey yüzünü büyük ölçüde kapatıyor." diye söze girdi Everett. "Yani, biz de fotoğraflara o kadar uzun süredir bakıyoruz ama biz de yeni fark ettik."

"Ama biz ailesi değiliz." dedim sessizce. "Kendi çocuğum kar maskesi takıp çuvala girse bile tanırdım. Hissediyorsun.

Hareketlerini, yürüyüşlerini biliyorsun."

Jake'in hareket etme, yürüme biçimi. Zaman duraksadı. Bir anlığına durdu, boşluğu atlattı ve devam etti.

"Ve tabii ki *konuşma* biçimlerini de." dedi Gislingham. "Mason ailesi kızla bir kez konuşmuş olsa onun aslında..."

"Yani iki olasılık var." diye sözünü kesti Quinn. "Ya o gece kızlarıyla hiç konuşmadılar, ki bu hiç inanılır değil ya da çok daha rahatsız edici bir şeyler oldu."

"Sırf onlar değil." dedim sessizce. "Leo da işin içinde. Partideki kızın Daisy olmadığını biliyor olmalıydı. Ebeveynler çok meşgul olduklarını söyleyebilirler ama Leo dikkatli bir çocuk. Biliyordu. O zaman neden ailesine söylemedi; neden bize söylemedi? Ya bir şey gizliyor ya da korkuyor. Şu anda hangisi daha kötü bilemiyorum."

"Peki şimdi ne yapacağız, patron? Mason ailesine Millie Connor'dan bahsedecek miyiz? Onları sorguya mı çekeceğiz?"

"Hayır." dedim yavaşça. "Televizyona çıkıp kızlarına seslendirtelim. Ne yapacaklarını görmek istiyorum. Üçü de orada olsun, çocuk da dâhil. Kamuoyuna seslenmekten zarar gelmez, ne de olsa kız bir yerlerde olabilir, olayın aileyle ilgisi olmayabilir."

İnsanlar kıpırdamaya, telefonlarını almaya başladı ama benim sözüm bitmemişti.

"Bunu söylememe gerek olmadığının farkındayım ama bu oda dışında kimse o kızın Daisy olmadığını bilmeyecek. Connor ailesine de bunu iletin. Çünkü varsaydığımızdan çok daha farklı bir zaman çizelgesi olabilir. Daisy Mason partide hiç bulunmamış olabilir."

***

David Connor ile telefon görüşmesi

20 Temmuz 2016, öğleden sonra 06.45

Aramayı yapan Vekil Dedektif Çavuş Quinn ve (dinlemede) Dedektif Yüzbaşı C. Gislingham

GQ: Aradığınız için teşekkür ederim Bay Connor, tatilinizi böldüğüm için özür dilerim.

DC: Sorun değil, daha önce arayamadığım için kusura bakmayın. Olanları duyunca şoka uğradım. Eşim otel odasında BBC World News'de görmüş.

GQ: Kızınızın partide giydiği çiçek elbisesinin Daisy Mason'ın üzerinde olması gerektiğini biliyor muydunuz?

DC: Bilmiyordum ama eşim biliyormuş. Millie, partiden önceki gün okuldan birkaç arkadaşını eve getirdi...

GQ: Yani pazartesi günü mü?

DC: Şey, pazartesi mi oluyor? Pardon, jetlag oldum da. Evet, herhâlde pazartesi oluyor. Neyse, Julia hepsinin kostümlerini getirip denediklerini söylüyor. Sonra da birbirlerinin kostümlerini denemişler, o yaştaki kızları biliyorsunuz. Herhâlde sonraki karmaşa sırasında Daisy, Millie'nin kostümünü beğenmiş, Millie de kostümünü ona vermiş.

GQ: Daisy'nin annesi kostümlerin değiştirildiğini biliyor muydu?

DC: Hiçbir fikrim yok. Julia'ya sorayım...

[Kısık sesler]

Julia, Daisy'nin ona annesinin izin verdiğini söylediğini söylüyor. Tabii Daisy annesiyle gerçekten konuşmuş mu bilmiyor.

GQ: Elbisenin taytını sitedeki bir çöp kutusunda bulduk, üstündeki kan Daisy'ye uymuyor...

DC: Evet, kusura bakmayın. Millie düşmüştü, saat geç oluyordu, sızlanmaya başlamıştı. Biz de eve gitmeye karar verdik. Tayt vergiden düştüğü için çıkarıp çöpe attık. Sizin için sorun yarattıysa özür dilerim.

GQ: Kızınız normalde ne kostümü giyecekti, Bay Connor?

DC: Eşim, denizkızı kostümü giydirmeyi planladığını söylüyor. Kostümü görmedim ama deri rengi bir bluzu, parlak, mavi-yeşil pulları olan bir kuyruğu varmış.

GQ: Kafalık ya da maske var mı?

DC: Bir saniye.

[yine kısık sesler]

Hayır, öyle bir şey yokmuş.

GQ: Yani Daisy bu kostümü giyiyor olsaydı partide olduğu bariz olurdu değil mi?

DC: Herhâlde, ne demek istiyorsunuz?

GQ: Bilgileri özetledim o kadar, Bay Connor. Dün gece Daisy'yi gerçekten gördünüz mü?

DC: Şimdi söyleyince düşündüm, galiba görmedim. Haberlerde partide olduğunu söylediler, sonra da kaybolmuş. Ben de orada olduğunu varsaydım. Tanrım, orada değilse durum çok değişir, değil mi?

GQ: Millie'nin bize aktarabileceği bir bilgi var mı? Partide bir şeyler görmüş ya da duymuş olabilir mi?

DC: Açıkçası şu anda pek kendinde değil. Sürekli ağlıyor, konuşmak istemiyor. Onu zorlamak istemiyorum. Ama sakinleştiğinde Julia'ya sordururum, işe yarar bir şey öğrenirsek sizi tekrar ararım.

GQ: Teşekkür ederim, Bay Connor. Bu konuşmayı kimseyle paylaşmamanız gerektiğini hatırlatayım. Bu çok önemli bir nokta. Özellikle de basınla konuşmayın.

DC: Tabii ki. Yapabileceğimiz bir şey olursa lütfen haber verin. O şerefsizi bulmak için hepimizin birlik olması gerekiyor sonuçta.

***

18 Temmuz 2016, öğleden Sonra 04.29
Kayıp vakasından önceki gün
Connor ailesinin evi, Barge Close, 54 numara

Julia Connor, yarım düzine bardağa meyve suyu koyup tepsiyi kızının odasına çıkardı. Çocukların sesi alt kata kadar geliyordu, muhtemelen sokağın diğer tarafındaki komşular bile duyuyordu. Odanın içi halıya atılmış giysiler ve kostümlerle doluydu.

"Umarım hangi kostüm kimin biliyorsunuzdur." dedi Julia tepsiyi bırakırken. "Anneleriniz olay çıkarmasın sonra."

Kızlardan üç tanesi boy aynasının önünde durmuş, gösterişli bir şekilde kendilerine bakıyorlardı. Pembe bir prenses, bir çiçek ve bir kelebek.

"Ayna ayna söyle bana, en güzel kim bu dünyada?" diye sordu prenses, yansımasına bakarken karton tacı aşağı kayıp bir gözünü kapattı. "Sizce de ben çok güzel olmadım mı?"

Julia kendi kendine gülümsedi, onların yaşındayken böyle öz güvenli olabilmiş olmayı diledi. Sonra da kapıyı kapatıp mutfağa indi. Radyoyu açıp akşam yemeği için sebze kesmeye başladı. Eski bir Annie Lennox şarkısı çalıyordu, sesi açıp eşlik etmeye başladı. *Sisters are doing it for themselves.*[3] Müzik o kadar yüksekti ki üst kattaki gürültüyü duymuyordu. *"Senden nefret ediyorum! Keşke ölsen!"* diye yükselen çığlıkları duymuyor, çiçek kostümlü kızın duvara yapıştırıldığını, ona saldıran, yaprak maskesi içindeki küçük yüze vuran diğer kızı görmüyordu.

***

[3] (İng.) Kız kardeşler bunu kendileri için yapıyorlar. (e.n.)

Saat altı civarındaydı ve arama ekibi hâlâ bir şey bulamamıştı. Sitenin kuzey tarafındaki patika yolun iki kilometrelik bölümü halka kapatılmıştı ve bu alan santim santim aranmıştı. Çalılar değneklerle aranmış, kanıt olma ihtimali olan her şey plastik torbalara alınmıştı. Şeker paketleri, bira kutuları, bir çocuğun ayakkabısı. Sırtını gerip saatine bakan Erica Somer neden hep tek ayakkabı oluyor diye düşündü. Ayakkabısını kaybeden kişi eve sekerek mi gidiyordu? Ayrıca tek ayakkabı nasıl kayboluyordu ki? İnsan ayakkabısının tekinin kaybolduğunu fark etmez miydi? Sonra kafasını sallayarak bunun gereksiz bir düşünce olduğuna karar verdi ve düşen kan şekerini suçladı.

Birkaç metre ötede, yağmurluk giymiş altı yedi gönüllü vardı. Günlük tekne kiralayanların attığı çöpler ve çürüyen yapraklarla dolu çukurlara doğru ilerliyorlardı. Onca sıcak günden sonra su seviyesi azalmış, pis koku seviyesi yükselmişti. Daha doksan metre geride doğal koruma alanını aramışlardı. Erica iki buçuk kilometre ötede büyümesine rağmen orada doğal koruma alanı olduğunu bilmiyordu. Gerçi onun okulu, gezilere giden ya da öğrencileri doğa yürüyüşlerine çıkaran türden bir okul değildi; öğretmenler kaosu kontrol altında tutmayı zar zor başarıyorlardı. Şehir merkezinin yakınında bu kadar vahşi bir yer olduğunu bilmiyordu. Çok vahşi, balta girmemiş, yarısı suyun altında kalmış ve ayak değmemiş bir yerdi. Üç su faresi ve bir kar kekliği ailesi gördü; aniden, görünmeyen yavrularını korumak için havalanan erkek kuğunun tıslamasını, kanat çırpmasını duydu ve beyazlığını gördü.

Bunca saat geçmişti ama ellerinde ne vardı? Sırt ağrısı ve etraftan toplanan çöpler dışında hiçbir şey yoktu. Kimse bir şey görmemişti; ne suda yaşayanlar ne de sırtını suya vermiş olanlar, bunlardan bazıları Mason ailesi parti verdiği sırada bahçede barbekü yapıyordu. İki üç tanesi havai fişekleri bile

hatırlıyordu ama küçük bir kız görmemişlerdi. Sanki yer yarılmıştı da kız içine girmişti.

Saat 07.25'te Erica'nın telefonu çaldı, Baxter arıyordu.

"Durabilirsiniz. Yarın sabah dalgıç getirteceğiz."

Erica somurttu. "Cidden mi? Bütçe benim kontrolümde olsa getirtmezdim. Su o kadar derin değil, burası nehir değil sonuçta ve tekne trafiği olduğu için sürekli dalgalanma oluyor. Suda olsaydı çoktan bulmuş olurduk."

"Haksızsın diyemem. Aramızda kalsın ama bu daha çok kamuoyuna gösteriş olsun diye bence. Başkomiser yardımcısı herkese elimizden geleni yaptığımızı göstermek istiyor. Helikopter de oradan çıktı."

"Basın bayılıyordur."

"Evet." dedi Baxter. "Olay da bu zaten."

***

İlkinden tam yirmi dört saat sonra ikinci basın toplantısı için yerimi aldım. Bir günde birçok gelişme yaşanabiliyordu. Daisy'nin yüzü internetin her köşesine yayılmıştı ve duyduğuma göre #Daisybulunsun Twitter'da trend olmuştu. Artık resmen büyük bir haber hâline gelmişti, bu da Başkomiser'in süreci devralması anlamına geliyordu. Kidlington'daki basın odasındaydık ama burada bile sadece paparazziler vardı. Sky News'a canlı bağlanmıştık, en azından yarım düzine kamera vardı. Gareth Quinn ile Anna Phillips kameraların arasında dijital bir el kamerasıyla duruyor, hiç göze batmıyorlardı. Tüm toplantıyı kare kare kaydetmek istiyordum.

Saat tam 10.01'de Mason ailesini flaşlar arasında kürsüye çıkardık. Leo Mason, ışıkların altında yeşile döndü. Bir an kameraların önünde kusacağını düşünüp dehşete kapıldım. Babası ise sandalyesini sonuna kadar indirdi ki bu "işaret" değil

idiyse ben de hiçbir şey bilmiyordum. Umarım, kendi iyiliği için hiçbir zaman poker oynamaz diye düşündüm. Önceki akşam yanlarına gidip basın açıklaması yapmaları gerektiğini söylediğimde gerekli mi diye sormuş, bunun işe yaramayacağını, kaybolan birini geri getirmeyeceğini söylemişti. Kaybolan çocuklarına seslenmek için basın önüne çıkmak istemeyen ebeveyn görmediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. Hem de bu onun küçük prensesi, canından çok sevdiği kızıydı. Gerçi numara yaptığını düşünmüyordum. En azından kısmen. Bu yüzden davranışları daha da kafamı karıştırıyordu. Sharon ise ben gidene kadar hiçbir şey söylememişti. Konuşmaya devam ettim ama söylediklerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığını biliyordum. Şimdi ona baktığımda aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu anlamıştım, ne giyeceğini düşünüyordu. Elbisesi, makyajı, takıları, hepsi uyumlu ve kusursuzdu. Çocuğunun dönmesi için yalvarmaya değil de iş görüşmesine gelmiş gibi duruyordu.

Saat 10.02'de Başkomiser boğazını temizleyip önündeki kâğıdı okumaya başladı. Elimizdeki bilgileri sızdırmamak için kelimeleri dikkatle seçmemiz gerekmişti. Doğrudan yalan söyleyemezdik ama gerçeği de açıklayamazdık.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim bayanlar ve baylar. Bay ve Bayan Mason, kaybolan kızları Daisy hakkında kısa bir açıklama yapacak. Bu konferansta başka bir şey açıklanmayacak. Birinci önceliğimiz Daisy'yi bulup onu güvenle ailesine kavuşturmak. Şu anda sizinle paylaşabileceğimiz bir gelişme yok, aile ve Dedektif Fawley soru almayacak. Anlayışınız için teşekkür ediyor, aileye bu zor zamanlarında ihtiyaçları olan saygıyı göstermenizi rica ediyorum."

Flaşlar patladı, insanlar ileri eğildi. Ailenin ne diyeceğini merak etmiyorlardı -çocukları kaybolan tüm aileler aynı şeyi söylüyordu- asıl merak ettikleri *nasıl* söylediklerydi. Mason

ailesini tartmak istiyorlardı. Herkesin gözü üstlerindeyken kendilerini kontrol edebiliyorlar mıydı? Söyledikleri kulağa ikna edici geliyor muydu? Onları seviyor muyduk? Olay karakter ve güvenilirlikti. Ve tabii ki İngilizlerin büyük takıntısı, klas sahibi olmak.

Başkomiser soluna, Barry Mason'a doğru döndü. Barry ağzını açtı ama sonra yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. "Küçük prensesi" hakkında bir şeyler mırıldandığı duyulabiliyordu. Bu kelime gerçekten sinirimi bozmaya başlıyordu. Duygularım yüzüme yansımasın diye bilinçli bir çabada bulundum ama ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum. Leo'nun gözleri büyüdü, annesine çaresiz bir bakış attı ama annesi ona değil, kameralara bakıyordu. Masanın altından, benim dışımda kimsenin göremeyeceği şekilde annesinin bacağına dokundu ama annesi hareket etmedi, tepki vermedi.

Başkomiser öksürdü. "Açıklamayı siz okur musunuz, Bayan Mason?"

Sharon irkildi, sonra elini saçına götürdü. Tıpkı basın araçlarının evinin önünde durduğunu görünce yaptığı gibi. Sonra doğrudan kameraya döndü. "Kızımız hakkında bilgisi olan varsa." dedi, "Lütfen bizimle iletişime geçin. Daisy, bizi izliyorsan, kızgın değiliz canım, eve dön istiyoruz o kadar. Seni özledik, baban ve ben. Ve tabii ki Leo."

Sonra uzanıp elini oğlunun omzuna atıp kendine çekti. Halkanın içine.

***

Bu durumlar için başvurduğumuz danışman Bryan Gow ile kaydı izliyordum. Ona profilci denebilirdi ama artık televizyonu hatırlatan kelimelerden kaçınmak gerekiyordu. İronik bir şekilde, Bryan tam kast ajansından çıkmış gibiydi:

Tren meraklısıydı, yerel barın bilgi yarışması takımındaydı ve amatör matematikçiydi. (Bu nasıl oluyor diye sormayın, bence bundan büyük bir çelişki yok.)

Kaydı baştan sona izledik, sonra bir kez daha izlemek istedi.

"Ne diyorsun?" diye sordum en sonunda.

Gözlüğünü çıkarıp pantolonuyla sildi. "Nereden başlayayım bilemedim. Babanın burada olmak istemediği çok belli, teatral göz yaşlarına da hiç inanmadım."

"Ben de. Bana sorarsan yüzünü kapatmak için bahaneydi."

"Bence de, bir şeyler saklıyor. Ama sırrı çocuk hakkında olacak diye bir kural yok. Siciline baksanız iyi olur. Karısını aldatıyor olabilir. Belki de yüzünü televizyonda göstermek istememesi için başka bir neden vardır."

"Bir inşaat firması yönetiyor." dedim duygusuzca. "Kaçınmak isteyeceği birçok kişi vardır. Peki çocuk?"

"Anlaması daha zor. Canını sıkan bir şey var ama kardeşi kaybolduğu için yaşadığı travmadan olabilir. Onun da son zamanlardaki hareketlerini inceleseniz fena olmaz. Kız kaybolmadan önce var olan bir durum var mı diye bakın. Okuldaki davranışlarına."

"Peki Sharon?"

Gow somurttu. *"Tuhafça tuhaf, dedi Alice.* Kuaförden mi çıkıp geldi yoksa saçı normalde böyle mi?"

"Everett'a sordurdum, korkmasın diye laf arasında sordu. Şöyle cevap vermiş; 'İnsanlara yanlış izlenim vermemek lazım.'"

"İnsanlara mı?"

"Benim de dikkatimi çekti. Başka insanların ne düşündüğü konusunda paranoyak davranıyor ve bu 'insanlar' kim asla açıklamıyor."

Gow somurttu. "Anladım. Kızından bahsettiği kısma sarsana."

Sharon Mason'ın yüzü belirdi, kamera yakınlaştı ve görüntü durdu, ağzı hafif açık kalmıştı.

"Paul Ekman ismini duymuş muydun?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Lie to Me dizisini izlemişsindir ama?"

"Hayır ama diziyi biliyorum. İnsanların vücut dilinden yalan söyleyip söylemediklerini anlayan adam."

"Evet. O karakter Ekman'dan ilham alınarak yaratıldı. Teorisine göre yüzümüzdeki her kası kontrol edemediğimiz için belli duyguları yalandan ifade etmemiz mümkün değil. Mesela kederi ele alalım, tüm olay kaşların arasındaki boşlukta. Gerçekten kederliysen, numara yapmıyorsan, kaşların birleşir. Bunu yalandan yapınca en fazla iki dakika yapabilirsin, denediğim için söylüyorum. Daha sonradan suçu kendisinin işlediği ortaya çıkan insanların basın açıklamalarını izlersen farkı anlarsın. Kaşları onları ele veriyor, yüzlerinin üst kısmı alt kısmına uymuyor. Google'da Tracie Andrews'ı arat. Klasik örnektir. Şimdi Sharon Mason'a bak."

Anlamıştım. Gözlerinde yaşlar birikmişti, dudakları titriyordu ama kaşları dümdüzdü. Kederli değildi.

Odadan çıkmak için ayağa kalkmıştım ama Gow bana seslendi.

"İnternetteki durum kötüleşiyordur diye tahmin ediyorum." dedi gözlüklerini takarken. "Bu tür vakalarda insanların kararı genellikle biraz önce bahsettiğimiz görsel ipuçlarına dayanır. Çoğu insan bunun farkında olmasa da. Mason ailesinin Twitter ile zor bir sınav vereceğini düşünüyorum. Hak etseler de etmeseler de."

Çıkarken Aziz Aldate'deki afet odasını aradım. Everett, partide çekilen fotoğrafların hiçbirinde deniz kızı kostümlü

bir çocuğun olmadığını söyledi. Bu da tüm soruşturmayı yeniden düzenlememiz gerektiği anlamına geliyordu. Daisy'nin en son ne zaman, kim tarafından ve nerede görüldüğünü belirlemeliydik. Üstünde tam olarak ne olduğunu doğrulamalıydık. Mason ailesini sorguya çekmeliydik. Ve bu bilgiler basına sızdığı zaman her şey boka saracaktı.

***

ITV News *@ITVLiveandBreaking 10.02*
Canlı izle: Daisy Mason kayıp vakası, aile basına seslenivor. #Daisybulunsun
RETWEET 6.935

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 10.09*
#DaisyMason Basına seslenişi izliyorum, baba çok suçlu görünüyor, annesine ne olmuş? Robot gibi.

Indajit Singh *@MrSingh700700700 10.10*
Daisy Mason ailesini inandırıcı bulmadım & polis neden basından soru almıyor? Şüpheli.

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 10.11*
#DaisyMason Sonunda ailesi tutuklanacak, görürsünüz. Daha önce de benzerleri olmuştu.

Lisa Jenks *@WorldsBiggestManUFan 10.12*
@SnapHappyWarrior Kız daha bulunmamışken yargısız infaz yapmana inanamıyorum, şaka mısın sen? #Daisybulunsun

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 10.12*
@WorldsBiggestManUFan Asıl SEN şaka mısın? Bir şeylerin ters olduğu ortada. Diğer çocuğa bak, ödü patlamış.

Danny Chadwick *@ChadwickDanielPJ 10.14*
Bu durumda anneden fazla ağlayan bir baba hiç görmemiştim. Bir bit yeniği olduğunu biliyordum. #DaisyMason

Rob Chiltern *@RockingRobin1975 10.15*
#DaisyMason Umarım polis ailenin evini aramıştır, polis işi sıçıp batırmış bence. İlk defa olmuyor.

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 10.16*
@RockingRobin1975 Aile kızının nerede olduğunu bilmiyor. Travmaya girmiş gibi durmaları normal. Her insanın strese verdiği tepki farklı...

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 10.16*
@RockingRobing1975. Onlar şüpheli değil. Bir aile o kadar. Dualarım onlarla. #Daisybulunsun

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 10.17*
Polisler kardeşi sorgulamayı akıl etmiş mi? #bence #DaisyMason

Garry G *@SwordsandSandals 10.19*
Bnc şöyle oldu, babası kızı öldürdü. Bildim! #DaisyMason

***

Mason ailesinden basın açıklamasından sonra Kidlington'da kalmalarını rica etmiştik. Prosedür ve evrak işleri hakkında bir

şeyler zırvaladık ve Aile İrtibat Memuru olarak kısa çöpü çeken Maureen Jones'un yanına gönderdik. Bunu yapmaktaki amacımız tüm dünyanın gözleri önünde onları sorguya göndermekten kaçınmaktı. Özellikle de Facebook'u fazla aktif kullanan o meraklı veledin görmesini engelledik.

Sorguya geçmeden önce Başkomiser'in isteği üstüne Quinn'i yanıma alarak Başkomiser'in ofisine gittim. Acelem olduğunu fazlasıyla göstersem de benimle özel konuşmak istediğini söyleyip kapıyı kapatmamızı söyledi, böylece olacakları anladım. Ama önce kötü haberler.

"Mason ailesinin olay yeri inceleme tarafından aranması için izin istemeyeceğim. Şimdilik olmaz. Kraliyet savcılığı izni vermek için cevapsız sorular ve dolaylı kanıttan fazlasını isteyecektir."

"Tanrı aşkına..."

"Bakış açını anlayabiliyorum ama bu vaka medyanın oyuncağı hâline geldi, olay yeri incelemeyi kızın odasından oyuncak ayı toplamaya götürerek ateşi daha da körükleyemem. Bildiğim kadarıyla kızın en son nerede görüldüğünden emin bile değiliz. Okuldan eve dönerken kaçırılmış olması kuvvetle muhtemel."

"İyi de Sharon Mason çocuklarını hep arabayla aldığını söyledi. Bu yüzden birinin Daisy'yi kaçırıp sırra kadem basması ihtimali oldukça zayıf."

"Peki ama bunu kesinlikle kanıtlayana kadar arama izni başvurusunu onaylamayacağım. Kim bilir, belki de izne gerek kalmaz. Aileden izin istedin mi?"

"Kabul edeceklerini düşünmüyorum, efendim. Aile irtibatçısını bile eve almadılar ki bu bile..."

"Onlardan şüphelenmek için hiç yeterli bir sebep değil. Onlardan arama için izin iste, kibarca. Sonra konuşuruz. Tamam mı?"

İç geçirdim. "Tamam."

Odadan çıkmak için ayağa kalktım ama bana oturmamı işaret edip parmak uçlarını birleştirdi. Yüzünde halka ilişkiler departmanının "Uygun Derecede Empati" diye nitelendireceği bir ifade belirdi.

"Bu davayı almak istediğine emin misin, Adam? Davalar konusunda diğer dedektiflerden daha özenli olduğunun farkındayım ama olanlardan sonra..."

"İyiyim efendim. Gerçekten."

"Çocuğunu kaybetmek. Yani, o şartlar altında. Kim olsa etkilenir. Etkilenmemen mümkün değil."

Ağzımı açtım ama kapadım. Bir anda derin, şiddetli bir öfke hissettim. Ellerime baktım, daha sonra pişman olacağım bir şey söylememek için tüm irademle kendimi tuttum. Öylece oturuyor, aylardır üstünde düşündüğüm yarama tuz basıyordu. Yumruklarımı o kadar sıkmıştım ki tırnaklarım avuçlarımda derin izler bırakmıştı. Kıpkırmızı çukurlar. Baktığımda midem bulanıyordu.

Kafamı kaldırdığımda hâlâ bana baktığını fark ettim. "Peki Alex nasıl?" diye sordu, hâlâ konuyu kurcalıyordu. "Durumu iyi mi?"

"İyi. Alex de iyi. Lütfen, ben işime bakmak istiyorum."

Somurttu, altında "Uygun Derecede Endişe" yazan bir resim gibiydi. Eğitime falan gönderildiğini düşünmeye başlamıştım.

"Biliyorum." dedi. "Kimse de işini kötü yaptığını söylemiyor. Ama olayın üstünden daha, ne kadar, altı ay mı geçti? Böyle bir olayı sindirmek için kısa bir süre. İlk defa çocuğunun..."

Ayağa kalktım. "Düşünceniz için teşekkür ederim efendim ama gerek yok. Daisy Mason'ı bulmaya odaklanmayı tercih ederim. Zamana karşı yarışıyoruz. İstatistikleri benden iyi

biliyorsunuz, neredeyse otuz altı saat oldu."

Tereddüt etti, sonra kafasını salladı. "Peki, eminsen öyle olsun. Ama basından tepki alabiliriz. Yaşadıklarını tekrar su yüzüne çıkarabilirler. Buna hazır mısın?"

"Mutlak Nefret" olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Yakında sıkılıp başka bir şey bulurlar. Zaten su yüzüne çıkarak bir şey yok."

"Hayır." dedi hızla. "Tabii ki yok."

Odadan çıktığımda Quinn bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Evrak işi." dedim, konuyu didiklemeyecek kadar zekiydi. Koridorda yürümeye başladım. "Okul işi ne oldu?"

"Everett ile Gislingham şu anda orada. Chris'e kadın partner vermek iyi olur diye düşündüm."

"Arama takımları hâlâ bir şey bulamadı mı?"

"Sıfır. Arama alanını genişletiyoruz ama istihbarat olmadan samanlıkta iğne aramak gibi."

"İstihbarat" bu kelimeden de nefret ediyordum.

Ailenin bulunduğu odanın önüne gelince duraksadım.

"Ayrı ayrı mı yoksa birlikte mi?" diye sordu Quinn.

"Ayrı ayrı. Ama ikisine de girmek istiyorum."

"Yani önce baba mı?"

"Evet." diye cevap verdim, "Önce baba." kapıyı çaldım ve Maureen Jones açıp içeri girmemize izin verdi.

Bu devirde polisin daha çok çabalaması gerektiğinin farkındaydım ama bu oda rahatlatıcı bir ortam değildi. St. Aldate'deki sorgu odasından iyiydi, onu inkâr etmiyordum ama duvarlara dayanmış ucuz mobilyalar insanın aklına hastanelerin kasvetli bekleme odalarını getiriyor, buraya kötü haber almak için geldiğin düşüncesini güçlendiriyordu. Barry Mason kanepeye oturmuştu, gözlerini kapatıp bacaklarını açmıştı. Terliyordu. Cildi yağla yıkanmış gibi kaygan görünüyordu.

Ama temmuz ayı için serin bir gündeydik. Sharon sandalyelerden birinde oturuyordu, ayaklarını kusursuz bir şekilde birleştirmiş, çantasını kucağına koymuştu. Oturduğu sandalye tasarımcı çakması olanlardandı. Krem rengi süslemeli kahverengi bir şeydi. Sandalye o kadar rahatsızdı ki Sharon'ın kıpırdamasını beklerdim ama hiç hareket etmiyordu. İçeri girdiğimizde bize bakmadı bile. Ama Leo baktı. Bir saniye sonra oynadığı treni bırakıp yavaşça annesine doğru gitti, gözlerini benden hiç ayırmadı.

Boğazımı temizledim. "Bay Mason, Bayan Mason, beklediğiniz için teşekkür ederim. Sizinle paylaşacağımız bilgiler edindik. Bu bilgileri sizinle paylaşmadan önce doğruluğundan emin olmamız gerekiyordu."

Duraksadım. Acımasız, kasti bir duraksamaydı. Akıllarından ne geçtiğini biliyordum ama verecekleri tepkiyi görmem gerekiyordu.

Sharon elini yavaşça yüzüne götürdü ve Barry nefesini tuttu, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bile. "Hayır, küçük prensesim." diye ağladı. "Dais..."

Leo, annesinin kolunu tuttu, gözleri dehşetten faltaşı gibi olmuştu. "Ne diyorlar, Anne? Daisy'ye bir şey mi olmuş?"

"Sessiz ol, Leo." dedi Sharon ona bakmadan.

Duraksamayı daha fazla uzatamazdım. Saygısızlık olurdu. Oturmamı bekliyorlardı ama oturmadım.

"Kesinleştirdiğimiz bilgiye göre." diye başladım yavaşça, "Daisy, salı günü partide değildi."

Barry yutkundu. "Nasıl yani *partide değildi?* Onu *gördüm,* hepimiz gördük."

Sharon, eşine dönüp kolunu tuttu. "Ne diyor, nasıl yani partide değildi?"

Leo'ya hızlı bir bakış attım, kirli ayakkabılarına bakıyordu. Yanakları kızarmıştı. Haklıydım, en başından beri

biliyordu.

"Millie Connor'ın ailesiyle konuştuk ve partide papatya kostümünü giyenin *Millie* olduğunu doğruladılar. Kostümdeki Daisy değildi. Bildiğimiz kadarıyla kızınız partide bulunmadı."

"Tabii ki partideydi!" diye bağırdı Sharon. "*Söyledim ya, kendi gözlerimle gördüm.* Bana kendi kızımı tanımadığımı söylemeyin. Böyle... Böyle *saçmalık* hayatımda duymadım."

"Korkarım ki bilgi kesin, Bayan Mason. Siz de farkındasınızdır ki bu durum tüm soruşturmanın doğasını değiştiriyor. O gün olanları inceleyip kızınızı tam olarak ne zaman gördüğünüzü belirlememiz lazım: Daisy'nin son görülme zamanını ve kim tarafından görüldüğünü oturtmalıyız. Aramamızı partideki konuklardan öteye taşımalı, Daisy'nin okul arkadaşlarını, öğretmenlerini ve kayboluşundan önce etkileşime girebileceği herkesi soruşturmaya dâhil etmeliyiz. Bu sürecin bir parçası olarak sizden tekrar ifade almamız, salı günü tam olarak ne yaptığınızı öğrenmemiz gerekiyor. Anladınız mı?"

Barry'nin gözleri kısıldı. Sanki beyninde bir düğmeye basılmıştı. Belki de bir düğme kapanmıştı demek gerekiyor. Çünkü artık gözyaşı dökmüyordu. "Tutuklu muyuz?"

Ona soğukkanlılıkla baktım. "Hayır, Bay Mason, tutuklu değilsiniz, ifadenizi 'önemli tanık' başlığı altında alıyoruz. Bu tür ifadeler için özel bir odamız var, konuşmalarınızı da kaydedeceğimizi belirtmem gerekiyor. Bize söyleyebileceğiniz her şeyi kaydetmemiz çok önemli. Lütfen benimle gelin, Bay Mason, sonrasında Bayan Mason ile görüşeceğiz."

Sharon bana bakmamakta kararlıydı. Sandalyesinde kıpırdadı ve sert, isyankâr bir hareketle çenesini kaldırdı.

"Ayrıca evinizde arama yapmak için izninizi istiyoruz."

Barry Mason bana baktı, yüzündeki düşmanlık barizdi. "Televizyon izliyorum. Bu ne demek biliyorum. Bizim yaptığımızı düşünüyorsunuz ama arama izni alacak kadar kanıtınız yok. *Değil mi?*"

Yemi yutmayacaktım. "Bu tür aramalar çok önemli bilgilere..."

Ama çoktan kafasını sallamaya başlamıştı. "Asla olmaz, kesinlikle olmaz. Beni yapmadığım bir şey için suçlamanıza izin vermem."

"Biz insanları suçlamıyoruz, Bay Mason."

Burnunu çekti. "Tabii, kesin öyledir."

Birbirimize baktık. Berabere kalmıştık.

"Uygun birini ayarladım." dedim bir süre sonra. "On dakika içinde burada olur."

"Siktir git." diye çıkıştı Barry. "Elimi tutacak biri gerekirse avukatımı ararım."

"Sizin için değil." dedim sakince. "Oğlunuz için. Leo ile de görüşmemiz gerekiyor ve yanında çıkarlarını koruyacak birisi olmalı. Korkarım ki ikiniz de bu görevi üstlenemezsiniz."

Barry'i kapıdan geçirmiştim ve kapatmak için arkamı dönmüştüm ki öğürme sesleri duydum ve Leo'nun şiddetle duvara kustuğunu gördüm. Maureen bir anda ayağa fırladı, mendil getirdi, omuzlarını tuttu, bir şey olmadığını söyledi. Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey Sharon Mason'ın çantasından ıslak mendil çıkarıp ayakkabısındaki ufacık kusmuk lekesini temizlemesiydi.

***

BBC Midlands Today
21 Temmuz 2016 Perşembe | Son güncelleme 10.09

Daisy Mason: Polis arama alanını Port Meadow'a kadar genişletti

Oxford polisi, en son salı akşamı görülen sekiz yaşındaki Daisy Mason'ı aramak için helikopter desteği alıyor. Şehrin batı kısmındaki eski Port Meadow bölgesi 120 hektarlık bir alanı kaplamakta ve asla istimlak edilmemiş bir bölge. Dedektif Amir Adam Fawley, BBC'ye şöyle konuştu: "Sınırları sık ağaçlıklarla dolu büyük, açık bir gölge. Helikopter kullanarak sahadaki arama takımlarımız görevlerini daha hızlı ve daha etkili bir şekilde yerine getirebilir." Dedektif Amir Fawley, helikopterde kızılötesi kamera bulunup bulunmadığı konusunda yorum yapmayı reddetse de polisin vakaya hâlâ kayıp vakası gözüyle baktığını vurguladı.

Port Meadow bitişiğinde arsa sahibi olanlardan da alet kulübelerini ve diğer yapılarını kontrol etmeleri istendi.

Daisy hakkında bilginiz varsa lütfen 01865 0966552 numaralı telefondan Thames Valley Karakolu afet odasına ulaşın.

***

Amy Carey *@JustAGirlWhoCant 10.41*

Port Meadow'un kuzeyinde oturuyorum, Daisy Mason'ı arayan helikopteri görebiliyorum. Umarım kısa sürede bulurlar. #Daisybulunsun

Danny Chadwick *@ChadwickDanielPJ 10.43*

Olay uzadıkça daha da tuhaflaşıyor, polisler sekiz yaşında bir kızın karanlıkta demiryolunu geçebileceğini mi düşünüyor? #DaisyMason

Amy Carey *@JustAGirlWhoCant 10.44*

@ChadwickDanielPJ Bana da tuhaf geldi, buradan artık Port Meadow'a gidilmiyor. Walton Well'den dolanmak lazım.

Samantha Weston *@MissusScatterbox 10.46*

Bunun sonu iyi bitmeyecek. Huzur içinde yat tatlı melek. #DaisyMason

Amy Carey *@JustAGirlWhoCant 10.47*

Yüzlerlerce insan aramaya yardım ediyor. #Daisybulunsun

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 10.52*

#DaisyMason Dedim ya kesin ailesi çıkacak. Kesin babası istismar ediyordu, öyle bir tipi var.

Jenny T *@56565656Jennifer 10.53*

@SnapHappyWarrior Mide bulandırıcı. Senin gibi trollere ayar oluyorum. #Daisybulunsun

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 10.54*

@56565656Jennifer Sizin gibi aptallar gerçeği anlayana kadar bunu daha kaç kez yaşayacağız? #DaisyMason

Jenny T *@56565656Jennifer 10.54*

@SnapHappyWarrior Daisy'nin kaybolmadan 3 gün önce çekilen fotosuna bak. İstismar edilen çocuk böyle #Mutlu durmaz.

Kathy Baines *@FulloftheWarmSouth 10.55*
#DaisyMason Ben olayı hiç anlamadım. Tek bildiğim şey çok üzücü olduğu. Çok çok üzüldüm.

Jimmie Chews *@RedsUnderTheShed 10.56*
Yirmi dört saatten sonra çocukların ölme ihtimalinin yüzde seksen olduğunu duymuştum. Bu #DaisyMason olayının sonu zaten trajedi olacaktı.

J the Kid *@Johnnycomelately 10.56*
Herkesin aileden şüphelenmesi modern medya dünyasının üzücü bir yansıması. Çocuklarını kaybetmek yeterince acı verici değilmiş gibi.

Kathy Baines *@FulloftheWarmSouth 10.59*
@Johnnycomelately Bence de, keşke insanlar her şeyi sansasyon yapmasa. Zaten korkunç bir olay. #DaisyMason

JJ *@JampotJamboree88 10.59*
Hiç inanmadım hiç mantıklı değil çok şüpheli. #DaisyMason

Kevin Brown *@OxfordBornandBred 11.00*
#Daisybulunsun #DaisyMason #Oxford #DaisyNeredesin #Kayıp

Eddie Thorncliffe *@EagleflyoverDover 11.01*
#~~Daisy~~Mason basın açıklamasını yeni izledim, ailesi KESİNLİKLE masum değil. Vücut dilleri berbat.

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 11.02*
Twitter bazen çok acımasız oluyor. Zavallı aileyle uğraş-

mayın. Yeterince acı çekiyorlar. Kapayın çenenizi de polis işini yapsın. #Daisybulunsun

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 11.03*
@LilianChamberlain Bu kadar saf olduğuna inanamıyorum. Bekleyin de görün, haklıyım. #DaisyMason

***

Görüşme odası, aile odasından daha rahattı ama aradaki fark pek radikal değildi. Ana fark, duvarlara asılmış Golden Retriever fotoğraflarıydı. Bunun sübliminal bir mesaj olup olmadığını düşündüm, bunu ilk kez düşünmüyordum. Barry Mason klasik alfa erkek yürüyüşüyle odaya girdi; omuzları gerideydi, bacaklarını açıyordu. Alex buna horoz yürüyüşü diyordu. Duvardaki kameraya baktı, baktığını gördüğümden emin olduktan sonra suni deri koltuklardan birini masadan olabildiğince uzağa çektikten sonra oturdu ve bir bacağını kalça seviyesine kadar kaldırıp diğeri üstüne attı.

"Bilmek istediğim." dedi benim ya da Quinn'in oturmasını beklemeden, "Dışarıda kızımı aramanız gerekirken neden benimle vakit kaybettiğiniz."

Ben oturdum, Quinn de aynını yaptı.

"Sizin deyişinizle zaten 'dışarıdayız' Bay Mason. Yüzden fazla memurumuz Daisy'yi arıyor. Elimizden gelen her şeyi..."

"Öyleyse neden hâlâ bulamadınız? Kimsenin hiçbir şey görmediğine inanamıyorum, sonuçta küçücük site. Herkes birbirinin işine karışıyor. Doğru kişileri sorgulamıyorsunuz demek... Demek ki doğru yerlere bakmıyorsunuz."

Adamı sevmesem de bir yanım ona katılıyordu. Bunun gibi bir kaçırılma vakası görmemiştim. Hiç kimse bir şey görmemişti, elimizde hiç ipucu yoktu, hiç bilgimiz yoktu. Sanki

birisi büyü yapmıştı ve Daisy yok olmuştu. Tabii ki bu saçmalıktı. Ama bu tür vakalarda saçmalık ve söylentiler genişleyerek tüm boşlukları doldururdu ve şu anda bu boşlukları dolduracak güvenilir bilgimiz yoktu.

"Söylediğim gibi, Bay Mason, çok büyük bir takım bu davayla ilgileniyor. On yıldır burada çalışıyorum ve bu kadar büyük bir takım görmemiştim. Ama Daisy'nin tam olarak ne zaman kaybolduğunu öğrenene kadar haklı olma ihtimaliniz var, yanlış yere bakıyor olabiliriz. Bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz. Siz de eşiniz de."

Bu konuda haklıydım, o da bunun farkındaydı. Bana baktı, sonra omuzlarını silkip gözlerini kaçırdı.

Defterimi çıkardım. "Yani, partideki çocuğun kızınız olmadığını bilmediğinizi söylediniz. Kusura bakmayın ama buna inanasım gelmiyor."

"İster gelsin ister gelmesin. Gerçek bu."

"O gece kızınızla konuşmadınız mı? Kucağınıza almadınız mı? Komşulardan biri kızınızı sık sık omzunuzda gezdirdiğinizi söyledi."

Aptallığım karşısında somurttu. "Bunu aylardır yapmıyorum. Arkadaşları önünde bebek gibi görünüyormuş. Ayrıca artık öyle kaldırıp taşımak için fazla ağır. Geçen şubat belimi sakatladığımdan beri kaldıramıyorum. Belim hâlâ düzelmedi."

Bununla birlikte basit bir soruya üç karmaşık cevap vermişti. Yalancılar cevaplarını hep abartırdı, en azından benim deneyimime göre öyleydi.

"Peki partide onunla konuşmadınız mı? İsmini söylemediniz mi? Bütün gece hiç iletişime girmediniz mi?"

"Barbekünün başındaydım. Hiç barbekü yapmadınız mı? Bir an bile başka yere baksanız ya sönüyor ya da her şey yanıyor. Etrafta koşuşturduğunu hatırlıyorum ama siz söyleyince

düşündüm de tüm gece konuşmadık. Yakından konuşmadık. Ona seslenip sosis istiyor mu diye sordum ama kıkırdayıp koşuşturmaya devam etti."

Ama kızının kıkırdaması olmadığını fark etmemişti. Benim bile kulağıma geliyordu ki ben bu kıkırdamayı sadece bir kez, ucuz bir cep telefonu hoparlöründen duymuştum.

"Ne kadar içtiniz?"

Sinirden şişti. Yersiz bir soru olmadığının farkındaydı. "Birkaç tane. Barbekü yapıyorduk herhâlde. Araba sürmedim."

Bir iki not aldım. Sırf duraksama olsun diye.

"Peki bundan önce Daisy'yi en son ne zaman görmüştünüz?"

"Saat 05.30 civarında. Eve o zaman gelmiştim. Öğleden sonra izin alacaktım ama Watlington'daki inşaatlardan birinde acil bir durum yaşandı. Boru patlamış, yarım tonluk kaplama su altında kalmış. Müşterimin yavru kedileri vardı. Geri dönerken de trafik berbattı."

Üç cevap. Yine.

"Ama eve geldiğinizde Daisy kesinlikle evdeydi, değil mi?"

"Evet. Üst katta müzik çalıyordu. Taylor Swift mi ne. Hep onu çalıyor."

En azından bu kadarı kulağa doğru geliyordu. Daisy, videoda da dans ediyordu. Quinn'e baktım ve Quinn sandalyesinde ileri eğildi. "Üst kata çıktınız mı?"

"Odasına mı? Hayır, Sharon barbeküyü hazırlamam için başımın etini yedi. Geç kaldığım için laf sokup durdu. Daisy'ye merhaba diye seslenip bahçeye çıktım. Üstümü değiştirecek zamanım bile yoktu."

Söylediklerindeki imanın farkında değil gibiydi.

"Yani." dedim, "Kızınızı görmediniz ya da sesini duyma-

dınız?"

Kızardı. "Yani, hayır. Herhâlde görmedim. Galiba seslenmeme cevap verdi ama emin değilim."

"Yani onu son görüşünüz sabah kahvaltısındaydı öyle mi? Sonrasında iletişime girmediniz?"

Öyle olduğu belliydi. Sonunda sarsılmış görünüyordu.

"Bu hiç mantıklı değil." dedi sonunda. "Kızım nerede?"

"Bizim de bulmaya çalıştığımız bu, Bay Mason."

Tekrar koridora çıktıktan sonra Quinn'e Watlington olayını kontrol etmesini söyledim. "Söylediği yerde miydi öğrenmek çok zor olmamalı. Onun mesleğine karşı önyargılı olduğumun farkındayım ama ağzından çıkan tek kelimeye inanmıyorum."

Quinn suratını astı. Onu suçlayamıyordum, muhtemelen inşaatçı hikâyelerimden bıkmıştı. Eklettiğimiz odadaki aptal musluk hâlâ akıtıyordu.

"Tamam, patron. Bayan Mason'ı getireyim mi?"

"Birkaç dakika daha bekleyebilir. Ben bir sigara içeceğim."

***

5 Temmuz 2016, öğleden sonra 04.36
Kaybolma vakasından iki hafta önce
Connor ailesinin evi, 54 Barge Close, ilk kat sahanlığı

Millie Connor ve Daisy Mason, Millie'nin pelüş oyuncaklarıyla oynuyordu. Daisy'nin yüzünde Noel Baba'nın olmadığını öğrenmiş ama küçük çocukların hevesini kaçırmak istemeyen birinin ifadesi vardı. Millie ise Angelian Ballerina, Peppa Pig ve tek gözlü bir oyuncak ayı etrafında dönen ha-

yali hikâyeye dalmıştı. Daisy arada sırada bir öneri yapıyor, sonra arkasına yaslanıp Millie'nin yaptıklarını izliyordu. Her seferinde gülümsüyordu, fikirlerinin hikâyeye eklenip eklenmemesinin bir önemi yok gibiydi. Bir saniye sonra kapıdan anahtar sesi geldi ve birkaç kez zorlanan kapı sonunda açıldı. Julia Connor kapıyı itip üç ağır alışveriş torbasını yere koydu. Yüzü kızarmıştı ve saçları ıslaktı. Üstünde spor kıyafetleri vardı.

"Millie!" diye seslendi. "Evde misin? Meyve suyu ister misin?"

Millie kafasını parmaklıktan kaldırdı. "Hayır, sağ ol. Tek başıma oyun oynuyorum."

"Kardeşin eve dönmedi mi?"

Millie omuzlarını silkti. "Okul çıkışı futbol oynayacağım demişti."

Julia Connor gülümsedi. "Hatırladım. High Wycombe'den gelen takımla değil mi? Umarım kazanır. Yoksa yağmurda oynadığı için normalden daha kızgın olur."

Torbaları tekrar aldı, mutfağa taşıdı ve radyoyu açtıktan sonra içlerini boşaltmaya başladı.

Yarım saat kadar sonra ön kapı zili çaldı. İki kız birbirine baktı, Daisy görünmemek için geriledi, Millie ise ileri eğilip merdivenlerden aşağı baktı. Buzlu camın önünde gölgeli bir silüet duruyordu. Julia Connor mutfaktan çıktı ve ellerini bir beze sildi.

"Ah sen misin." dedi kapıyı açarken. "Görüşmeyeli..."

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, Bayan Connor."

"Ah, *Julia* de lütfen, öyle deyince aklıma kaynanam geliyor."

"Utanç verici bir şey olduğunun farkındayım ama Daisy'yi gördünüz mü acaba? Saat dörtte evde olması gerekiyordu, hâlâ dönmedi. Hava birazdan kararır. Babası çok endişelenecek."

Julia endişe dolmuştu. "Ne kötü. Bence endişelenecek bir şey yoktur. Muhtemelen bir arkadaşının evine gidip saati unutmuştur. Arkadaşlarını aradınız mı?"

Sharon Mason ellerini ovdu, çaresiz gibi görünüyordu. "Bu aralar numaralarını bırak, arkadaşları kim onu bile bilmiyorum. Uzun süredir eve arkadaş getirmiyor. Aklıma sadece siz geldiniz."

Julia uzanıp kadının eline dokundu. "Dur Millie'ye sorayım. Belki biliyordur."

Millie, kendi adını duyunca kafasını kaldırdı ama Daisy hemen kolunu tutup parmağını dudaklarına götürdü. Sonra kafasını yavaşça salladı, kararlı gözleri bir an olsun Millie'nin yüzünden ayrılmadı.

"Yukarı da mısın, Millie?" diye seslendi annesi. "Okuldan çıktıktan sonra Daisy'yi gördün mü?"

Millie ayağa kalktı ve kadınlar onu görebilsin diye merdivenlerin başına gitti. "Hayır, anne. Nerede bilmiyorum."

Julia, üzgün bir ifadeyle Sharon'a döndü. "Çok üzgünüm, ne diyeceğimi bilemiyorum. İstersen numaranı ver, bir şey duyarsam seni arayayım. Dışarı çıkacaktın herhâlde, yazık oldu."

Sharon somurttu. "Ne dışarı çıkması?"

Julia kızardı. "Yani, çantan, ayakkabıların. Dışarı çıkacaksın sandım. Pardon, kötü niyetle söylemedim."

"Tabii ki dışarı çıkmıyorum. Kızım *kayboldu.*"

Julia ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Sharon'ın numarasını dikkatli bir şekilde not etti ve kadının engebeli çakıl taşlarına dikkatle basıp sokağa çıkmasını izledi. Sonra kapıyı kapatıp mutfağa döndü. Merdiven sahanlığındaki Millie, Daisy'ye döndü; "Çok kızacaklar." dedi.

"Sorun değil, annen bakmıyorken aşağı inip dışarı çıkarım." dedi Daisy büyük bir şekilde gülümseyerek. "Endişelenme. Ruhu bile duymaz."

***

Amy Cathcart, Newbury'nin merkezindeki Hill of Beans isimli kafede oturuyor, barın arkasındaki televizyonu izliyordu. Arkadaşlarını bekliyordu. Yirmi yedi yaşında, sarışın, ufak tefek, komik biriydi, çocukları ve hayvanları seviyordu, uzun doğa yürüyüşleri yapmaktan hoşlanıyordu. En azından profilinde bunlar yazıyordu. Aslında boyu ortalamaya daha yakındı, yürümeyi sıkıcı buluyordu ve komedi anlayışı yok olmaya başlamıştı. O sırada bunun sorumlusu on beş dakika geciken Marcia idi ama işi, dünya ve kendisi de eşit derecede endişe vericiydi. Hepsi aynı seviyede hayal kırıklığı yaratıyordu. Daha o sabah yine lüks bir otelde düzenlenen bir düğüne davet edilmişti. Dolabı, aynı insanların önünde ikinci kez giyemeyeceği elbiselerle doluydu ve grup fotoğrafında en solda olan, on sene sonra kimsenin hatırlayamadığı kişi olmaktan çok yorulmaya başlamıştı.

Marcia içeri girdi, gözleri hâlâ telefonundaydı. Kusursuz kızıl altın saçından bir tutamı kulağının arkasına atıp ekrana bakmaya devam etti, birkaç kez durdu ve sonunda kafasını kaldırdı.

"Amy! Geç kaldığım için çok özür dilerim. Tüm gün telefondaydım. Salak metin yazarları, hiçbiri söylediğimi yapmıyor. Hepsi kendini Dan Brown sanıyor, yönergeleri sallamıyorlar."

Öpüştüler ve Marcia bar taburesine çıktı. "Ne içiyorsun?"

"Americano. Ama sıra sende."

Marcia, huzursuzluğu uzaklaştırdı. "Lafı mı olur. Söyle bakalım, nasıl gidiyor? İlginç birileriyle tanıştın mı?"

Amy, arkadaşlık sitesine gireli altı ay olmuştu ve en iyi deyişle karışık bir deneyim yaşamıştı. Zor bir yaşta olduğu-

nu düşünmeye başlamıştı, biraz fazla çaresiz boşanmış adamlar ile hiç evlenmemiş ve nedeni belli olanlar arasında çok az seçenek vardı. Geçen Noel, annesi bir buzdolabı mıknatısı vermişti ve üstünde şu yazıyordu; "Erkekler meyve sepeti gibidir, uzun süre ellemezsen geriye çürükler kalır." Bu da tam annesinden beklediği sinir bozucu ve iğneleyici şeydi. Ama bu sefer her şey farklı olabilirdi.

"Eh." diye söze girdi, "Mesajlaştığım bir adam var. Daha görüşmedik ama diğerlerinden daha iyi gibi. Gerçi çok büyük bir başarı değil."

"İsim, yaş, gelir, dert?" Marcia'nın standart değerlendirme grupları bunlardı.

"Adı Aidan. Otuz dokuz yaşında ve şehirde çalışıyor. Boşanmış ama şükürler olsun ki çocuğu yok."

Kahveler geldi, Marcia cappuccino köpüğünü kaşığıyla karıştırıp kaşığı yaladı. "Peki ne zaman buluşacaksınız?" diye sordu.

"Herhâlde gelecek hafta sonu. Büyük bir şirket devri üstünde çalışıyor, o yüzden pek zamanı olmuyor. Gerçi bana tonla mesaj yolluyor. Bazen toplantıdayken. Toplantıların çok sıkıcı olduğunu, herkesin 'benim babam senin babanı döver' oynadığını söylüyor. Gerçi pek umutlanmıyorum, en azından buluşana kadar. Ya o Yalama Düşkünü gibi çıkarsa?"

Marcia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tanrım. Ölürüm daha iyi. Ee hadi, mesajlardan birkaçını göster."

Amy hayır diyordu, daha çok erkendi, mesajları kişiseldi ama Marcia dinlemiyordu. "Hadi ama, seks mesajı değil sonuçta, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil."

"O zaman ne olacak? Ver. Hadi, bakayım."

Amy telefonunu uzatıp arkadaşı mesajları okurken arkasına yaslandı. Rahatsız oluyormuş gibi yapıyordu ama Mar-

cia'yı geçmiş olmak hoşuna gidiyordu. Marcia, erkek bulma konusunda hiç sıkıntı çekmiyordu ve terk eden taraf olarak gıpta edilecek bir rekoru vardı, asla terk edilen taraf olmuyordu. Eninde sonunda Amy'nin sırası da gelecekti. Beyaz Atlı Prens çok abartıydı, paramparça olmadan önce havalanmayı başaracak bir ilişki istiyordu.

Ama yine aynısı olmuştu. O sırada, saat tam 10.06'da bardağını kaldırıp gözleri televizyona kaydığı sırada yine aynısı oldu.

***

Sharon Mason ile Görüşme
21 Temmuz 2016, sabah 11.49
Odadakiler; Dedektif Amir Fawley, Vekil Dedektif Çavuş G. Quinn

AF: Beklettiğimiz için özür dileriz, Bayan Mason. Bir bardak çay ister misiniz?

SM: Hayır, teşekkürler. Önceden içmiştim. Berbattı. Buharlaşmış sütle yapıyorsunuz herhâlde.

AF: Daha önce de söylediğimiz gibi, Daisy'nin en son nerede ve ne zaman görüldüğünü belirlemeye çalışıyoruz. O gece papatya kostümündeki kızın Millie Connor olduğunu bilmediğinizi söylemiştiniz, değil mi?

SM: Meşguldüm. Yiyecekleri ayarlıyor, içecekleri yeniliyordum. İnsanlar hep evde ne yoksa onu istiyor. Ve hava karanlıktı, her yerde çocuklar koşuşturuyordu. Kostümü görünce Daisy olduğunu düşündüm. Siz de öyle yapardınız.

AF: Açıkçası ben öyle yapmazdım, Bayan Mason. Ama burada benden bahsetmiyoruz. Daisy'nin Millie'den aldığı denizkızı kostümüne ne olduğunu biliyor musunuz? Kostümü evde

gördünüz mü?

SM: Hayır, hiç görmedim. Odasında olmadığı kesin.

AF: Daisy o gün okula normal formasıyla mı gitti? O evde mi?

[duraksama]

SM: Hayır. Bakmadım.

AF: Baksanız iyi olur, Bayan Mason. Ne de olsa evinizi aramamıza izin vermiyorsunuz.

[duraksama]

GQ: Çocukları okuldan saat kaçta aldınız?

[duraksama]

SM: Almadım.

AF: Pardon? Çocukları okuldan almadınız mı? Bize her gün aldığınızı özellikle...

SM: Almadım. Onları okula götürüyorum dedim. Götürüyorum da. Normalde alıyorum da. Salı günü almadım, o kadar.

AF: Bu ne kadar ciddi bir durum farkında mısınız? Ne kadar zaman kaybettiğimizi anlıyor musunuz? Daisy'nin eve tek başına geldiğini baştan söyleseniz...

SM: Tek başına değildi. Leo da yanındaydı. O sabah ikisinin de okuldan yürüyerek döneceğini söyledim.

AF: Bunu neden daha önce söylemediniz?

[duraksama]

SM: Şüpheleneceğinizi biliyordum. Beni suçlayacaktınız. Benim suçum değil. Aynı anda iki yerde olamam, değil mi? O kadar büyük bir parti için ne kadar iş gerekiyor, biliyor musunuz? Barry güya yardımcı olacaktı; öğleden sonra izin alacağını söyledi ama sonra arayıp geç geleceğim dedi. Her zamanki gibi.

GQ: Bu saat kaçta oldu, yani kaçta aradı?

[duraksama]

SM: Emin değilim. Herhâlde dört civarında.

GQ: Bunu telefon operatöründen kontrol edebiliriz.

AF: O sabah Leo ve kardeşine çıkışta yürüyeceklerini söylediniz, değil mi?

SM: Evet, kahvaltıda ikisine de söyledim. Daisy'ye Leo'yu bulmasını, tek başına gitmemesini söyledim.

GQ: Bunu yapar mıydı?

SM: Sizin ima ettiğiniz anlamda yapmazdı. Çok sağduyulu bir kızdı. Ama etrafıyla çok ilgili. Hayvanlar falan. Böcekler. Bazen dikkati dağılıyor, o kadar.

AF: Herhâlde büyüdüğünde veteriner olmak istiyor? Uzun bir eğitim alması lazım.

SM: Daisy, ileride iyi bir işe girmek için okulda çok çalışması gerektiğinin farkında. Çok zeki bir kız. Geçen dönem matematik sınavından 97 aldı. Sınıf ikincisi 72 aldı.

AF: Salı gününe dönelim. Çocuklar eve saat kaçta geldi?

SM: Daisy 04.15 civarında geldi. Ben mutfaktaydım. Odasına girince kapıyı çarptı.

AF: Onu gördünüz mü?

SM: Hayır. Dedim ya, meşguldüm. Üst katta çok gürültü yapıyordu, herhâlde okulda birileriyle kavga etti diye düşündüm.

AF: Çocuklar çok kavga ediyor mu?

SM: Bazen. Diğer çocuklar kadar.

[duraksama]

Son dönemlerde biraz sıklaştı denebilir.

AF: Neden?

SM: Kim bilir, çocuk işte. Yaptıkları ardında neden aramak insanı deli eder.

AF: Peki son zamanlarda diğerinden daha fazla sorun çıkaran biri var mıydı?

SM: Leo. Kesinlikle Leo. Erkekler ergenlikte çok huysuz oluyor.

GQ: Leo on yaşında.

[duraksama]

SM: Barry, SAT sınavlarına endişelendiğini düşünüyor.

AF: Ama ona daha bir sene var. Daha 5. sınıfta değil mi?

SM: Daisy kadar zeki değil.

[duraksama]

AF: Anladım. O zaman salı gününe dönelim. Daisy 04.15'te eve geldi. Sonra ne zaman görüştünüz?

SM: Seslenip bir şey istiyor mu diye sordum ama cevap vermedi. Moralinin bozuk olduğunu düşündüm.

AF: Yani onu görmediniz. Ne o zaman ne de eve geldiğinde görüşmediniz, öyle mi?

[duraksama]

SM: Evet.

GQ: Ona seslendiğinizde saat kaçtı?

SM: Hatırlamıyorum.

AF: Parti için aşağı indiğinde saat kaçtı?

SM: O zamana kadar misafirler gelmeye başlamıştı. Ortam biraz karışıktı. Arkadaşlarıyla etrafta koşturduğunu hatırlıyorum. Söyledim zaten.

[duraksama]

AF: Anladım. Peki Leo? Daisy okuldan döndüğünde yanında mıydı?

SM: Hayır. Onu daha sonra gördüm.

AF: Ne kadar sonra?

SM: Bilmiyorum. On beş dakika kadar falan. Öyle bir şeyler.

AF: Yani 04.30 civarında. Ne oldu, Bayan Mason? Neden birlikte dönmediler?

[duraksama]

Bayan Mason?

SM: Kavga ettiklerini ve Daisy'nin koşup gittiğini söyledi.

GQ: Ne hakkında kavga etmişler?

SM: Dedim ya, kesin saçma sapan bir şeydir. Leo'nun ağzını

bıçak açmıyordu.

AF: Ama yukarı çıkıp Daisy ile konuşmadınız, öyle mi?

SM: Tabii ki hayır. Söyledim ya. Durumu iyiydi sonuçta. Üstüne titrememe gerek yoktu. Üstüne titrememden nefret ettiğini söylüyordu. Sonuçta ne fark yaratacaktı ki?

[duraksama]

Ne? Neden öyle bakıyorsunuz? Benim suçum değil. Ne olduysa -yani- ne yaşandıysa bundan sonra olmuştur, değil mi? Birisi onu partiden sonra kaçırmıştır.

AF: Partide olmadığını zaten doğruladık, Bayan Mason.

[duraksama]

İlk misafirler yedi civarında geldi, değil mi?

SM: Evet. O civarlarda. Gerçi daha önce gelmelerini söylemiştim. İnsanlar çok kabalık ediyor.

AF: Yani size göre saat 04.15 civarında eve geldi, ilk misafirler de saat yedide geldi, sonrasında kızınız ortalıktan kayboldu, hem de kendi odasındayken?

SM: Bana ne cüretle böyle konuşuyorsunuz? Ne demek 'size göre'? bu bana göre olan değil, gerçek. Odasındaydı. Müzik çalıyordu, döndüğümde de çalıyordu. Barry'e sorun, o da duydu, sonunda eve gelmeye zahmet ettiğinde.

AF: Bir dakika "döndüğümde" derken ne demek istediniz?

[duraksama]

SM: Yani, çok bilmek istiyorsanız yirmi dakikalığına evden çıktım. Mayonez almam lazımdı. Önceki gün almıştım ama sandviç yapmaya başladığım sırada kalmadığını gördüm. Kimse de bana söyleme zahmetine girmediği için tekrar dışarı çıkmam gerekti.

AF: Neden bunu daha önce söylemediniz?

SM: Barry, çocukların evde yalnız kalmasından hoşlanmıyor.

AF: Yani çocukları yalnız bıraktığınızı öğrensin istemedi-

niz.

[sessizlik]

Bize anlatmadığınız başka bir şey var mı, Bayan Mason? Peki tam olarak ne zaman alışverişe gittiniz?

SM: Saate bakmadım.

AF: Ama eşiniz dönmeden önce gittiniz.

SM: On beş dakika kadar sonra geldi.

AF: Peki evin kapısı kilitli miydi?

SM: Tabii ki kilitliydi.

AF: Peki yan kapı?

[duraksama]

SM: Emin değilim.

GQ: Parti sırasında açık olduğunu söylemiştiniz. Muhtemelen önceki gece de açıktı, Bay Webster çardağı getirdiği zaman. O gittikten sonra kapıyı kilitlediniz mi?

SM: Hatırlayamıyorum.

GQ: Peki eşiniz? Çardak kurulumunda Bay Webster'a yardım etti mi?

SM: Yanımızda değildi. Eve geç gelmişti. Yine.

GQ: Bir de bahçe kapısı var, mayonez almaya çıktığınızda o kapı açık mıydı?

[duraksama]

SM: Galiba, evet. Bir dakika dışarı çıktım o kadar, o yüzden kapatmadım.

AF: Yani evden çıktığınızda yan kapı muhtemelen kilitli değildi. Ve evde iki çocuğu yalnız başlarına bıraktınız.

SM: Beni suçlayamazsınız. Benim hatam değil.

AF: Peki kimin suçu, Bayan Mason?

[duraksama]

Peki bu mayonezi nereden aldınız?

SM: Bulamadım. Glasshouse Sokağı'ndaki tuhaf yere gittim ama bitmişti, sonra kavşaktaki Marks'a gittim ama orada da

kalmamıştı.

GQ: O kadar dolaşmak en az yirmi dakikanızı almıştır. Arabayı park ettiniz, içeri girdiniz, arabaya döndünüz, tekrar park ettiniz, eve döndünüz. Bence minimum yarım saat sürmüştür, hatta kırk dakika. Özellikle de o saatte.

AF: Birinin evinize girip kızınızı kaçırması için oldukça yeterli bir süre.

SM: Söyledim ya, döndüğümde hâlâ müzik çalıyordu.

AF: Ama kızınız o müziği dinliyor muydu bilmiyorsunuz, değil mi Bayan Mason?

***

Everett ve Gislingham, Bishop Christopher's İlkokuluna geldiklerinde öğle teneffüsü yeni başlamıştı, iki yüz çocuk kapıdan dışarı akın ediyordu.

"Bu kadar enerjiyi nereden buluyorlar?" diye bağırdı Gislingham uğultuyu bastırmak için.

"Karbonhidrat." diye gülümsedi Everett. "Hani Janet'ın artık yemene izin vermediği şey."

Gislingham, "Hatırlatma." diye mırıldandı ve pişman bir ifadeyle göbeğine baktı. "İnsan sadece az yağlı peynirle yaşayamaz, Evet. En azından ben yaşayamam."

Bir saniye durup etrafında koşuşturan, bağırıp çağıran çocuklara baktı. "Arkadaşlarına pek üzülmüşler gibi duymuyorlar, değil mi? Herhâlde ortaokul olsaydı durum farklı olurdu. Rehber öğretmenler, çocuk psikiyatristleri, ne varsa gelirdi. Bunlar durumu anlamak için fazla küçük herhâlde."

Everett, Gislingham'ın bakışlarını takip etti. "Çoğu öyle, evet. Ama şuradaki kızlar bir şey olduğunu anlamış. Kesin aynı sınıftaydılar."

Üç kız aynı banka oturmuş, kafalarını birbirine yaklaştır-

mıştı. İki tanesinin saçları uzun örülmüştü, birisi ise Çinliye benziyordu. Kızları izledikleri sırada bir tanesi ağlamaya başladı, Everett, nöbetçi öğretmenin gelip ağlayan kızın yanına oturduğunu gördü.

Okulun koridorları sessizlikle yankılanıyordu. Gislingham bir anlığına durup derin bir nefes aldı. "Nasıl oluyor da tüm okullar aynı kokuyor?"

"Terli çorap, osuruk, cips yağının meyvemsi kokusu ve altından gelen kusmuk ve dezenfektanın keskin tonları. Evet, bu koku kendine hastır."

Everett etrafına baktı ve karşısındaki duvarda okulun haritasını gördü. "Acaba müdürün odası nerede?"

Gislingham somurttu. "Vay be, geçmişe döndüm. Dersten çok müdürün ofisindeydim. Gözlerim kapalı bulabilirim."

"Nasıl oldu da polis oldun aklım almıyor, Gislingham."

Gislingham omuzlarını silkti. "Herhâlde içeride makara yapmam daha iyi olur diye düşündüler."

Müdürün ofisi binanın arka tarafındaydı, kurumuş, sararmış çimenlerle dolu küçük bir bahçeye bakıyordu. Bahçenin etrafı üstü hanımeli kaplı tellerle çevrilmişti, bir dizi zayıf kavak da görünüyordu.

Alison Steven, onları karşılamak için ayağa kalktı. Endamlı siyahi bir kadındı, otorite ve samimiyetin en uygun karışımını ileten bir biçimde giyinmişti: dizinin hemen altında biten koyu mavi bir etek, açık mavi bir yün ceket, küçük halka küpeler.

"Dedektif Everett, Dedektif Gislingham, lütfen oturun. Bu Daisy'nin sınıf öğretmeni."

Genç kadın ileri eğilip ikisinin de elini sıktı. Yirmi beş yaşını geçmiş olamazdı, kızıl saçları dağınık bukleler hâlindeydi; çıplak, kahverengi bacaklarını ince, çiçek baskılı bir

elbise örtüyordu. Everett, Gislingham'ın omuzlarını biraz dikleştirdiğini gördü. Erkekler, diye düşündü, hepsi aynı.

"Kate Madigan." dedi hafif bir İrlanda aksanıyla, gözlerinde endişe vardı. "Mason ailesinin yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Her ebeveynin korkulu kâbusudur herhâlde."

Alison Stevens boğazını temizledi. "Görevliden kapıdaki kameranın görüntülerini indirmesini istedim. İstediğiniz görüntüler burada."

Klavyesinde bir tuşa bastı, sonra dizüstü bilgisayarı onlara doğru çevirdi. Ekrandaki saat öğleden sonra 03.38'i gösteriyordu. Daisy kapıda duruyor, biraz önce bahçede gördükleri Çinli kızla konuşuyordu, birkaç metre ötede ise başka bir kız duruyordu. Daisy'nin bir elinde okul çantası vardı.

Gislingham, Everett'e baktı. "Siktir. Çanta evde mi diye kontrol ettiler mi?"

"Sanmıyorum. Artık aramamıza da izin vermezler. Duyduklarım doğruysa tabii."

"Diğer kızlar kim?" diye devam etti Everett, Kate Madigan'a bakarak.

"Sarı saçlı olan Portia Dawson. Ailesi üniversite hastanesinde danışmanlık yapıyor. Diğeri ise Nanxi Chen. Amerikalı. Babası profesör. Galiba siyaset profesörüydü. Buraya Noel'de taşınmışlar."

"Söylediklerinize bakılırsa Daisy statü sahibi insanlarla takılıyor." dedi Gislingham.

Alison Stevens ona şüpheyle baktı, kötülüyor muydu yoksa gözlem mi yapıyordu emin olamamıştı. "Okulumuzun yapısı böyle, Dedektif. Çocuklarımız içinde ailesi akademisyen olan çok kişi var. Bir tanesi Nobel Ödülü'nü kazandı."

"Galiba Nanxi'yi dışarıda gördük." dedi Everett. "Gitmeden onunla konuşabilir miyiz?"

"Annesini arayıp izin isteyeyim."

"Peki Portia Dawson?"

"Ailesi çarşamba gününden beri okula göndermiyor. Anlaşılan çok üzülmüş. Dönemin sonunda olduğumuz için dersleri de pek kaçırmış olmuyor, bu yüzden karşı çıkmadım. Onları da arayayım."

Ekrandaki Daisy, annesi 03.49'da onu almaya gelene kadar Nanxi ile konuşmaya devam etti. Leo göründüğünde saat 03.52 olmuştu. Başını eğmiş, ellerini cebine sokmuştu. Göründüğü kadarıyla Daisy ile konuşmuyordu. Daisy, Leo'nun yolun yarısını geçmesini izledikten sonra çantasını omzuna taktı ve peşinden giderek görüş alanından çıktı. Onu son görüşleri buydu. Hatta okul ile Canal Manor sitesi arasındaki tek kamera buydu.

"Bayan Stevens." dedi Everett. "Daisy hakkında verebileceğiniz başka bilgi var mı? Son zamanlarda nasıldı, canını sıkan bir şey var mıydı?"

"Bence Kate bu konuda benden daha iyi bilgi verebilir."

Gislingham, öğretmene döndü. "Verebileceğiniz bir bilgi varsa çok yardımı dokunur, Bayan Madigan."

Everett içinden homurdandı; Gislingham, kadının yüzüğü olup olmadığına bakıyordu.

Kate ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Hepimiz ne kadar perişanız anlatamam. Bu sabah tüm çocuklar ağlıyordu. Daisy çok tatlı bir kızdı, zekiydi, usluydu. Çok seviliyordu. Ona ders vermek çok keyifliydi."

"Ama?"

"Nasıl yani *ama?*"

"Pardon, 'ama' diyeceksiniz sandım da."

Kate Madigan müdüre döndü ve müdür kafasını evet anlamında salladı.

"Şey." diye devam etti, "Son zamanlarda notlarının biraz düşmeye başladığını fark etmiştim. Çok büyük bir fark değil-

di, hâlâ ilk üçteydi. Ama normalden daha sessizdi. Aklında bir şeyler vardı diyebiliriz."

"Peki bu konuda onunla konuştunuz mu?"

"Denedim. Korkmasın diye laf arasında sordum. Ama her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Siz de inandınız mı?"

Kate endişeli görünüyordu. "Meraklandım denebilir. Önceden söylediği bir iki şeyden evde çok mutlu olmadığı sonucunu çıkardım. Çok ciddi bir şey değil." diye ekledi hızla. "Risk altında olduğunu gösteren bir şey yoktu." diyerek kızardı. "Eskiden kitaplar hakkında çok konuşurduk. Mason ailesinin bu konuyla pek ilgili olduğunu düşünmüyorum. Ama partiyi heyecanla beklediğini biliyorum."

"*Ben* son konuştuğumda keyfi çok yerindeydi." diye araya girdi müdür. "Tatil için çok heyecanlı olduğunu söyledi."

"Keşke daha fazla yardım edebilseydim." dedi Kate, "Ama dürüst olmak gerekirse sınıfı alalı daha birkaç ay oldu, çocukları çok iyi tanımıyorum."

"Kieran Jennings, Paskalya tatilinde kayak yaparken bacağını kırınca Kate yedek öğretmen olarak geldi." dedi müdür. "Gelişi bizi çok mutlu etti, gideceği için de çok üzülüyoruz."

"Gitmek mi?" diye sordu Gislingham.

Kate Madigan gülümsedi. "İrlanda'ya dönüyorum. Galway'de iş buldum. Aileme daha yakın."

"Yani." dedi Everett biraz sertçe, "Daisy hakkında endişeliydiniz."

Kate Madigan bir kez daha müdüre baktı. "Hayır, o kadar güçlü bir kelime kullanmak doğru olmaz. Hafif bir değişiklik fark ettim o kadar. Çok hafif bir değişiklik. Alison'a bahsettim ve Kieran geri döndüğünde ona bilgi verecekti, böylece Kieran takip etmeye devam edecekti. Kesinlikle bariz bir şey yoktu. Olsaydı başka adımlar da atardık."

İki kadın üç dakika kadar kısa bir süredc üçüncü kez bir birine baktı.

Everett'in tekrar ipucu alması gerekmiyordu. "Başka bir şey daha var, değil mi? Bize anlatmadığınız bir şey var."

Alison Stevens derin bir nefes aldı. "Dürüst olmak gerekirse, Dedektif, bizi endişelendiren Daisy değildi."

***

Sosyal hizmet uzmanı erkekti. Neden şaşırmıştım bilmiyordum ama şaşırmıştım; nedense hep kadın olacaklarını düşünüyordum. Kameradan Leo'nun yanındaki hareketlerini izleyince erkek olmasının çok daha iyi olduğunu fark ettim. Beş dakika içinde futboldan konuşmaya başladılar, on dakika içinde ise Chelsea'nin tekrar lig şampiyonu olacağını, Wayne Rooney'nin abartıldığını ve Louis van Gaal'ın saçının komik olduğunu konuşmaya başladılar. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Leo normal bir çocuğa benziyordu, onu hiç böyle görmemiştim.

"Leo, salı akşamı hakkında sana birkaç soru sormam lazım, olur mu?"

Çocuk kasıldı ve içimden küfrettim.

"Endişelenecek bir şey yok. Kardeşin eve dönsün istiyorsun, değil mi?"

Kafasını salladı ama yapmadan önce biraz bekledi, yüzüme de bakmıyordu. Uzanıp Gareth Quinn'in ona verdiği kola kutusuyla oynamaya başladı. Burada bir çeşit yer değiştirme olduğunu anlamak için çocuk psikiyatristi olmaya gerek yoktu. Gerçeğin -gerçek ne idiyse- onu huzursuz ettiğini anlamak için de. Ben de gelip yarasına tuz basıyordum. "O gün Daisy ile okuldan döndün, değil mi?"

Kafasını salladı. "Annem çok meşguldü." Kafası hâlâ aşa-

ğıdaydı. Koyu saçlarından yüzünü zar zor görüyordum.

"Bütün yolu birlikte mi geldiniz?"

Yine kafasını salladı.

"Emin misin? Kavga etmişsiniz diye duyduk."

Artık yüzüme bakıyordu. "Kim söyledi?"

"Annen. Daisy ile eve ayrı ayrı geldiğinizi söyledi. Kavga ettiğinizi düşünmüş."

Yine kola kutusuna dönmüştü. "Aptal bir kelebek gördü, fotoğrafını çekmemi istedi ama ben çekmedim."

"Neden? Çok büyük bir şey değil gibi. Telefonu olmadığı için, değil mi?"

"Annem telefon almasına izin vermiyor."

"Peki fotoğrafı niye çekmedin?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Sonra ne oldu?"

"Onu orada bıraktım. Evde parti olacağını, dönmezsek annemin kızacağını söyledim ama gelmedi. Ben de gittim."

"Anladım."

Biraz duraksadıktan sonra devam ettim, "Chelsea taraftarısın demek, öyle mi?"

Bana hızlı bir bakış attı, sonra kafasını salladı. Çok güzel mor-mavi gözleri vardı ve kirpikleri inanılmaz derecede uzundu. Yüzü bana perileri hatırlatıyordu ama nedenini tam kestirememiştim.

"Dedektiflerimden biri de Chealsea taraftarı. Tam koyu fanatik. Favori oyuncun kim?"

"Eden Hazard."

"Belçikalı olan, değil mi? Hangi pozisyonda oynuyor?"

"Orta saha."

"Sen de mi orta sahada oynuyorsun?"

"Babam defansta daha iyi olacağımı söylüyor. Orta saha için yeterince hızlı değilmişim."

"Baban seni maçlara götürüyor mu?"

"Hayır. Çok pahalı olduğunu ve gitmenin çok zaman aldığını söylüyor."

"Londra o kadar uzak değil ama?"

Omuzlarını silkti. "Bir kere Ben ve babasıyla gitmiştim. Stoke'u üç sıfır yendik. Çok güzeldi. Bana atkı aldı."

"Ben en iyi arkadaşın mı?"

Yine omuzlarını silkti. "Evet ama taşındı."

"Peki şimdi en iyi arkadaşın kim?"

Sessizlik.

Bu çocuğun ne kadar yalnız olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordum. Bir yanım ona uzanmak, sarılmak ve acısını dindirmek istiyordu. Ama yapamazdım. Çünkü diğer yanım durumu daha da kötü yapmak üzereydi. Bazen işimden nefret ediyordum.

"Leo, bir derdim var ve bana yardım etmeni istiyorum."

Boş kola kutusuna odaklanmaya başlamıştı, sağ bacağını sallıyordu. Sosyal hizmet görevlisiyle birbirimize baktık.

"Derdim şu, annen salı günü Daisy'nin eve senden önce geldiğini söylüyor. Sen onu kelebeğe baksın diye bıraktıysan da böyle olmuş olması mantıklı değil. Anladın mı?"

Duraksadı ve kafasını salladı, neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Bana olanları anlatacaksın o kadar. Kimse kızmayacak."

Sosyal hizmet görevlisi öne eğilip elini nazikçe Leo'nun koluna koydu. "Sorun yok, Leo. Polise anlatabilirsin. Gerçeği söylemek her zaman en iyisidir, değil mi?"

Ve her şey böylece ortaya çıktı.

***

Gislingham, dördüncü sınıfın kapısını açtı. Öğleden

sonra güneşi pencerelerden sızıyor, hayvanlı alfabe posterine açılı vuruyor, "TATİLDE YAPACAKLARIMIZ" yazısını aydınlatıyordu. Çocuklar bu başlığın altına yazılar yazıp dergilerden kestikleri resimleri yapıştırmışlardı. İki üç tanesi Disneyland'e gidiyordu, bir tanesi ise Yeni Zelanda'ya. Daisy ilk defa vapura bineceği için heyecanlıydı, Nanxi Chen ise New York'taki kuzenlerini ziyaret edecekti. Fakat o sırada odanın ucunda Kate Madigan ve Verity Everett ile oturuyordu.

Gislingham, Everett'e gelmesini işaret etti, Everett ayağa kalkıp yanına geldi. Gislingham sesini alçalttı. "Patrona mesaj bıraktım. Şu anda çocuğun ifadesini alıyorlar." Saatine baktı. "Salla, yirmi dakika sonra Janet'ı almam lazım. On sekinzci hafta kontrolü var."

Gislingham söylemiyordu ama Everett ilk çocukları olduğunu biliyordu, kırk yaşındaki eşi üç kez düşük yaptıktan sonra kocasının yanında olmasını istiyordu.

"Endişelenme." dedi Everett. "Sen git, ben buradaki işi hallederim. Alison Stevens, Dawson ailesiyle ikide görüşebileceğimizi söylüyor, bundan sonra oraya geçerim, sonra senle buluşuruz."

"Eve gidebilecek misin?"

Everett gülümsedi. "Yürüyerek on dakika. Bence gidebilirim."

Everett, Nanxi Chen'in ağzından laf almak konusunda endişeliydi ama kısa süre içinde problemin tam tersi olduğunu fark etti. Nanxi, yaşına göre inanılmaz bir öz güvene sahipti ve Amerikan açık sözlülüğü de bunu destekliyordu. Ona göre Daisy Mason "süper zeki" ve "çok zarif" bir kızdı. Sınıfta kimse onun kadar iyi amuda kalkamıyordu (Kate Madigan bu söz üstüne üzgün bir şekilde gülümsemişti) ve harika hikâyeler anlatıyordu. Portia resim konusunda daha iyiydi gerçi, Daisy de danstan anlamıyordu ama iyi dans et-

tiğini sanıyordu. En iyi dansçı Millie Connor idi ama biraz aptaldı. (Öğretmen bunun üstüne hafifçe kızıp kızarmıştı).

"Peki sen ne konuda iyisin, Nanxi?" diye sordu Everett.

"Matematik. Babam kendisi gibi MIT'e gitmemi istiyor."

Everett, MIT nedir bilmiyordu ama olayı anlamıştı.

"Peki Daisy son zamanlarda nasıldı? Endişelendirici davranışları var mıydı?"

Nanxi bir saniye düşündü. "Yani, bir şey vardı aslında. Ama sırdı. Biz en iyi arkadaşları olduğumuz için söylemişti."

Everett fazla hevesli görünmemek için elinden geleni yaptı. "Ne sırrı, Nanxi?

Kız bir anda şüpheli bir hâl aldı, fazla konuştuğunu fark etmiş gibiydi ama Kate Madigan onu yüreklendirdi. "Sorun yok, Nanxi, Dedektif Everett kimseye söylemez."

"Daisy ne olduğunu söylemedi. Bir gün birisiyle buluşacağını ve sır olduğunu söyledi. Başta çok heyecanlıydı ama sonra bir şey olmadığını, bir daha buluşmayacağını söyledi."

"Peki kimle buluştuğunu söylemedi mi? Yetişkin biri mi? Başka bir çocuk mu?"

Kız kafasını şiddetle sağa sola salladı.

"Peki bu kişiyle görüştükten sonra morali bozuldu mu?"

Nanxi düşündü. "Hayır, bozulmadı. Öyle ağladığı falan olmadı. Tepesi tepesi atmıştı, o kadar."

Everett, kızın mecazi konuştuğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Daisy evde mutlu muydu, Nanxi?"

Nanxi somurttu. "*Cidden* mi? Evini *gördünüz* mü?"

Kate hızla araya girdi. "Nanxi, çok kabalık ediyorsun. İnsanları ne kadar zengin olduklarına göre değerlendirmiyoruz, değil mi?"

Nanxi, paraya insanları ölçmek için en güvenilir tartı gözüyle baksa da bir şey söylemedi.

"Sormak istediğim Daisy'nin ailesiyle mutlu olup olmadığıydı."

"Yani, Leo biraz tuhaf. Biraz sünepe. Annesi de sürekli notlarını takip ediyor."

"Peki babası? Duyduğuma göre çok yakınlarmış."

"Herhâlde, ama..."

"Ama?"

"Eskiden babası kahramanı, beyaz atlı prensi gibi bir şeydi. Ama artık öyle demiyor. Ona baba bile demiyor."

"Peki ne diyor, Nanxi?"

Kız, Everett'e baktı, gözlerinde aniden bilgi dolu bir dünya belirdi. "Domuz diyor."

***

Birkaç dakika sonra, Everett dışarı çıkmak için kalktığında "PERİ MASALLARIMIZ" başlıklı panoya gidip çizimlere baktı. Nedense dikkatle incelemeye başladı, belki de Nanxi'nin beyaz atlı prens lafından dolayıydı. Çoğu tahmin edilebilir bir varmış bir yokmuş hikâyeleri ve Harry Potter masallarıydı: Büyücüler, yeşil ejderhalar, kendi boylarında kulelere kapatılmış uzun saçlı prensesler. Nanxi'nin haklı olduğunu fark etti, Portia gerçekten resim konusunda en yetenekli kişiydi ama ilgisini asıl çeken Daisy'nin çizimiydi. Kate Madigan'ı yanına çağırdı.

"Bu resimlerin hikâyeleri nerede?"

Kate gülümsedi. "Ne kadar zekisiniz. Evet, önce hikâyeleri yazdık, sonra da yazdıklarımızın resimlerini çizdik."

"Hikâyeler elinizde mi?"

"Evet, buralarda bir yerde olmaları lazım."

Kate Madigan masaya gitti. Masanın üstü paketleri hâlâ açılmamış küçük hediyelerle doluydu.

"Çocukların sizi sevdiği belli." dedi Everett birkaç mesajı okurken. "*Dünyanın en iyi öğretmenine. Sizi özleyeceğiz xxxx*"

"Ne? Ha, o. Evet, hediye getirmeleri çok hoş. Daha açmadım. Zamanı değil gibi geldi."

Bir yığın yazı bulmuştu, hepsine baktı, kızıl saçlarından bir tutam omzundan ileri döküldü. Sona geldi, somurttu ve utanarak kafasını kaldırdı.

"Çok tuhaf. Daisy'nin hikâyesi burada değil."

Somurtma sırası Everett'e gelmişti. "Gerçekten mi? Başka nerede olabilir?"

Kate Madigan şaşkın görünüyordu. "Evimde olabilir. Not vermek için eve götürmüştüm. Ama bir tanesinin diğerlerinden ayrı kalacağını sanmıyorum."

"Birisi buradan almış olabilir mi? Sınıfa giren biri olabilir mi?"

"Yani, mümkün. Sınıfın kapısı gün içinde kilitli olmuyor. Ama neden almak istesinler ki?" Çok endişeli görünüyordu. "Anlamadım ki, peri masalı ,o kadar."

Everett de anlamamıştı. Ama yine de içini kemiriyordu.

***

Daisy Mason Bulunsun Facebook Sayfası

Daisy hakkında bilgi paylaşımı yapmak ve onu bulmaya yardımcı olabilmek amacıyla bu sayfayı kurduk. Hem FB hem de Twitter'da resminize bir papatya koyarak desteğinizi gösterin, küçük meleğimizi evine getirebilecek kadar güçlü bir "papatya buketi" yapmaya çalışacağız.

Lorraine Nicholas, Tom Brody, Alice Shelley ve 33 kişi daha bunu beğendi.

BEĞENİLEN YORUMLAR

John Stoker Papatya buketini başlatalım. Kim bilir, belki biri görür de aklına bir şey gelir. Sosyal medya Twitter'daki trollerden başka bir şey yaratır belki, pozitif bir değişime neden olur.❀

21 Temmuz 14.32

Jan Potts Çok iyi bir fikir ve katılıyorum, Twitter trolleri midemi bulandırıyor.❀

21 Temmuz 14.39

Daisy Mason Bulunsun Unutmayın; herhangi bir bilginiz varsa Thames Valley karakolunu arayın. İlgisiz gibi görünen bir şey olsa bile 01865 0966552

21 Temmuz 14.56

***

Dawson ailesi, Barge Close'dan yalnızca iki kilometre uzakta yaşıyordu ama bambaşka bir şehir gibiydi. Verity Everett, kapıyı çalmadan önce karşı kaldırımda durup evi gözden geçirdi. Dört katlıydı ve yer altında bir kat daha bulunuyordu, sokağın karşısında olmasına rağmen üst kattaki odalardan iki tanesinin kitaplarla dolu olduğunu görebiliyordu. Ön cephe ayrışmış tuğlalar ve yakın zamanlarda bakım yapılmış taştan yapılmıştı, alçak bir duvarın üstüne siyah çit çekilmişti ve çakıl döşenmiş düzgün bir yolu vardı. Sokak ağaçlarla çevrelenmişti, bu ağaçlar ev inşa edilmeden en az yüz sene önce dikilmiş olmalıydı.

Kapıyı önlüklü, güzel bir kadın açtı ve temizlikçi olduğunu, Bayan Dawson'ın bahçede oturduğunu söyledi. Everett, geniş merdivenlerden inerek ön cepheden arka cepheye kadar

uzanan devasa mutfağa girdi, oradan da elma ağaçlarıyla süslenmiş bahçeye geçti. Portia'nın annesi, Everett'in yaklaştığını gördü ve onu karşılamak için yaklaştı, bir kolunda hasır bir sepet taşıyordu. Uzun ve zayıf bir kadındı, gür kahverengi saçları zevkli, asimetrik bir şekilde kesilmişti, haki kaprisinin üstüne uzun, deri rengi bir tunik giymişti. Sardunyaları budarken bile insanın kendisini hırpani hissetmesine neden olacak türden bir kadındı. Everett'ın en iyi giysileri bile bu kadar pahalı değildi.

"Çok güzel bir eviniz var, Dr. Dawson."

"Lütfen Eleanor deyin. Doktor lafını hastanede yeterince duyuyorum."

Bu cümleyi daha önce de kullandığı belliydi ama söylediklerine eşlik eden gülümsemesi gerçek görünüyordu.

"Bahçe güzel, değil mi?" diye devam etti. "Gerçi bir de taşındığımız zaman görecektiniz. Tam bir inşaat alanıydı. Tüm evi tadilata almamız gerekti. Victoria döneminde evleri uzun süre dayansın diye inşa etmiş olabilirler ama ev kışın buzdolabına dönüyordu, tuğlaları söküp izolasyon yaptırdıktan sonra tekrar taktırmak zorunda kaldık. Aylarca sıva tozuyla savaştım."

Everett, temizlikçim savaştı dese daha doğru olur diye düşündü ama bu düşüncesini kelimelere dökmedi.

"Ama şimdi harika görünüyor."

"Çok hoşsunuz. Yaz bahçesine geçelim. Portia orada kitap okuyordu. Daisy konusu hepimizi endişelendirdi. Çok güzel bir kızdı, çok da zekiydi, bir keresinde bana Leonardo'nun kim olduğunu sormuştu. Ninja kaplumbağalardakini de kastetmiyordu."

Gülümsedi. "Konuyu dağıtınca sormayı unuttum, çay ister misiniz?"

Everett her zamanki gibi hayır demek üzereydi ki aniden

ne olacak diye düşündü. "Evet, çok iyi olur."

"Amélie'ye su ısıtmasını söyleyip hemen geleceğim."

Fransız aksanı kusursuzdu. Çay geldiğinde yanında limon dilimleri ve bir sürahi süt vardı. Dawson ailesinin sütü kutudan içmediği belliydi.

Portia salıncakta oturuyordu, yanındaki sandalyenin üstünde Siyah İnci kitabı duruyordu, büyük tekir kedisi ise kucağındaydı. Pek kitap okuyor gibi bir hâli yoktu. Kamera kayıtlarında kasılmış görünüyordu ama şimdi öyle değildi. Gözleri altında siyah torbalar olmuştu, Everett çok yemek yemediğini düşündü.

"Dedektif Komiser Everett geldi canım." dedi Eleanor Dawson elindeki tepsiyi bırakarak. "Hatırladın mı? Sana Daisy hakkında birkaç şey sormak istiyor."

"Sorun olur mu, Portia? Çok zamanını almayacağım."

"Sorun değil." dedi kız kucağındaki kediyi okşayarak. Kedi kehribar rengi gözlerini bir anlığına kırptı ve iç çekerek tekrar rahatladı.

"Okul kapısındaki kamera görüntülerine baktık, Daisy o gün okuldan çıkmadan önce en son Nanxi ve senle konuşmuş. Öyle mi?"

"Galiba."

"Parti için heyecanlı mıydınız?"

"Ben gitmeyecektim."

"Öyle mi, neden? Sınıftaki herkes davetli diye biliyordum. Ve sen en iyi arkadaşlarındansın."

Portia kızardı. "Daisy, partinin hangi gün olduğunu söylemeyi unuttu ve hatırlayana kadar annem o güne plan yapmıştı. Nanxi de gidemedi."

En yakın arkadaşları partide değildiyse, diye düşündü Everett, o gün Daisy'nin partide olmadığının fark edilmemesi normaldi.

"Partiden önceki gün Connor ailesinin evine gittin mi, Portia? Kızlar kostümlerini denedikleri zaman orada mıydın?"

Portia annesine bir bakış attı. "Evet, kısa bir süreliğine. Çok uzun kalmadım."

"Peki Daisy'nin evi? Oraya sık gider miydin? Daisy'nin ailesini tanıyor musun?"

Portia gözlerini kaçırdı. "Daha çok buraya geliyorduk. Daisy, evim okula daha yakın diye buraya gelmek istediğini söylüyordu ama bence benim evimi kendi evinden daha çok seviyordu."

"Anladım. Nanxi ile konuştuğumda Daisy'nin son zamanlarda biriyle tanıştığını ve sır olduğunu söyledi. Kiminle tanıştığını biliyor musun?"

Portia kafasını salladı. "Bahsetti, o kadar. Başta çok mutluydu. Ama bir süre sonra bundan konuşmak istemediğini söyledi. Gerçekten en iyi arkadaşıysak bunu sormayacağımızı söyledi. Üzgünüm. Bir şey bilmiyorum."

Kız gergin görünmeye başlamıştı ve annesinin endişeli bakışlarını gören Everett taktik değiştirmeye karar verdi.

"Daisy ile arkadaş olmanın en iyi yanı nedir?"

Portia biraz neşelendi. "Çok zeki. Derslerime yardımcı oluyor. Bir de şey yapıyor -ne deniyordu- başkasıymış gibi yapılır ya?"

"Taklit."

"Çok iyi yapıyor. Annesini yapıyor. Televzondaki insanları yapıyor."

"Televizyon." dedi Eleanor Dawson sessizce. "Doğrusu: Televizyon."

"Taklitlerine gülüyor musun?"

Portia gözlerini kaçırdı. "Bazen."

"Peki arkadaşı olmanın en kötü yanı ne?"

Portia ağzını açtı ama durdu. "Dinliyor." dedi sonunda,

yüzü kızarmıştı.

"Gizlice mi dinliyor?"

"Bazen saklanıyor, sen orada olduğunu bilmeden söylediklerini dinliyor."

"Anladım." dedi Everett ve telefonu çalmaya başladı. Eliyle özür dileyerek ayağa kalktı ve muhtemelen evinden daha eski olan bir elma ağacının gölgesine geçti. Gislingham arıyordu.

"Patron bir saat içinde hepimizi karakolda istiyor."

"Tamam, işim bitti sayılır. Tarama nasıl geçti?"

Gislingham'ın mutluluğunu duyabiliyordu. "Sorun yok. Erkekmiş."

"Harika, Chris. Senin adına çok sevindim."

"Burada işimiz bitti, Jane'i eve bıraktıktan sonra gelip seni alırım."

"Sevgilerimi ilet. Ayrıca çocuğa sonradan pişman olacağı bir isim vermene izin vermemesini söyle. Mesela Stamford Bridge."

"İsmi Verity Mabel olan birinin bunu söylemesi komik."

Gislingham'ın gülümsediğini biliyordu.

***

Saat 03.30'da St Aldate'in afet odasının kapısını açtım. Odadaki uğultu koridorun diğer tarafından duyuluyordu ama beni gördükleri anda hepsinin sesi kesildi. Sessizlikleri beklentinin heyecanıyla doluydu. Artık zaferin tadını almışlardı.

Önlerine geçip onlara doğru döndüm.

"Evet, bugünkü gelişmeleri öğrenmişsinizdir diye düşünüyorum ama hepimizin olaydan haberi olması gerekiyor, o yüzden dinleyin. Öncelikle aramalardan bahsedelim. Şim-

diye kadar binden fazla arama aldık, hatta ülkenin diğer tarafında olduğunu söyleyen aramalardan da var, her zamanki gibi. Umut verici bir şey çıkmadı. Şimdilik. O öğlen 03.52'de okuldan çıkan Daisy'nin bir daha görüldüğünü onaylayamadık. Mason ailesinin bize söylediğinin tersine, Sharon Mason o gün çocukları almamış ve Daisy ile Leo eve yürümüşler. Bayan Mason biraz önce beni aradı ve kızının okul formasının kayıp olduğunu doğruladı. Bunlar da Daisy'nin eve dönerken kaçırıldığı ihtimalini tamamen yok sayamayacağımız anlamına gelir. Diğer bir yandan, denizkızı kostümünü de bulamadık ve ikisini aynı anda giyemeyeceğine göre ters bir şeyler olduğu ortada. Hem annesi hem de babası, Daisy'nin o gün okuldan geldiği konusunda ısrarcı, yukarı çıkıp müzik açtığını söylüyorlar. İkisi de müziği duymuş ama ikisi de kızı gözleriyle görmemiş. Yani burada da bir terslik var. Ayrıca değerlendirmemiz gereken bir şey daha var."

Derin bir nefes aldım. "Sharon Mason şimdi o öğlen kırk dakika boyunca evden çıktığını, çocukları tek başına bıraktığını söylüyor."

"Yok artık, bir de şimdi söylüyor."

"Bakın, ben de sizin kadar sinirlendim ama durum bu. Eşinin bilmesini istemiyormuş, o yüzden onunla yalnız konuşana kadar anlatmamış. Saat 04.30 civarında evden çıkmış çünkü Leo o zaman eve gelmiş. Önce Glasshouse Sokağı'ndaki markete gittiğini, sonra da kavşaktaki M&S'e gittiğini söylüyor fakat kameraları bozukmuş ve kimse onu hatırlamıyor. Bunun bir anlamı olabilir de olmayabilir de. Bizim için önemli olan kısım çocukların yalnız olması, yan kapının ve bahçe kapısının muhtemelen kilitlenmemiş olması. Daisy tek başına evden çıkmış da olabilir ama durum bu olsaydı bu kadar büyük bir arama ekibiyle onu şimdiye bulmuştuk. Diğer ihtimal ise birinin onu kaçırmış olması. Ya evin dışından ka-

çıktı ya da -bu ihtimal de mümkün- evin içinden."

"Yok artık." dedi arkadan bir ses. Galiba Andrew Baxter idi. "Rastgele bir pedofilinin *tam da o kırk dakikada* evin önünden geçiyor olma ihtimali..."

"Biliyorum, sana katılıyorum. Bu ihtimal çok düşük. Mantıklı tek bir açıklama var, o da birinin aileyi takip ediyor olduğu ve Sharon evden çıkınca fırsatı değerlendirdiği. Muhtemelen Daisy'nin tanıdığı, eve alacağı biri. Düşündüğümüz kadar uzak bir ihtimal olmayabilir. Everett, Daisy'nin arkadaşlarından öğrendiklerimizi paylaşır mısın?"

Verity Everett ayağa kalktı. "Nanxi Chen ve Portia Dawson ile konuştum. İkisi de Daisy'nin son zamanlarla biriyle görüştüğünü ama büyük bir sır olduğunu söyledi. İkisi de kim olduğunu bilmiyor ama ikisi de Daisy'nin sonradan kızdığını ve bu konuda konuşmadığını söyledi."

"Peki." dedi Baxter, "Kızgın dediklerinden emin miyiz? Üzgün demiş olmasınlar?"

Everett ısrar etti. "Kesinlikle kızmış. Bir şey daha var. Daisy'nin sınıfı bu dönem peri masalları yazmış ve Daisy'nin masalı kaybolmuş. Öğretmen bir kez daha arayacak. Evet, tamamen tesadüf olabilir ama sınıfa dışarıdan birinin girip girmediğini kontrol etmemiz gerekiyor. O masaldaki bir şey Daisy'nin buluştuğu insanı ortaya çıkarıyor olabilir. O kişinin bilinmesini istemediği bir şey olabilir."

"Yani." dedim odaya bakarak, "Bu kişinin kim olduğunu hemen belirlememiz gerekiyor. Daisy Mason ailesi tarafından yakından takip edildiği için ailesinin haberi olmadan biriyle tanışabileceği tek yerin okul olduğunu düşünüyorum. Birisinin Bishop Christopher's İlkokulundaki kameraların altı haftalık kaydını incelemesini istiyorum. Gönüllü olan fazladan puan alır, yoksa ben bir kurban seçerim."

Yüzlerini aradım. "Tamam, gönüllü yoksa kısa çöpü sen

çektin, Baxter."

"Ona fark etmez." diye takıldı Gislingham. "Aston Villa taraftarı. Saatlerce hiçbir şey olmayan ekranları izlemeye alışık."

"Peki kardeşi?" diye sordu birisi kahkahaları bastırarak. "Leo yani, o ne diyor? Eve birisi girse duyardı herhâlde?"

Uğultunun kesilmesini bekledim. "Güzel soru. Çok güzel soru. Leo ilk ifadesinde Daisy'nin yolda bir kelebek görüp dikkatinin dağıldığını, eve onsuz devam ettiğini söylemişti. Ama bu Sharon'ın söylediğiyle uymuyordu çünkü Daisy'nin Leo'dan önce eve geldiğini söylüyordu. Biraz daha zorlayınca bambaşka bir hikâye anlattı. Şimdi anlattığına göre üst sınıflardan birkaç kişi ona zorbalık ediyormuş, salı günü Daisy ile dönerken onlara yetişip uğraşmaya başlamışlar. İtmişler, ismiyle dalga geçmişler. Ona 'Kusmuklu Nuka' diyorlarmış. İzlemeyeniniz varsa, Nuka, Aslan Kral'da bir karakter. Bitli olan."

"Vay be." dedi Baxter. "Sizce de biraz süslü değil mi? Ben okuldayken sivilce suratlı ya da koca götlü derlerdi."

Yine kahkahalar atıldı. Baxter biraz balık etliydi ama en azından sivilceleri gitmişti.

"Şaşırmadım." dedi Everett ciddi bir şekilde. "O okuldaki çocukları görünce tam da böyle züppece bir şey söylemelerini beklerdim."

"Önemli nokta şu." dedim sesimi yükselterek, "Leo, zorbaları gören Daisy'nin kaçtığını, eve bu yüzden ondan önce gittiğini söylüyor. Sharon Mason bunlardan haberi olmadığını söylüyor. Bu son olaylara göre Leo eve gelince doğrudan odasına gidip kapıyı kapatmış, yani teknik olarak eve giren birinin sesini duymamış olabilir. Daisy kaçıp onu yalnız bıraktığı için Daisy'ye kızgınmış, parti boyunca da bu yüzden onunla konuşmamış, dolayısıyla papatya kostümlü kızın Da-

isy olmadığını fark etmemiş. Bana çok inandırıcı gelmedi ama ne kadar zorlarsam zorlayayım aynı şeyi söyledi. İnandırıcı gelen şey Daisy ile Leo'nun eve gelirken kavga etmiş olması."

"Acaba suçlu *o* olabilir mi?" diye sordu Baxter. "Eve gelirken kavga ettilerse ona saldırmış olabilir mi? O yaştaki çocuklar bir anda patlayabiliyor, belki de kız düşüp kafasını vurmuştur."

"Teorik olarak mümkün ama öyleyse ceset nerede? Bir çocuğun cesedi bulamayacağımız kadar iyi saklaması mümkün değil. Çok fazla zamanı olsa bile yapamazdı ki o kadar zamanı yoktu."

"Tamam." dedi Baxter ama tam olarak ikna olmadığını anlamıştım. "Şüpheli olmadığını kabul etsek bile bu yeni hikâye inandırıcı mı? O yaştaki çocukların bazıları gerçek ile yalan arasındaki farkı bile bilmiyor."

O yaştaki çocuklar diye düşündüm. Jake'in yaşındaki çocuklar.

"Bence yalan söylemiyor." Gislingham sessizliği yüksek sesle böldü. "En azından zorbalar hakkında. Leo'nun sınıf öğretmeni, Melanie Harries, dönemin büyük çoğunluğunda böyle bir durumdan şüphelendiğini söyledi; birkaç kez giysileri yırtık gelmiş, elinde yaralar varmış ama suçluları hiç yakalayamamışlar, Leo da hep düştüğünü falan söylemiş. Resmî bir şikâyet olmadan yapabilecekleri bir şey yok. Ama tuhaf davrandığı kesin."

Quinn düşündü. "Sharon da Leo'nun alıngan davrandığını söylememiş miydi?"

Ama Gislingham kafasını sallıyordu. Haftalardır böyle gizli bir iğneleme yapıyorlardı. Quinn Dedektif Çavuş olduğundan beri. "Bence alınganlıktan fazlasını yapmış. Sınıfta öfkelenmiş, dersin akışını bozmuş. Birkaç hafta önce bir kalem alıp başka bir çocuğun gözüne saplamaya çalışmış. Mü-

dür bunun ona zorbalık eden çocuklardan biri olduğundan şüphelenmiş. Leo çocuğa zarar verememiş, ceza almamasının nedeni de muhtemelen bu. Sharon Mason'ı okula çağırmışlar ama bu durumu ciddiye almamış. Sürekli, 'Çocuk işte.' demiş ve 'Çocuklar bu günlerde çok el bebek gül bebek büyütülüyor.' falan demiş."

Sharon Mason hakkında bilgi edindikçe onu daha da az anlıyordum. Bu kadar yüzeysel biri için şaşırtıcı derecede opaktı. Bir şeyler olduğu belliydi ama ne olduğunu hiç bilemiyordum. "Leo ile Daisy okuldan çıktıktan sonra onları izleyen olmuş mu diye kamera kayıtlarına baktınız mı?"

"Yarım saat sonrasına kadar kare kare kontrol ettim ama görünürde bir şey yoktu. Birkaç çocuk aynı yönde ilerledi ama bu bir şey kanıtlamıyor. Günümüz çocukları aptal değil. Kameraların nerede olduğunu biliyorlar. Özellikle de problem yaratacakları zaman."

"Yine de bu zorbalık olayına bakabilir misin, Chris? İsim bulmaya çalış. Öğretmenlerin bir fikri olabilir."

"Tamamdır patron."

"Sırada kim var, Quinn?"

Quinn ayağa kalkıp yanıma geldi. "Barry Mason, o gün inşaat alanlarından birinde acil bir durum olduğu için eve geç geldiğini söylüyor. Watlington'daki alanda olay yaşanmış. Kontrol ettim, orada tek bir işi varmış, o da üç haftadır beklemedeymiş. Ev sahibi, Mason'a on bin ödediğini, o zamandan beri de görmediğini söyledi. Geleceğini söyleyip duruyor ama hiç gelmiyormuş. Aynı durumda olan en az üç kişinin adını daha verdi. Müteahhit işte? Tam göt."

"O konuya hiç girme." diye mırıldandım öfkeyle. "Yani Mason, Watlington'da değildi ise neredeydi? Quinn, bu konuyu araştırabilir misin?"

"Kredi kartları ve telefon kayıtlarına erişmeden belirle-

mesi kolay olmaz. Plakası herhangi bir yerde kameralara yakalanmış mı diye bakayım."

"Tamamdır millet, son bir şey daha var. Şimdilik Mason ailesinden kimseyi tutuklamak için geçerli sebebimiz yok, bu yüzden evlerine dönecekler. Tüm kamuoyunun gözü önünde, birkaç gün boyunca zor bir dönem yaşayacaklar fakat medya ve Twitter trolleri ne derse desin yolumuzu kaybetmememiz gerekiyor. Daisy'nin kaybolmasında ailesinin parmağı olmayabilir. Muhtemelen Mason ailesinin yakında tutacağı avukat da bana böyle diyecektir."

Gislingham somurttu. "Bu akşam evlerinde konuşulanları duymak isterdim. Keşke böcek olup evlerine sızabilsem."

Anna Phillips bunun üstüne gülümsedi. "Hayvan olan böcek mi yoksa dinleme cihazı olan böcek mi?"

Gislingham sırıttı. Güzel bir sırıtışı vardı. "İkisi de olur."

"Evet." dedim toplantıyı bitirerek. "Paylaşacak bir şeyi olan var mı? Yok mu? O zaman yarın ilk iş toplanıyoruz. Herkese teşekkürler."

Kapıya ilerlediğim sırada Everett yanıma geldi. Aklında bir şeyler olduğunu anlamıştım ama topluluk içinde konuşmak istemediği belliydi. Bunu çok sık yapıyordu; keşke içgüdülerini destekleyecek cesareti olsaydı. Gerçi nadiren yanılıyordu. Ayrıca Quinn'e arada sırada karşı çıkılması ona da iyi gelebilirdi. Gislingham dışında birinin de onu zorlaması gerekiyordu.

"Ne oldu, Ev?"

"Daisy'nin sınıfında çocukların peri masalları için resim çizdikleri bir pano vardı."

Bekledim. Ev, zaman harcayan biri değildi. Bunun bir önemi olmalıydı.

"Daisy'nin masalının kayıp olduğunu fark etmeden önce çizdiği resme baktım." Telefonunu çıkarıp fotoğrafını göster-

di. "Gördün mü?"

Anlaması kolay değildi ama galiba resmin alt kısmında pembe tütülü ve taçlı bir kız vardı, yanında ise çok daha uzun bir kadın vardı, bir elinde süpürge, diğer elinde ise fazla büyük bir el çantası vardı. Kafasında sarmaşığa benzer bitkiler bulunan tuhaf bir yaratık vardı, koltuk altında bir bohça taşıyordu, sağ tarafta ise sarı saçlı genç bir erkek vardı, elindeki kılıçla domuz burunlu, kuyruğu kıvrık bir yaratığı defediyordu. "Sence..."

"Küçük kız Daisy mi diyorsun? Kesinlikle. Tüm küçük kızlar prenses olmak ister. Ya da balerin."

Gülümsedim. "Ya da ikisi birden. En azından resme bakarsak."

"Daisy'nin babası da ona hep prenses diyordu."

Somurttum. "Nereye kusabilirim?"

"Biliyorum, patron ama sekiz yaşında biri..."

Kafamı salladım. "Katılmıyorum demedim. Sadece midem bulandı."

Ama Ev'in sözü bitmemişti. "Benim asıl ilgimi çeken şey küçük kızın arkasındaki kadın. Ayakkabıları gördün mü? Ön kısımdaki kopçaları? Çok çarpıcı ayakkabılar."

Ne demek istediğini şimdi anlamıştım. "Sharon Mason'ın bu sabah giydiği ayakkabılara benziyorlar. Herhâlde *hâlâ* giyiyordur."

Ev, kafasını salladı ve yaratığı işaret etti. "Nanxi Chen, Daisy'nin babasına yeni bir lakap taktığını söyledi. Ona Domuz diyormuş."

Ona bir bakış attım ve kafasını salladı. "Evet, ben de bariz sonucu çıkarmamak için zorlanıyorum. Sorun şu, günümüzde çocuk istismarı her yerde. Durum öyle olmayabilir, belki de babasıyla kavga ettiler, o da sinirini böyle çıkardı. Tamamen masum bir şey olabilir. Belki en yeni Cabbage Pat-

ch oyuncağını almadığı içindir."

Gülümsedim. Everett'in çocuğu olmadığını herkes anlayabilirdi. "Onların modası geçeli çok oldu, Dedektif."

Sırıttı. "Yaşlanmışım demek. Ama ne demek istediğimi anladın. Çocukların bazen abartılı tepki verdiğini biliyoruz. O yaşta her şey büyük bir olay oluyor."

Biraz kızardı ama fark ettiğimi belli etmedim. "Bu ne zaman başlamış? Domuz olayı?"

"Tam emin değilim ama herhâlde birkaç hafta olmuş? Yani masalları yazdıkları zaman civarında."

"Yani kamera kayıtlarına bakıp Barry geçtiğimiz haftalarda sınıfa girmiş mi diye inceleme mi yapalım diyorsun?"

Kafasını evet anlamında salladı. "Müdüre sordum ama bildiği kadarıyla Barry okula aylardır gelmemiş. Geçen hafta veli toplantısı olmuş ama Sharon tek başına gitmiş. Dönerken evlerine bir uğrayıp masal nerede biliyorlar mı diye soracağım. Diğer büyük sorumuza da cevap buluruz belki."

Somurttum. "Neymiş o?"

"Daisy'nin okul çantası evde mi değil mi?"

Ona bakakaldım. Bunu nasıl atlamıştım. Bir de kendime dedektif diyordum.

"Okuldan çıktığında çantası yanındaymış, kamera kayıtlarında gördük." diye devam etti Everett. Ani öz güven sarsıntımın farkında olmadığı belliydi. "Yani çantası evdeyse o gün eve gelmiş demektir. Ama *değilse...*"

"Okul ile site arasında kaybolmuş olma ihtimali daha yüksek. Bu da Mason ailesinin şüpheli olmadığını gösterir."

"O akşam odayı gördün değil mi, patron? Çantayı gördüğünü hatırlıyor musun? Disney Prenses çantalarındandı. Pembe."

Düşündüm. Fotoğrafik hafızam var diyemezdim ama detayları kaçırmazdım. Çanta kesinlikle dikkatimi çekerdi, o

çiçek kaplaması dolu odada üstüne papatya yapıştırılmamış tek şey o olurdu.

"Hayır." dedim sonunda. "Galiba görmedim. Ama bu bir şeyi kanıtlamaz. Dolaba falan kaldırmıştır. Ya da Sharon kaldırmıştır. Zaten tüm ev emlakçıların örnek evlerine benziyordu."

"Eh, sormama engel olacak bir şey yok."

Gitmek üzereydi ki onu geri çağırdım. "Barry Mason seni zorlayabilir, şu anda pek gözdesiyiz diyemeyeceğim."

"Biliyorum. Ama bence denemeye değer. Baktım olmuyor, şansımı zorlamam."

Medya kalabalığının evin önünde polis görmesi de iyi olmayabilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Tamam, git bakalım. Üniformanı giy ama olur mu? Serseriler kim olduğunu anlasın."

Somurttu ama ne demek istediğimi anlamıştı.

"Önce şu komşuyla çaktırmadan sohbet et."

Yine somurttu. "Fiona Webster mı?"

"Evet, o. Bana gözünden bir şey kaçmayan bir kadın gibi geldi. İlginç sorulara nasıl cevaplar verir bilemeyiz. Ailenin doktoruyla da konuş, istismardan şüpheleniyorlar mı öğren."

"Tatile çıkmış, kontrol ettim. Ama mail atarım."

"Öğretmen, Daisy'nin son zamanlardaki hâli hakkında bir şey söyledi mi?"

"Normalden sessizmiş ama çok küçük bir değişiklik olduğunu vurgulamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Aslında daha çok Leo için endişelenmişler."

"Onlardan başka endişelenen olmamış ama."

"Biliyorum. Zavallı yavrucak."

Everett, telefonundaki fotoğrafa bir kez daha baktı. "Sarı saçları olmasa bile bu resimdeki prensin Leo Mason *olmadı-*

gibi adım gibi biliyorum. Bırak yaratıklarla dövüşmeyi, sinek bile incitebileceğini sanmıyorum."

"Bence de. Ama Leo değilse kim?"

***

22 Haziran, öğleden sonra 03.29
Kaybolmadan 27 gün önce
5 Barge Close, üst kat yatak odası

"Buraya girmen yasak."

Leo gelmişti, annesi ve babasının yatak odası önünde duruyordu. Dolabın iki kapağı da açıktı, Daisy, annesinin tuvalet masasına oturmuş kirpiklerine maskara sürüyordu. Bu konuda şaşırtıcı derecede becerikliydi. Dudaklarında parlak pembe ruj vardı, göz kapaklarına ise mavi far çekmişti.

"Buraya girmen yasak." diye tekrarladı Leo somurtarak. "Annem alt katta. Anlayacak."

"Anlamaz." dedi Daisy umursamazca. Leo'ya bakmıyordu. "Hiçbir zaman anlamıyor."

Tabureden aşağı indi ve uzun boy aynasının önüne geçti. Mavi bir bikini ile topuklu, simli ayakkabılar giymişti. Yerini aldı, aynaya doğru yürüdü, durdu, belini indirip podyumdaki mankenler gibi poz verdi. Sonra arkasını dönüp tekrar baktı ve yansımasına öpücük yolladı.

Leo dolaba yaklaşıp önüne oturdu, eline gelen şeylere ilgisizce bakıyordu. Spor ayakkabılar, küflü bir havlu, kapüşonlu bir sweatshirt. Sweatshirtün ön cebinde kalın, dikdörtgen bir şey vardı. Leo bunu alıp halının üstüne koydu. Daisy ona baktı. "O sırdı."

Leo, nesneyi alıp baktı. "Bu kimin telefonu?"

"Söyledim ya. Sır."

***

Telefon operatörü aramayı aldığında saat öğleden sonra 05.30 idi. Sonra kontrol edildi, ikinci kez üstünden geçildi ve başka detaylar alındı, en sonunda, saat 06.15 civarında bana geldi. St Aldate'deki ofisimdeydim ve Quinn bana salı günü Barry Mason'a ait hiçbir iz bulunamadığını, siteye kaçta döndüğünü bile doğrulayamadıklarını söyledi.

"Sorun şu, genellikle akşam olmadan dönüyormuş." dedi Quinn. "Muhtemelen farklı inşaat alanları arasında gidip geliyordu." Bu yüzden insanlar pikap arabasını tuhaf saatlerde görmeye alışmış. Bu yüzden gelişi ilgi çekmemiş. Ayrıca genellikle evin önünde Sharon'ın arabası duruyormuş, onunki değil."

Pencerenin önüne geçip dışarı baktım. Karşımızdaki Tesco'nun önünde küçük, gri bir köpekle oynayan bir çocuk vardı. İpe bağlı tenis topunu köpeğin etrafında çeviriyordu. İç geçirdim; şu anda kuyruğunu kovalayan yalnızca o köpek değildi.

"Bak." dedi Quinn sonunda, "Yanlış anlama ama sence olaya ters açıdan yaklaşıyor olabilir miyiz?"

Bekledim. Sonra sordum; "Nasıl yani?"

"Sen de söyledin, Sharon dışarıdayken Daisy evden çıkabilirdi, Leo da muhtemelen fark etmezdi. Zavallı kız kaçmış olmasın? Böyle bir ailesi varken kaçmak istemesi tuhaf olmaz."

İç geçirdim. "Bunu ben de düşündüm. Ama iki gün oldu. Arama ekibimiz çok geniş, yüzü sosyal medyanın her yerinde, şimdiye onu bulurduk. Ya öyle ya da böyle."

"Pardon." Gislingham kapıdaydı, koltuğunun altında bir tomar kâğıt taşıyordu. "Aile kamuoyuna seslenirken Barry

Mason'ı tanıdığını söyleyen bir kadın aradı."

"Evet, ne olmuş?" diye sordu Quinn iğneleyici bir şekilde. "Onu tanıyan yüzlerce kişi vardır. Dolandırdığı insanlardan biridir. Açıkçası kaybolan o olsa şaşırmazdım, birçok kişi onu öldürmeyi hayal ediyordur."

Çok tatsız bir söylemdi ama söylemin arkasındaki duyguyu anlayabiliyordum.

Gislingham, Quinn'in arkasından yüzünü buruşturdu. "İzin ver de bitireyim. Bu kadın -Amy Cathcart- diyor ki adamın adı Barry Mason değilmiş. Aidan Miles'mış."

Quinn ile birbirimize baktık. "Aidan Miles kimmiş peki?"

Gislingham defterini açtı. "Otuz yaşlarında, boşanmış bir adam. Canary Wharf'ta evi var, yatırım bankacılığı yapıyor. Çocuğu yok ama hayır da demiyor. Zinde kalmayı, seyahat etmeyi, tiyatroyu, Fransız mutfağını ve hayattaki tüm iyilikleri seviyor."

"Ne diyorsun lan?"

"Profili. AteşliBuluşmalar.com sitesinden."

Ağzımız açık kalmış olmalıydı çünkü Gislingham sırıtıyordu. "Hayır, ciddiyim. Uydurmuyorum."

Masama birkaç kâğıt koydu. "Bu Amy Cathcart, onunla aylardır mailleşiyormuş. Bana hepsini gönderdi, bakın."

Qiunn'e ters bir bakış attı; Dedektif Komiser bir, Dedektif Çavuş sıfır.

Quinn ise yazıları hızla gözden geçiriyordu. "Mason'ın yüzünü televizyonda göstermek istememesine şaşmamalı. Bu kadınla yüz yüze görüşmüşler mi?"

"Daha değil. Ama profil resmine bak, o olduğu belli. Gerçi siteye şimdi girersek göremeyiz. Daisy kaybolduktan sonra tüm profilini silmiş."

Sandalyeme oturdum. "Yani Watlington'da ortadan kaybolduğunda ne yaptığını anladık."

"Arama izni için yeterli olur mu?"

"Ev için muhtemelen hayır. Ama telefonunu ve kredi kartlarını almamızı sağlayabilir. Hemen işe başlıyorum."

***

Fiona Webster ile görüşme,
11 Barge Close, Oxford
21 Temmuz 2016, öğleden sonra 05.45
Görüşmeyi gerçekleştiren Dedektif Komiser V. Everett

VE: Benimle tekrar görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Webster. Hepinizin zor bir dönemden geçtiğinizin farkındayım.

FW: Basın daha ne kadar burada olacak biliyor musunuz? Etrafı mahvediyorlar. Her yere çöp atıyorlar, bira kutuları bırakıyorlar, park yerine girmiyorum bile.

VE: Yanlış hatırlamıyorsam kızınız Megan, Daisy ile aynı sınıftaydı?

FW: Evet, öyle. Gerçi partide olmadığını nasıl anlamadık hiç bilemiyorum. Tüm çocuklar iki kızın kostüm değiştirdiğini biliyormuş ama hiçbiri ailesine söylememiş.

VE: Bu dönemin projelerinden biri peri masalı yazmaktı, değil mi?

FW: Evet, çok eğlendiler. Erkekler bile.

VE: Megan ne yazdı?

FW: Her zamanki şeyler işte, prensesler, cüceler ve kötü üvey anneler. Rapunzel ve Kül Kedisi karışımı, bir tutam da Karlar Ülkesi.

VE: Üvey annelerin hep kötü olması ilginç. Kadınları küçük çocukları olan erkeklerle evlenmekten çekindirebilir, ne yaparsan yap kaybetmeye mahkûm gibisin.

FW: Aman, buna takılma. Benim deneyimlerime göre bu yaşlarda tüm anneler kaybetmeye mahkûm. Ne yapsan beğenilmiyor. Hatta Megan'ın hikâyesindeki üvey annenin ilham kaynağı çıksam şaşırmam.

VE: İlginç. Daisy'nin çizdiği resimdeki kadının da tıpkı annesi gibi ayakkabıları var.

FW: Shaz'in topuklularını mı çizmiş? Ne kadar tuhaf, kırmızı topukları da çizmiş mi? Sharon hakiki Louboutin olduğunu söylüyor ama bence oje sürmüş. Buralarda onun ayrılmaz parçası hâline geldiler, hava nasıl olursa olsun hep onları giyiyor. Nereye giderse gitsin. Bir keresinde Leo'nun futbol maçında topuğu çamura saplanmıştı. Bütün gün söylendi. O zamandan beri maçlara gitmiyor.

VE: Barry Mason gidiyor mu? Maçlara yani?

FW: Bazen. Çok sık değil. Leo ile araları çok iyi değil.

VE: Ama Barry'nin Daisy ile arasının çok iyi olduğunu söylemiştiniz, "babalar ve kızları" olayı. Onu sürekli omzunda taşıyordu, değil mi?

FW: Evet. Ama son zamanlarda bunu pek yapmıyordu.

VE: Ama araları iyi değil mi?

[duraksama]

FW: Ne demek istiyorsunuz? Barry kızını istismar ediyor olabilir mi diye mi soruyorsunuz?

VE: Olabilir mi?

[duraksama]

FW: Dürüst olmak gerekirse, Daisy kaybolduğundan beri aklıma gelmedi değil ama iki yönde de bir şey söyleyemiyorum. Buraya ilk taşındıklarında, bir yıl kadar önce araları çok iyiydi ama son zamanlarda babasıyla mesafeli oldukları belliydi. Ama aynı şey benim eşim ve Alice için de geçerli. Altı ile sekiz yaşları arasında çok değişim oluyor. Kızlar utangaç oluyorlar, babalarından bile çekiniyorlar.

VE: Başka bir şey var mı? O sırada önemsiz gelen ama şimdi...

[duraksama]

FW: Aslında var. Unutmuştum ama üç hafta kadar önce Barry, Daisy'yi okuldan almaya geldi. Çok sık gelmiyordu ama Leo'nun doktor randevusu mu ne vardı, bu yüzden Daisy'yi o aldı. Ne konuştuklarını duyacak kadar yakın değildim ama Daisy bir anda çığlık atıp ağlamaya başladı. Ki hiç öyle bir kız değildir. Normalde çok sakin, çok "uysal" bir kızdır. Neyse, Barry klasik çaresiz baba rolünü kesti, ben şimdi ne yapacağım tarzı bakışlar attı. O zamanlar genç annelerin ilgisini çekmek için yapılan bir numara sanmıştım ama şimdi düşününce tuhaf geliyor.

VE: Peki Barry normalde nasıl biridir? Örneğin sizinle?

FW: Yani bana asıldı mı diyorsunuz? Yani evet, biraz "oynaşıyor" diyebilirim; anlarsınız ya, hep insanın koluna, beline dokunan tiplerden.. Eski patronumun deyişiyle taksiye binilecek biri değil. Sınırı aşmamak konusunda çok dikkatli ama doğru sinyalleri verirsen olacakları çok iyi biliyorum. Sürekli arayışta olan erkeklerden, muhtemelen yeterince denerse şansının yaver gideceğini düşünüyor.

VE: Peki Sharon bu konuda ne diyor?

FW: Ah, onun yanında yapmıyor! Sharon çok kıskançtır. Kıskançlıktan çıldırır. Barry bir keresinde Julia Connor'a kilo verip vermediğini sorduğu için ona pis pis bakışlar attığını gördüm. Sharon için çok hassas bir konudur bu.

VE: Daisy'nin masalında bir de yaratık vardı. Domuz burunlu, kıvrık kuyruklu bir şey.

FW: Eh, en azından ejderhalardan farklı olmuş.

VE: Domuzlar hakkında bir konuşma duymadınız, değil mi?

FW: Domuz mu?

VE: Nanxi Chen ile konuştuğumda söyledi.

FW: Hayır, duymadım. İlk defa duyuyorum.

VE: Anladım. Teşekkür ederim. Son bir şey daha var, Bayan Webster. Barry'nin bu flörtlerinden Daisy'nin haberi var mıdır sizce?

FW: İlginç bir soru. Çok zeki bir kız. Çok dikkatli. Biliyor olsa şaşırmam. Hiç şaşırmam.

***

Gönderilme: *21/07/2016, 17.58*
Kimden: *Richard.Donnelly@poplaravenuemedicalcentre.nhs.net*
Kime: *DCVerityEverett@ThamesValley.police.uk*
CC: *DIADamFawley@ThamesValley.police.uk*

Konu: Daisy Mason

Mailiniz için teşekkür ederim. Bu konunun hasta bilgisi güvenliğine girdiğinin farkındasınızdır fakat konunun öneminin ve aciliyetinin farkındayım. İlk sorumluluğum çocuğun çıkarlarını korumak, bu nedenle Daisy Mason'da istismara dair herhangi bir iz görmediğimi doğrulayabilirim. Böyle bir şüphe olsaydı gerekli adımları atardım. Son görüşmemizde biraz öfkeliydi (üç hafta kadar önce görüştük) ama istismara işaret eden bir şey yoktu. O zaman bunun fazla heyecanlı oluşuna bağlamıştım.

Leo Mason'ı sormadınız. İki hafta kadar önce check-up için geldi, ben izne çıkmadan hemen önceydi. Birkaç ciddi kesik ve çürük gördüm fakat Bayan Mason bunların çocuklarla "sert şakalaşmalar" sonucu olduğunu söyledi. Tatile çıkmadan önce bu konuda Leo'nun okul hemşiresiyle konuştum, gelecek hafta bu konuşmaya devam edeceğim. Bu bilgileri de sizinle paylaşırım.

Yardım edebileceğim başka bir konu olursa lütfen haber verin fakat çocuklar ya da Bay ve Bayan Mason hakkında daha fazla bilgi vermek için gerekli izinlere ihtiyacım olduğunu da lütfen göz önünde bulundurun.

***

Verity Everett, öğleden sonra saat 06.35'te 5 Barge Close'daki evin zilini çaldı. Beklerken üniformasını düzeltti. Ardiyesindeki kutunun içinde duruyordu ve onca aydan sonra biraz küflü kokuyordu. Kemerini biraz aşağı çekti, sonra tekrar yukarı aldı, ne yaparsa yapsın rahat edemiyordu. Bir anlığına Erica Somer'ın üniformayı nasıl rahat taşıdığını merak etti. Tam olarak seksi denemezdi ama en azından patates çuvalı gibi durmuyordu. Medya kalabalığının arkasında vızıldadığını duyabiliyordu, sokağın sonunda duruyorlardı. Şapkasıyla gözlerini örttü. Yine de yüzü akşam haberlerinde olacaktı. En azından babasının hoşuna giderdi, arayıp söylemeyi unutmaması gerekiyordu. Gerçi kaçıracak hâli yoktu, annesi öldüğünden beri babası televizyonu hiç kapatmamıştı. *Jeremy Kyle, Loose Women*, tele-alışveriş. Sessizliği bastırsın yeterdi.

Sonra kapı açıldı. Leo açmıştı. Bu yüzden Everett bir anlığına sarsıldı.

"Merhaba, Leo. Ben Dedektif Komiser Everett. Verity Everett. Annen ya da baban evde mi?"

Everett, evde olduklarını biliyordu. Tabii ki evdeydiler. Saldırı altındalardı. Ama başka ne diyebilirdi ki?

Leo arkasını döndü. "Anne! Yine polis geldi."

Sonra dönüp gözden kayboldu, Everett'i kapı eşiğinde yalnız bıraktı. Everett, arkasında patlayan flaşların, içeriyi görmeye çalışan basının fazlasıyla farkındaydı. Öldüren kareyi arıyorlardı. Her anlamda. Sharon Mason belirdi. Yün ce-

ketine sıkıca sarıldı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu hırçın bir biçimde. "İçeri davet etmeyeceğim."

"Fazla zamanınızı almayacağım, Bayan Mason. Anladığım kadarıyla Daisy okulda bir peri masalı yazıyormuş?"

Sharon gözlerini kırptı, sonra Everett'in arkasındaki kameralara baktı. Polisle konuşurken görülmek mi kapıyı yüzlerine çarparken görülmek mi imajına daha iyi gelir diye düşünüyorduysa ilk seçeneği seçmiş olmalıydı. "Ee?"

"Masal sizde mi diye merak ediyorduk? Öğretmeni bulamadı da."

Sharon somurttu, Kate Madigan'ı sevmediği belliydi. "Aptal bir masal ne işinize yarayacak anlamadım."

"Daisy, masalla birlikte çok hoş bir resim çizmiş. Prenses, prens, bir yaratık ve domuza benzer bir şey var..."

"Aman, domuz demeyin. Haftalardır domuz dışında bir şey çizmiyor. Alışverişe giden domuzlar, araba süren domuzlar, evlenen domuzlar."

"Ne tuhaf. Nedenini söyledi mi?"

Sharon omuzlarını silkti. "Kim bilir. Çocuklar mantıklı hareket etmiyor. Kimin kimle arkadaş olduğu gibi. Bir saniye Millie Connor ile arkadaş oluyor, sonra bir anda Portia ve Chen kızıyla. Bunları görmezden gelmeye çalışıyorum."

"Peki masalı gördünüz mü?"

"Birkaç hafta önce gördüm. Yeni bitirmişti. Hata olmasın diye kontrol ettim."

"Konusunu hatırlıyor musunuz?"

"Her zamanki saçma şeyler. Mantıksız bir sürü zırva."

"Anladım. Evde mi diye bir bakar mısınız? Okul çantasında olabilir."

"Barry izin vermez."

"Burada değil."

Ses Leo'ya aitti. Merdivenlerin başında duruyor, korku-

luk üstünde sallanıyordu. "Okul çantası. Burada değil."

Sharon somurttu. "Emin misin? Odasında olduğuna emindim."

Sharon arkasını dönüp Leo'nun yanından geçerek üst kata çıktı. Leo hâlâ korkulukta sallanıyordu. Sharon'ın üst katta çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı.

"Portia değildi."

Verity gözlerini kırpıp çocuğa baktı. "Anlamadım? Portia ne değildi?"

"Portia, Daisy'nin en iyi arkadaşı değildi. Portia onu sevmiyordu."

Verity konuşmak için ağzını açmıştı ki merdivenlerde topuklu tıkırtıları duyuldu ve Sharon geri döndü.

"İlk defa haklı. Çanta odasında değil ama..."

Everett o sırada arkasından yaklaşan bir arabanın sesini duydu ve kameraların flaşları patladı, sorular yükseldi. Arkasını döndüğünde Adam Fawley ve Gareth Quinn'in ona doğru yaklaştığını gördü.

"Eşiniz nerede, Bayan Mason?"

Sharon gözlerini kıstı. "Neden? Neden onunla konuşmak istiyorsunuz?"

"Burada da konuşabiliriz." dedi Fawley, "Kameraların önünde ya da içeri geçeriz, karar sizin."

Sharon kafasını hafifçe çevirdi ama gözleri Fawley'nin yüzünden hiç ayrılmadı. "Barry!"

Barry belirdiğinde bir elinde bira şişesi, diğerinde ise tabloid gazete vardı. "Haklı bir nedenden gelmiş olsanız iyi olur."

"Bu akşam afet odamıza bir arama geldi, Bay Mason." dedi Fawley. "Bayan Amy Cathcart aradı. Anlaşılan üç haftadır mail aracılığıyla konuşuyormuşsunuz."

Sharon, Barry'nin kolunu tuttu. "Ne diyorlar, o kim?"

"Kimse değil." dedi Barry kolunu kurtararak. Ama yüzü

bembeyazdı. "Amy Cathcart adında biriyle görüşmedim."

"Doğru söylüyor, Bayan Mason. Teknik olarak eşiniz Bayan Cathcart ile görüşmedi. Ama bunu planladığı belli. Yoksa neden arkadaşlık sitesine üye olsun?"

"*Arkadaşlık sitesi* mi?" Sharon'ın tepesi atmıştı. "Sen *arkadaşlık sitesine* mi girdin?"

"Korkarım ki evet, Bayan Mason. Sahte bir isim ve kullan at telefon kullanıyormuş. Sanırım bundan haberiniz yoktu. Değil mi?"

Sharon, eşinin yüzüne atıldı fakat Quinn araya girmeyi başardı. Tanrım, diye düşündü Everett flaşları sırtında hissederken, medya sevinçten deliriyor olmalıydı.

Quinn, Sharon'ı eve çektiği sırada Fawley; "Bence, Bay Mason." dedi, "Bu konuşmaya karakolda devam etmeyi tercih edersiniz."

Barry, Fawley'e saf nefret dolu bir bakış attı. Sol gözü altında bir çizik vardı. Sonra omuzlarını düzleştirdi, bira şişesini ve gazeteyi Everett'e verip Fawley'e döndü. "Hemen halledelim."

***

7 Haziran saat sabah 10.53
Kaybolmadan 42 gün önce
Pitt Rivers Etnografya Müzesi, Oxford

Sıcak bir yaz günüydü ve Bishop Christopher's İlkokulundan üç öğretmen yaramaz öğrencileri sıraya benzer bir şekle sokmaya çalışıyordu. İçlerinden biri Kate Madigan idi, diğeri Melanie Harries idi ve üçüncü ise Doc Martens marka ayakkabılardan dantel yakalı, çiçek baskılı bir yün ceketе kadar seçkin elbiseler giyen Grania Townsend idi. Büyük

çocuklar şimdiden sıkılmış görünüyorlardı, "etnografya" ne demek bilmiyorlardı ve "müze" başlığı altındaki her şeye şüpheyle yaklaşıyorlardı. "Biraz daha dayanın, tamam mı?" dedi Grania. "Bu daha önce gördüğünüz müzelere benzemiyor, gerçekten. İğnelenmiş bir kurbağa var, voodoo bebekleri var, şişelenmiş bir cadı ve totem direği var. Ciddi ciddi, kocaman bir totem direği. Hatırladınız mı? Yerli Amerikalılar hakkındaki o filmde görmüştük?"

Bunun üstüne çocuklar bir anlığına heveslendi. Küçük çocuklardan birisi ona baktı. "Gerçekten şişelenmiş cadı var mı? Nasıl şişeye sokmuşlar?"

Grania gülümsedi. "Kimse bilmiyor. Şişeyi yüz yıl önce yaşlı bir kadın getirmiş, kapağı açılırsa başımıza sonsuz bela geleceğini söylemiş."

"Hiç açmamışlar mı?"

"Hayır, Jack. Riski almamak daha iyi değil mi?"

Kate Madigan küçük çocukları ana galeriye sokmuştu, loş, mağaraya benzer odada grup hâlinde duruyorlardı. Afrika'dan gelme kalkanlar, tavandan asılmış Inuit derileri vardı, önlerinde camekân vitrinlerden oluşan bir labirent vardı. Vitrinlerin içinde her türlü insan mirası bulunuyordu: *Müzikal aletler, Maskeler, İşlenmiş Tüyler ve Boncuklar, Cenaze Tekneleri, Silah ve Zırhlar, Çömlekler, Örme Sepetler*. Her şey çok düzenliydi ama her vitrinin içinde tarihler, yer isimleriyle birlikte şahane bir kaos vardı. Samuray Surinam ile Melanezya ise Mezopotamya ile karışmıştı. Bazı eşyaların üstünde hâlâ orijinal etiketleri duruyordu; iple tutturulmuş, sararmış kâğıtların üstündeki Victoria döneminden kalan minicik yazıları görmek mümkündü. Sanki zaman 1895 yılında durmuştu ki belli yönlerden durmuştu da. En azından bu müzede.

Kate Madigan, Grania'nın yanına geldi. "Mel biraz önce Jonah Ashby'i tuvalete götürdü. Burnu kanamış, zavallı ço-

cuk, biraz fazla heyecanlandı galiba. Ama nedenini anlayabiliyorum. Burası inanılmaz bir yer."

Grania gülümsedi. Çocuklar her yere dağılmıştı, vitrinleri gösterip hayretle bakıyorlar, bir vitrinden diğerine koşuyorlardı. "Evet. Çocukları buraya getirmeye bayılıyorum. Gördükleri ne kadar tuhafsa o kadar seviyorlar sanki."

"Hiç şaşırmadım."

Grania, kafasıyla en az bir düzine çocuğun baktığı vitrini gösterdi. "Tsantas'lar şurada. Her zaman kalabalığı kendine çekmeyi başarıyor."

"Tsantas?"

"Kurutulmuş kafalar."

Kate somurttu. "Bana olmasın da."

Grania gülümsedi. "İnsan sonradan alışıyor, o konuda haklısın."

Vitrine yaklaştı, bir grup erkek çocuğu vitrine bakarken Nanxi Chen'in zevkle tabelayı okumakta olduğunu gördü. Vitrinin içinde bir düzine kafa vardı, birçoğu yumruk boyundaydı ama bazıları çok daha küçüktü. Bazılarının burnunda halka vardı ve orijinal saçları hâlâ duruyordu; küçük, uzamış yüzlerine göre fazla uzun görünüyorlardı.

"Kurutulmuş kafalar derinin alınması, sonra da kafatası ve beynin çıkarılmasıyla yapılırdı." diye okuyordu Nanxi. "Ölünün ruhu geri dönüp katile musallat olmasın diye gözler ile ağız dikilirdi. Sonra deri sıcak suda kaynatılırdı, böylece küçülürdü. Vay be, çok mide bulandırıcı."

Grania Townsend gülümsedi. "Bunlar çok eski, Güney Amerika'dan geliyorlar. O zamanlar kabilelerde yaşayan insanlar düşmanın kafasını almanın ruhunu ele geçirmek olduğunu, böylece güçleneceklerini düşünüyorlardı. Ayin seremonilerinde bu kafaları boyunlarına takıyorlardı."

Erkek çocuklardan biri ona baktı. "Gerçekten mi? *Harikaymış.*"

Vitrinin diğer tarafında, *Düşmanlara Yapılanlar* kısmının altında duran Leo Mason, süslenmiş kafataslarına bakıyordu. Bazıları kabuklarla süslenmişti, bazılarının alınlarına ise hayvan boynuzları saplanmıştı. Leo'nun ilgisini çeken kafa o kadar küçüktü ki bir çocuğa ait olmalıydı. Göz çukurlarına metal şişler sokulmuştu, kemik ise deri kayışlarla sıkıca bağlanmıştı. Müze sorumlularından biri yanına geldi. "Biraz korkutucu, değil mi?" diye sordu hoş bir şekilde.

Leo ona baktı. "Neden gözlerine sivri şeyler batırmışlar?"

"Çok güzel bir soru. İntikam almak için yapılmış olabilir. Ya da kabilenin büyücüsü kötü bir ruhu yok etmek için yapmıştır."

Çocuklardan biri vitrinin diğer tarafından Leo'ya baktı ve hayalet gibi ellerini kaldırdı. "Böööl" Leo irkilip geri sıçradı ve müze sorumlusunun ceketine sarıldı. Adam, elini çocuğun omzuna koydu.

"İyi misin? Öğretmenini çağırayım mı?"

Leo kafasını hayır anlamında salladı ama adamın ceketini bırakmadı.

"O zaman hazine avına çıkmak ister misin? Vitrinlerde on dört tahta fare gizli. Bazı arkadaşların aramaya başladı bile. Öğretmenin hepsini bulana ödül vereceğini söyledi. Ne dersin?"

Leo kafasını tekrar salladı. "Ben kafataslarını sevdim." dedi sonunda.

Kate Madigan, odanın diğer tarafındaydı, bir grup kız öğrenciyle *Tılsımlar, Fetişler ve Lanetler* bölümüne bakıyordu. Portia Dawson, küçük defterine tılsım isimlerini not ediyordu, Daisy Mason ise siyah kadife üstüne dizilmiş gümüş işlemeli süslemelere büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Şans bilekliğindeki süslemeler gibi." dedi öğretmenine

bakarak.

Kate gülümsedi. "Evet, değil mi? Bunları daha önce de görmüştüm. İtalya'da. Bebeklerin beşikleri üstüne asıyorlardı, bebekleri uyurken tehlikeden ve kötü ruhlardan korumak için."

"*Uyuyan Güzel*'deki kötü peri gibi mi?" diye sordu Portia.

"Evet, öyle denebilir." Kate yaklaşıp vitrini işaret etti. "Baş aşağı dal gibi oluyorlar. Noel'de asılan ökseotları var ya? Onun gibi."

Portia kafasını kaldırdı ve etikete baktı, sonra özenli bir şekilde "CIMARUTA" yazdı ve tılsımlardan birinin resmini çizmeye başladı.

"Hepsinin üstünde farklı şans sembolleri var." diye devam etti Kate. "Gördün mü, Daisy? Ay var, anahtar var, çiçek var, yunus var."

Daisy bir süre sesini çıkarmadı. Sonra sordu; "*Gerçekten* büyülüler mi, Bayan Madigan? Gerçekten geceleri kötü şeylerden koruyorlar mı?"

Kate'in yüzü ciddiydi. "Bazı insanlar öyle düşünüyor. Benim büyüdüğüm yerde yaşlı insanlar hâlâ böyle şeylere inanıyordu."

Daisy'nin gözleri hâlâ gümüş süslerdeydi. "Keşke gerçek olsaydı." dedi hüzünlü bir şekilde. "Böyle bir tılsımım olsun isterdim." Kate Madigan'a baktı, sonra kardeşine döndü. Büyük sınıflardan bir grup çocuk, vitrindeki kalitesiz aslan oymalarından birine bakıp Leo'yu işaret ediyor, gülüp parmaklarıyla dillerini gösteriyorlardı.

"Kusmuklu Nuka! Kusmuklu Nuka!"

Daisy'nin sesi fısıltıya dönüştü. "Leo'ya da bir tane alırdım."

***

Everett, Oxford'a tayin olduğunda Botley Caddesi üstünde iki üst kat, iki alt katlı, Victoria döneminden kalma bir ev ile Summertown'daki bir kuru temizlemecinin üstündeki apartman dairesi arasında karar vermek zorunda kalmıştı. Dört katlı ev çok tadilat istiyordu, apartman dairesi ise yeni döşenmişti. Sonunda apartman dairesinde karar kılmıştı ama önce sokağa inebileceği bir yangın merdiveni olup olmadığını kontrol etmişti. Bunu kendisi için istemiyordu, kedisi içindi. Gerçi iri, tembel tekiri merdiveni pek kullanmıyordu. O akşam saat 09.15'te kapıyı arkasından kapattığında Hector her zamanki koltuğunda oturuyordu, ani ışıkta gözlerini kırpıyordu. Üniforma şapkasını kanepeye atıp oturdu, Hector'un kulaklarının arasını okşadı ama aklı başka yerdeydi. Kedi, Portia Dawson'ın kedisine çok benziyordu. Bu da aklına Mason ailesinin evinden çıktığından beri aklına takılan şeyi getirdi.

Portia.

Okuldayken bir anlığına Daisy'nin arkadaşları içinde neden sadece Portia'nın okula gelemeyecek kadar üzüldüğünü merak etmişti. Şimdi bu gelip geçici merakı keskin bir farkındalığa dönüşmüştü. Herkes onların en iyi arkadaş olduğunu söylüyordu; öğretmenler, Sharon, Portia'nın kendisi. Ama Leo öyle dememişti. Leo tam tersini söylemişti. Fawley, Leo hakkında ne demişti? "Etrafını izleyen" bir çocuk. Başka kimsenin görmediği bir şey görmüş olabilir miydi? Belki de en başından beri iki kız arasında bir şey vardı? Daisy'nin son kamera görüntülerini zihninde tekrarladı. Daisy ve Nanxi konuşuyordu ama Portia geride duruyordu, hatırladığı kadarıyla Daisy, Leo'nun peşinden siteye doğru gittiği sırada Portia hâlâ oradaydı. En iyi arkadaşlarsa buradan bir şey çıkmazdı. Ama ya değillerdi ise? Ya Portia, Daisy'yi sevmiyordu ise? O zaman bu manzarayı nasıl yorumlamak gerekiyordu? Everett, telefonunu alıp Gislingham'ı aradı.

"Geç saatte aradığım için kusura bakma. Okuldaki kamera görüntüleri hakkında bir şey soracaktım."

Arkadan gelen televizyonun sesini duyabiliyordu, Janet kimin aradığını soruyordu.

"Pardon, Ev, *Corrie*'nin sesinden duyamıyorum. Tamam, şimdi mutfaktayım. Sor bakalım."

"Leo'yu takip eden çocukları izlerken Portia Dawson'ı görmüş müydün? Daisy ile Leo kadrajdan çıktıktan sonra ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Öf, şimdi mi soruyorsun? Galiba birkaç dakika sonra aynı yöne gitmişti ama emin değilim. Neden önemli mi ki?"

Everett derin bir nefes aldı. "Olabilir diye düşünüyorum. Baxter'ı arayıp kontrol etmesini isteyeceğim. Çünkü söylediğin doğruysa, Portia o gün Daisy'yi takip ettiyse eve gidiyor olamaz. Dawson ailesinin evi *ters yönde.*"

***

"Bay Mason, böyle buluşmaya bir son vermemiz lazım." Ucuz bir replik olduğunu biliyordum ama karşı koyamamıştım.

Bir numaralı ifade odasındaydı. Orada rahat koltuklardan yoktu, İspanyol Engizisyonu esprilerine hiç girmeyin çünkü hepsini duydum. Duvar rengi o kadar ölüydü ki tuvaletinizde bile istemezdiniz, pencereler o kadar yüksekti ki dışarısı görünmüyordu. Ortada ise dört plastik sandalye ve şu ahşap kenarlı siyah masalardan vardı. Bu masaları sadece karakollar için yaptıklarına yemin edebilirdim. Anna Phillips bunun gözdağı mimarisi olduğunu söylüyordu. Şahsen ben kazara bile olsa akıllı tasarım gibi bir şeyi adalet sistemine bağlamak istemiyordum ama işe yaradığını inkâr etmek mümkün değildi. Yıpratma sürecine bir öğe daha ekliyordu. Sıcak, kaşındırı-

cı, rahatsız edici. Ama Barry Mason bu kasvetli ortama aldırış etmemeye kararlıydı. Muhtemelen yarı tamamlanmamış inşaat alanlarında bolca zaman geçirdiği içindi. Müteahhitlerle aram iyi değildi ama bunu anladığınızı düşünüyorum.

Quinn, kapıyı arkamızdan kapattı. Havada yalanların terinin iğrenç kokusu vardı. Barry bira ve ucuz tıraş kolonyası kokuyordu. Hangi koku daha kötüydü bilemiyordum.

"Evet, Bay Mason." diye başladım, "Durumu hepimiz biliyoruz, isterseniz salı günü gerçekten nerede olduğunuzu söyleyin. Çünkü Watlington'da olmadığınız belli, değil mi?"

"Tamam, orada değildim. Ama Oxford'a kızımı öldürmeye de gitmedim."

Şaşırmış gibi yaparak kaşlarımı kaldırdım. "Kızınızı öldürdünüz diyen kim ki? Sen mi söyledin, Dedektif Quinn?"

"Ben demedim, patron."

"Aklınızdan ne geçiyor biliyorum. Aptal değilim." dedi Mason yüzünü çevirerek.

"O zaman nereye gittiğinizi anlatın. Mesela saat 03.30'dan itibaren."

Bana bir bakış attı, sonra tırnağını kemirmeye başladı. "Witney'deydim. Bir barda. Bir şıllıkla buluşacaktım ama gelmedi."

Sinir bozucu olduğunu umduğum bir biçimde gülümsedim. "Herhâlde daha iyi birini buldu, değil mi? Gerçi şaşırdım diyemem. Pek evlenecek adam sayılmazsınız. Ev kredisi borcunuz var, iki çocuğunuz var. Gerçi doğru, çocuğum yok diyorsunuz, değil mi?"

Bu sözlerime sinirlenmedi.

"Ödemeyi kredi kartıyla mı yaptınız, Bay Mason?" diye sordu Quinn.

"Aptal mıyım ben?" diye çıkıştı. "Karım ceplerimi arıyor."

"Yani orada olduğunuzu kanıtlayacak bir şeyiniz yok?"

"Pardon, bir şey kanıtlamaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Doğal olarak."

"Peki sonra?"

"Sonra ne?"

"Tüm gün terk edilmiş liseli gibi orada oturmuş olamazsınız. Ne kadar beklediniz?"

Oturduğu yerde kıpırdadı. "Bilmiyorum. Belki yarım saat."

"Sonra bardan çıktınız."

Tereddüt etti, sonra kafasını salladı.

"Saat kaçtı?" diye sordu Quinn.

"Dört civarı. Belki dördü çeyrek geçe."

"Peki neden eve gitmediniz?"

Bana öfkeyle baktı. "Çünkü Sharon'ı arayıp geç kalacağımı söylemiştim ve aptal parti için uğraşmak istemiyordum. Tamam mı? Memnun oldun mu? Tembelim, katil değil. Tembellik yasa dışı değil."

Bekledim. "Peki ne yaptınız? Nereye gittiniz?"

Omuzlarını silkti. "Arabayla biraz dolaştım."

Bir duraksama daha oldu. Sonra ayağa kalktı ve yüzlerimize baktı. "Bu kadar mı? Eve gidebilir miyim?"

"Evet, gidebilirsiniz. Gerçi gitmek ister misiniz pek emin değilim."

Somurttu. "Lafın gelişi söyledim. Fark etmediyseniz şehirde bir sürü otel var."

"Konusu açılmışken, bize haber vermeden bir yere gitmeyin. O gün nerede olduğunuzu kontrol etmemiz lazım."

"Söyledim ya, kanıtım yok."

"Kamera kayıtları yalan söylemez, Bay Mason. DNA gibi."

Bu lafım üstüne yüzünde bir şeyler mi belirdi yoksa bana

mı öyle gelmişti?

"Avukat istiyorum." dedi buruk bir şekilde. "Avukat hakkım var."

"İstediğinizle görüşebilirsiniz. Tutuklanmadığınızı da söylemeyi atlamayın."

Kapıya geldiğimde durup ona doğru döndüm. "Daisy size ne diyordu?"

Gözlerini kırptı. "Pardon?"

"Basit bir soru. Daisy size ne diyordu?"

Geçmiş zamanı bilerek kullanmıştım, düzeltecek mi görmek istiyordum. Ama fark etmemiş gibiydi.

"Babacığım?" dedi sarkastik bir şekilde. "Belki bazen *'Baba'* da diyordu. Kusura bakmayın, benim büyüdüğüm yerde kimse 'Peder' demiyor. Ne fark eder ki sanki?"

Gülümsedim. "Belki de etmez. Merak ettim o kadar."

***

Ertesi sabah 10.35'te Everett tekrar Dawson ailesinin kapısını çaldı. Odanın arka tarafındaki sandalyeye oturmuş kedinin pencerenin etrafındaki sardunyalar içinden ona şüpheyle baktığını görebiliyordu. Kapıyı yorgun fakat seçkin görünümlü, kır saçlı bir adam açtı.

"Evet?" diye sordu somurtarak. Ağır bir Ulster aksanı vardı. "Satıcılardan bir şey almıyoruz."

Everett kaşlarını kaldırıp kartını gösterdi. "Ben de. Dedektif Komiser Everett, Thames Valley Karakolu. İçeri girebilir miyim?"

Adam kızaracak kadar görgü sahibiydi, sonra geri çekilerek içeri girmesini işaret etti. Everett kapıdan geçip alt kattaki beyaz ve kül rengi mutfağa girdi. Eleanor Dawson kahve koyuyordu.

"Ah, Dedektif!" dedi neşeyle. "Geri geleceğinizi bilmiyordum."

"Gelmeyi beklemiyordum, Dr. Dawson. Portia'yı görmeye geldim. Burada mı?"

Patrick Dawson eşine baktı. "Üst katta. Konu nedir? Bildiği her şeyi anlattı zaten."

"Birkaç sorum daha vardı da. Buraya çağırabilir misiniz?"

Portia'nın gelmesini beklerlerken üçü de sessizlik içinde tuhaf bir şekilde dikildi. En sonunda Portia geldi. Dikkatli bir şekilde yaklaşıyordu.

"Ne istiyor yine, anne?" diye sordu gözlerini açarak. Sesi çok genç geliyordu; zaten çok gençti.

Eleanor Dawson, kızının yanına gidip kolunu omzuna attı. "Endişelenecek bir şey yok canım. Rutin bir görüşme olduğundan eminim."

Everett, kıza doğru bir adım attı. "Daisy'nin kaybolduğu gün ile ilgili bir soru daha sormak istedim. Meslektaşlarım okulun kamera görüntülerine baktı ve Daisy'nin peşinden gitmişsin gibi görünüyor. Evinin ters tarafta olmasına rağmen. Öyle mi?"

Portia annesine baktı. "Ben bir şey yapmadım anne." dedi kısık bir sesle.

"Yapmadığını biliyorum canım. Komiser Everett'a olanları anlat o kadar, kötü bir şey olmayacak."

"Daisy'yi takip ettin mi, Portia?" diye sordu Everett.

Bir duraksama oldu, sonra kız kafasını salladı. "Birazcık. Sonra dönmem gerekti çünkü annem beni matematik dersine götürecekti."

Eleanor Dawson araya girdi. "Kesinlikle öyle, Komiser. Ders 04.30'da başlıyordu, Portia'nın 04.15'te evde olması gerekiyordu yoksa geç kalırdık. Bunu onlara da sorabilirsiniz. Banbury Caddesi'ndeki Kumon Etüt Merkezi'ne gidiyoruz."

Everett gözlerini Portia'dan ayırmamıştı. "O gün neden Daisy'yi takip ettiğini merak ettim."

"Onunla konuşmak istedim."

"Çünkü en iyi arkadaşsınız, değil mi? Bize öyle söylemiştin?"

Portia lafın nereye varacağını anlamış gibiydi çünkü öylece bakıyordu. Gözleri dolmaya başlamıştı.

"Bak, Portia." dedi Everett nazikçe ve ona yaklaştık, "Daisy ile kavga ettiğini öğrendik. Dedektif Baxter, partiden bir hafta öncenin kamera kayıtlarına baktığında ikinizin büyük bir kavga yaşadığını gördü; ona vurmuşsun, saçını çekip bağırmışsın. Ses yok ama ne söylediğini anlamak zor değil. Daisy'den nefret ettiğini ve ölmesini istediğini söylüyorsun."

Portia başını eğdi ve yanaklarından göz yaşları süzüldü. "Bana kötü davrandı. Babamın, kendisi gibi doktor olacak kadar zeki olduğumu düşünmediğini söyledi, iyi resim çizmenin beni hayatta hiçbir yere götürmeyeceğini söyledi."

"Ah, *canım."* dedi Eleanor Dawson ve uzanıp kızının yanaklarındaki yaşları sildi. "Daisy'nin söylediği her şeye inanmaman lazım. Hep bir şeyler uydururdu zaten."

Portia kafasını sallıyordu. "Ama bu doğruydu çünkü tıpkı babam gibi konuşmuştu, sesini falan bile taklit etti."

Eleanor Dawson, eşine öfkeli bir bakış attıktan sonra dizleri üstüne çöküp fısıldadı, "Sorun değil, Portia. Kimse Daisy'ye zarar verdiğini düşünmüyor."

Portia hâlâ kafasını sallıyordu. "Ama anlamıyorsunuz, müzedekiler gibi bir voodoo laneti yaptım, iğneler batırdım ve ölmesini diledim. Şimdi öldü ve hepsi benim suçum..."

Patrick Dawson, Everett ile ailesi arasına girdi. "Bu kadar yeter, Komiser. Kızımı üzüyorsunuz. O çocuğun ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyor olamazsınız. Tanrı aşkına, daha sekiz yaşında."

Everett önce ağlayan kıza, sonra babasına baktı. "Daisy Mason'ın öldüğünü bilmiyoruz. Bu durumu basit bir tartışma olarak görebilirsiniz ama çocuklar bunları çok ciddiye alıyor. Kızınızın ciddiye aldığı da belli. Çocuklar köşeye sıkıştıklarında öyle şeyler yapabilir ki aklınız durur. Sekiz yaşında olsalar bile."

***

Karakola giderken yol çalışması yüzünden yolumu değiştirmek zorunda kaldım ve Port Meadow'dan beş dakika uzakta olduğumu fark ettim. Neden yaptım bilmiyorum ama yolun kenarına çekip Walton Well yakınına park ettim, sonra biraz yürüdüm. Eski Binsey köyü ağaçların arasından zar zor görünüyordu; arkamda ise şehrin kuleleri yükseliyordu. Kuzeyde, çok daha ileride ise Wolvercote'un kahverengi lekesi vardı. Sağ tarafımda ise Kanal Malikâneleri sitesi hepsinden yakındı, çatıların bir iki tanesi güneşi yansıtıyordu. Bozkırın üstündeki sis hâlâ çukurları dolduruyordu, büyükbaş hayvanlar yavaşça çimenlerin üstünde ilerliyor, görünmeyen sinekleri defetmek için kulaklarını sallıyorlardı. Hepsinin üstündeki devasa gökyüzü ise pembemsi bulutlarla kaplıydı. Çocukken bulutlara bayılırdım. Hepsinin ismini biliyordum; makarel gökyüzü, tüybulut, boranbulut. O kadar boktan, küçük bir kasabada yaşıyorduk ki manzaramı tepemdeki görüntüden oluşturuyordum, savaşan ordularla dolu dağlar, surlarla çevrili kaleler. Çocuklar artık böyle şeyler yapmıyordu. Bu tür şeyleri Xbox ya da *Clash of Clans* oynarken yapıyorlardı. Hayal gücüne gerek yoktu. Bulutlarımı hep Jake ile paylaşabilmeyi hayal etmiştim ama o da Xbox istemişti. Arkadaşları gibi. Belki de yaşı çok küçüktü.

Onu kaybettikten sonra da buraya yürümeye geliyor,

adımlarımla acımı toprağa gömüyordum. Bir saat ileri yü-rüyor, bir saat geri dönüyordum. Her gün, her ay aynı mo-noton, yıpratıcı hızla. Yağmurda, karda, buzda, siste. Aniden Sharon Mason'ın da burada koştuğunu hatırladım. Belki de bana gülümsemişti bile. Belki de bu durum o zamandan beri gelişiyordu.

Karakola döndüğümde molamın bedelini anladım. Düz-gün bir kahve içememiştim, bu yüzden koridordaki maki-neyle yetinmek zorunda kaldım. Makinenin başında durmuş kötünün iyisini seçmeye çalışırken Gislingham ikili kapılar-dan hızla çıkıp bana doğru geldi. Bir şeyler olduğunu hemen anladım.

"Sharon." dedi nefes nefese. "Seninle görüşmek istiyor. İki numaralı ifade odasına götürdüm."

"Konu neymiş?"

Omuzlarını silkti. "Sadece sana söyleyecekmiş."

"Leo nerede? Herhâlde onu akbabalarla birlikte tek bı-rakmadı?"

"Endişelenme, aile odasında Mo Jones ile oturuyor."

"Tamam, bu da bir şeydir. Sharon ile işim bitene kadar Leo ile oturur musun?"

"Ben mi? Mo'nun işi değil mi?"

"Güven bana, çok eğleneceksin, hatta futbol hakkında zırvalamanı zevkle dinleyecek tek kişi olabilir. Quinn'i bulup yanıma gelmesini de söyle."

***

BBC Midlands Today
22 Temmuz 2016, Cuma | Son güncelleme 11.56

Daisy Mason: Polis Aileyi Sorguya Çekti

Barry ve Sharon Mason'ın kızlarına duygusal bir seslenişte bulunduktan sonra Thames Valley polisi tarafından sorguya çekildiklerini öğrendik. Sekiz yaşındaki Daisy Mason'ın, en son ailenin salı günü verdiği bahçe partisinde görüldüğü düşünülüyor. Polis memurlarının aynı zamanda Daisy ve kardeşinin okuduğu Bishop Christopher's İkokulu öğrencilerini ve öğretmenlerini de sorguladığını öğrendik. Okul kapısının kamera görüntülerini de değerlendirdiler.

Daisy hakkında bilgisi olan ya da salı günü onu görmüş olan herkesin 01865 0966552 numaralı telefondan Thames Valley Karakolu afet odasıyla iletişime geçmesi rica edilmekte.

***

İfade İki, İfade Bir'den bile kötüydü. Gerçi Sharon Mason'ın yüzüne bakınca "kinli" daha iyi bir tanım olabilirdi. Öfkesini zar zor kontrol ediyordu. Kadının fendi lafı bile yeterli değildi.

Sandalyeyi çektim. Önce Quinn'e baktı, sonra da bana. "Sizinle konuşmak istiyorum dedim. Onunla değil."

"Dedektif Quinn prosedür gereği burada, Bayan Mason. Hem sizin hem de bizim iyiliğimiz için."

Huzursuz bir hareket yaptı, ben de Quinn'e kapının orada beklemesini işaret ettim.

"Evet, Bayan Mason. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eşimin arkadaşlık sitesine girdiğini söylediniz. Ama o kadınla gerçekten buluşmamış, artık adı neyse."

"Amy Cathcart. Hayır, buluşmamışlar."

"Ama sadece onunla konuşmamış."

"*AteşliBuluşmalar* sitesinden kayıtların gelmesini bekliyoruz."

Yarasına tuz basılmıştı, yüzünü ekşitti ama umurumda değildi.

"Ama anlaşılan aylardır kullanıyormuş. Çarşamba sabahı profilini silmeye çalıştı. Daisy kaybolduktan sonraki gün."

Buna ne tepki vereceğini görmek istiyordum ama aklında başka şeyler vardı.

"Yani bunca zamandır başka kadınlarla görüşüyordu... Görüşüyordu ve sevişiyordu öyle mi?"

Omuzlarımı silktim. "Bunu kanıtlayamam, Bayan Mason. Ama herhâlde öyledir. Başka kadınların da ortaya çıkması muhtemel. O zaman elimizde daha fazla bilgi olur."

Yüzü o kadar kızarmıştı ki vücut sıcaklığını neredeyse masanın diğer tarafından hissedebiliyordum. "Peki bu *Amy Cathcart* nasıl bir kadınmış?"

İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırtmıştı. Ama söylediği anda nedenini kavradım. Quinn'e döndüm. "Fotoğrafını görmedim. Sen gördün mü, Çavuş?"

Ne yapmak istediğimi hemen anlamıştı. "Sadece profil fotoğrafını gördüm, patron. Sarışın. Zayıf ama çok kıvrımlı bir vücudu var, anlarsın ya. Aslında bayağı güzeldi."

Sharon kendini tutmakta zorlanıyordu. O kadar kasılıyordu ki omuzları bile titriyordu.

"Bir şey getirdim." dedi sonunda. "İki şey."

Aşağı eğildi ve masaya Morrisons marka bir taşıma çantası koydu. İçindeki şey, loş ışıkta hafifçe parlıyordu. Mavi ve yeşil. Balık kuyruğuna benzeyen, üst üste geçmiş pullar...

Kalbim duracak gibi oldu. "Bunu nerede bulduniz, Bayan Mason?"

"Önce dolabında. Evden ayrılırsın diye eşyalarını topladım. Kızlı spor malzemelerinin altına saklanmıştı."

Onun bir nefes aldığını duydum, sonra kapı açıldı ve bir an sonra sonra kızlık dairemizle geri döndü. Taşıma çantasını sert ve öfkeli bir şekilde kanı ortasına yerleştirdi.

"Biliyorsunuz ki," diye devam etti. "Şimdi sizden DNA örneği almak zorunda gerekecek, Bayan Mason..."

"Neden?" diye öfkeden köpürdü. "Ben ne yaptım? Beni neyle suçluyorsun?"

"Dosya işlemi için," dedim rahatlatıcı bir tonla. "Hırsızlık konusu bulduğumuz sırada elbiseni çıkmıyordunuz."

Tereddüt etti, sonra kafasını salladı. "Hayır."

"O zaman DNA örneğiniz kesinlikle üzerindedir. Soruşturma için bunu elemeniz gerekecek."

Bu işi sonuna kadar düşünmüş olduğundan emin değildim ama artık çok geçti.

"Bir şey daha var."

Cevap vermeyince ekledim. "Bayan Mason? İki şey var diyeceğim."

"Ah. Evet. Bir de bu. Bu da dolaptaydı."

Bir çantasını açtı -sahte olan- ve bir kâğıt parçası çıkardı. Doğum günü kartı gibi ikiye katlanmış bir A4 kâğıdıydı. Üzerindeki karakterlerden birinin kâğıdı buruşturup sonra tekrar açtığı anlaşılıyordu. Sharon, kâğıdı bana doğru uzattı ve gerçekten doğum günü kartı olduğunu gördüm. Daisy, muhtemelen diyet doğum günü kartı hazırlamıştı. Kapaktaki kelimelerin üzerinde resmi olan bir pastayı andırsın diye aldı üstü yazmıştı. Sekiz yaşındaki bir kızın böyle zor bir şey yapması sanki alınış olmalıydı. Onu gerçek, yaşayan ve gülen çocuğa dakka önce hiç olmadığı kadar gerçekçi bir şekilde

görebiliyordum. Ve artık ölü olduğuna hiç olmadığım kadar emindim.

M
Utlu
Yıll
Ar
Ba
Ba

Dünyadaki en iyi babasın. Bana hep göz kulak oluyorsun, düşüp bir yerimi incitince öpüp iyileştiriyorsun. Kucağında oturduğum ya da havuza girdiğimizde çok eğleniyorum. Büyüyüp zengin olduğumda sevdiğin her şeyi alacağım.

Biraz midem bulanmıştı. Kucak, yüzme, bunlar tamamen masum bir şekilde açıklanabilirdi. Ama durum öyle olsaydı Sharon şu anda önümde oturuyor olmazdı. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım ve gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Aldatılmıştı, bunun farkındaydım ama bu kadına acımak bile zordu.

"Sayfayı çevirin." dedi.

Ben de öyle yaptım.

İç kısım resimlerle doluydu. Çoğu renkliydi, bir iki tanesi ise gazetelerden alınmıştı. Babasının sevdiği şeyler. Balık, patates kızartması ve bezelye püresi. Bir bira şişesi. Ağırlık kaldıran bir sporcu. Spor araba. Ama bunlar ortadaki resmin yanında küçücük kalıyordu, sadece boyut anlamında değil, her anlamda. Kocaman, kırmızı meme uçları olan göğüsler vardı. Yakın çekim yapıldığı için tuhaf, neredeyse anatomik duruyorlardı. Fakat bu resmin yarattığı etki kesinlikle bilimsel değildi.

"Bu resmi onun porno dergilerinden kesmiştir." dedi Sharon.

Aklıma gelen ilk şey gerçekten öyleyse kızın başka neler görmüş olduğuydu. Zeki, kararlı, küçük bir kızın tüm o

berbat sayfaları inceleyip babasının sevdiği şeyi araması gözümün önüne geldi.

"Eşinizin doğum günü ne zaman?" Boğazım kurumuştu.

Bu sefer bir duraksadı. "2 Nisan."

"O zaman görmediniz mi? Yani kartı verdiğinde?"

Sharon'ın gözleri kısıldı. "Tabii ki görmedim. Beni ne sanıyorsunuz? Bu onları *sırrıydı*. Anlamadınız mı?"

"Anladım, Bayan Mason." Sandalyemi ittim. "Bunu bize bildirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Başka sorumuz olursa diye burada biraz kalabilir misiniz? Dedektif Quinn size çay getirsin."

"Çayınızı istemiyorum. Daha önce de söyledim. Beğenmedim."

"Soğuk bir şeyler içer misiniz?" diye sordu Quinn. "Diyet kola?"

Sharon ona öfkeli bir bakış attı. "Maden suyu alayım."

Koridora çıkınca tüm ağırlığımı duvara vererek durdum.

"İyi misin, patron?"

"Adamın şerefsiz olduğunu biliyordum ama yok artık."

"İyi tarafından bak; bilgisayarını aramak için izin çıkartabiliriz. Tutuklamak için yeterli delilimiz olmasa da."

Ama ben bu kadar sevinçli değildim. "Bunun için bir karttan fazlası lazım. Yine de sormaktan zarar gelmez. Umalım da sekiz yaşında kızı olan bir hâkime denk gelelim."

"Tamamdır, ben ilgilenirim."

Gitmek üzereydi ki onu yanıma çağırdım. "Baksana, Mason Witney'den hemen eve dönse, hani dediği gibi 'arabayla gezmiş' olmasa, eve varması ne kadar sürerdi?"

Quinn düşündü. "Günün o saatinde; yarım saat, en fazla kırk dakika."

"Yani Sharon Mason'ın dışarı çıktığı anda eve gelmiş ol-

ması mümkün."

Quinn somurttu. "Herhâlde. Gerçi pek zaman kalmıyor. Eşi dönmeden önce kızı öldürüp cesedi saklayamaz."

"Peki öyle olmadıysa? Ya Sharon döndüğünde onları birlikte gördüyse, Daisy'ye bir şey yaparken gördüyse? Çok büyük bir kavga çıkardı, Daisy de arada öldürülürdü. Kazara ya da öfkeden, sonuç aynı."

"Yani ikisi de öldürmüş olabilir mi?"

"Olaylar böyle geliştiyse, evet."

"Peki cesedi Barry mi sakladı?"

Kafamı salladım. "Öyle tahmin ediyorum. Sharon'ın yapması pek muhtemel olmaz, değil mi? O aptal ayakkabılarıyla nasıl yapsın?"

"Yani bunların hepsi Mason'ın eve geldiği 05.30 ile altı civarında mı oluyor?"

"En geç altı buçuğa kadar çünkü o saatte misafir bekliyorlardı. Önemli olan o saate kadar arabayla nereye kadar gidip gelebileceği. Cesedi gömebileceği ya da şimdiye kadar bulunamayacağı bir yere saklamış olması gerekiyor. Ama unutma, adam müteahhit, inşaat alanları var ve başka inşaatlardan, ihaleye girdiği yerlerden haberi vardır. Doldurulacak delik kaynayan bir sürü inşaat alanı."

Quinn, söylediklerimi hâlâ sindirmeye çalışıyordu. "Ama böyle olduysa neden kızın okuldan dönerken kaçırıldığını iddia etmediler? Neden parti diye numara yaptılar?"

"Çünkü Daisy'nin o gün sitede görülmediğinden emin olamazlardı. Şu anda kimsenin kızı görmediğini biliyoruz. Ama Mason ailesi bunu bilmiyordu; komşulardan biriyle konuşmuş, sokakta köpek sevmiş falan olabilirdi."

"Ama kaybolduğunu kimsenin saatlerce fark etmemesi tamamen şanstı. Yani parti başlayana kadar. Çok büyük bir riskti."

"Cinayet işlemek her zaman öyledir." dedim duygusuzca. "Özellikle de planlı olmadığı zaman. Başka ne yapabilirlerdi sanki?"

"Ama Sharon neden eşini ele veriyor? İkisi de aynı hikâyeyi anlatsa yakalanmaları çok daha zor olur. Sharon Mason bile bunu fark etmiştir."

"Bence bunun sorumlusu Amy Cathcart. Bardağı taşıran son damla o oldu. Sharon'ın bakış açısından düşün; Barry'i korumak için yalan üstüne yalan söyledi, şimdi de aylardır aldatıldığını öğrendi. Şu anda istediği tek şey intikam almak. Bence kendini ne kadar belaya soktuğunun farkında değil."

"Yani onu tutukluyor muyuz?"

"Hayır, henüz tutuklayamayız. Elimizde sadece tahminler var. İpini biraz gevşetelim, suçu Barry'e attığını sansın. Bence daha çok hata yapacaktır."

"Arama ekibiyle konuşayım, evin bir saatlik mesafesinde gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye baksınlar. Gerçi araba kullanıyorsa böyle bir süre zarfında çok büyük bir alana ulaşabilir."

"Biliyorum. Ama elimizde olan bilgi bu. Arama ekibiyle konuştuktan sonra herkese bir saat içinde afet odasında toplanmasını söyle."

"Sen nerede olacaksın?"

"Leo ile konuşacağım. O gün olanları bilen tek kişi o."

***

Aile odasına girdiğimde Gislingham, çamur bulmuş domuz kadar mutluydu. Gerçi Leo da mutlu görünüyordu; kapıyı açtığım sırada dedektifin iPhone'undan Chelsea'nin 2015 gollerini izliyorlardı.

Telefondan küçük bir cızırtı çıktı ve Gislingham heye-

canla; "Pası gördün mü?" diye sordu. "Fàbregas o maçta tarih yazdı."

Kafasını kaldırınca beni gördü. "Pardon, geldiğini fark etmedim patron."

"Nasılsın, Leo?" diye sordum bir sandalye çekip otururken. "Dedektif Gislingham seni eğlendirebildi mi?"

Leo kızarıp kafasını eğdi. Sonra kafasını evet anlamında salladı.

"İzlediğiniz golü bana da göstersenize."

Leo yanıma geldi. Videoyu başa sarması bir iki saniye sürdü, sonra golü en baştan izledik. Pas, topuk, pas.

"Hatırlıyor musun?" dedim sohbet havasında, "Buraya en son geldiğinde bana Daisy'nin kaybolduğu gün olanları anlatmıştın?"

Kafasını salladı, baş parmakları dokunmatik ekran üstünde hızla dolaşıyordu. Bu tür şeylerde becerikli olduğu belliydi; benim telefonuma alışmam haftalar sürmüştü. Sonunda ayarları Jake yapmıştı. Gülümsemiş ve bana ebeveynler niye bu kadar işe yaramaz diyen bir bakış atmıştı. Telefonlar konusunda işe yaramaz olmak umurumda değildi; keşke önemli konularda işe yaramaz olmasaydım.

Derin bir nefes aldım. "Eve gelip odana çıktığını söyledin. O öğleden sonra babanı gördün mü?"

Bana yan bir bakış attı. "Hayır. Sonradan geldi."

"Peki daha önce gelmiş olsa fark eder miydin? Eve biri girse duyar mıydın?"

Omuzlarını silkti.

"Annenin dışarı çıktığını duydun mu?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Kulaklık takıyordum."

"Peki Daisy'nin odasında olduğundan emin miydin?"

İçerisi sıcaktı ve Leo neredeyse düşünmeden kollarını kıvırdı. "Müzik çalıyordu."

"Emin olmak için soruyorum, parti başlayana kadar odanda kulaklık takıyordun. Annenin evden çıktığını, başkasının geldiğini ya da başka yüksek bir ses duymadın, öyle mi?"

"Daisy'ye kızgındım. Beni bırakıp kaçtı."

"Evet, hatırlıyorum. Tamam, Leo. Sen Dedektif Gislingham ile biraz daha konuş. Annen bize birkaç konuda yardımcı oluyor, seni almaya gelmesi biraz sürebilir. Burada biraz daha kalsan sorun olmaz, değil mi?"

Beni duyduğundan bile emin değildim. Sonraki golü izlemeye başlamıştı.

Gislingham peşimden gelip kapıyı kapattı.

"Patron." dedi sesini alçak tutarak, "Yarım saattir yanındayım ve kafası yerinde mi emin değilim. Yani, belki otistik falan olabilir."

"Bence sorun o değil." dedim yavaşça, "Ama haklısın. Biraz önce gördüklerime dayanarak söylüyorum, çok yanlış bir şeyler var."

***

Bishop Christopher's İlkokulu'nda koridorlar dönem sonunun sessizliğiyle çınlıyordu. Okulda hâlâ bir iki öğretmen vardı, etrafı topluyorlar, duvarlardaki posterleri sökerek eylül ayındaki yeni başlangıca hazırlanıyorlardı ama bunun dışında bina ürkütücü bir biçimde boştu. Arka taraftaki bekçi ofisinde oturan Andrew Baxter kalitesiz bir vantilatör kurmuş, bilgisayar ekranının önünde oturuyor, okul kapısına bakan kameranın görüntülerini inceliyordu. Gömleği sandalyenin sırtına yapışmıştı ve eşi iki kez mesaj gönderip eve ne zaman geleceğini sormuştu. Ama kendine bu son dosya deyip duruyordu. Bazen bu tür kararlılık kendisinin ödülü oluyordu. Aniden ileri eğildi. Videoyu geri aldı. Tekrar geri aldı. Sonra

telefonunu çıkarıp birini aradı.

"Patron? Okuldayım. Görmen gereken bir şey var. Galiba araştırma alanımız yine değişti."

***

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 14.06*

Haberleri gördüm ve çok bilmişlere sesleniyorum, yanıldınız, beyinsiz polis bile artık aileden şüpheleniyor. #DaisyMason

Annabel White *@TherealAnnabelWyte 14.08*

Profil resminize ❀ ekleyerek desteğinizi gösterin ve trollere karşı savaşın. #PapatyaBuketi #DaisyBulunsun

Amanda May *@BuskinforBritain 14.09*

İnanmıyorum, birisinden #DaisyMason'ın babasının internette genç kız avladığını duydum. Doğru mu? #midembulandı

MtN *@nuckleduster1989 14.10*

#Mason piçleri hapiste çürümeli -bence birlikte yaptılaradam çocuğu istismar ediyordu + anne saklamasına yardım etti. #iğrenç

MickyF *@TheGameBlader666 14.11*

@Nuckleduster1989 Umarım kanser olurlar. Berbat & korkunç bir şekilde ölsünler. #Mason'lar

Anon Anon *@Rottweiller_1982 14.11*

@Nuckleduster1989 @TheGameBlader666 Hapis onlara iyi bile, yaptıkları için cehennemde yanacaklar. #DaisyMason #suçlu

MickyF *@TheGameBlader666 14.14*
@Rottweiller_1982 @Nuckleduster1989 Belki de birinin yardımcı olması gerek. Polis o kadar salak ki hiçbir şey kanıtlayamaz.

Beat Pete *@dontgivemetatshit 14.15*
Onları öldürsek dünyaya iyilik etmiş oluruz, keşke sikti-rip ölseler. @TheGameBlader666 @Rottweillet_1982 @Nuckleduster1989

Anon Anon *@Rottweiller_1982 14.15*
Evleri nerede öğrenmek zor olmasa gerek??? @TheGameBlader666 @dontgivemethatshit @Nuckleduster1989

UK Social Media News *@UKSocialMediaNews 14.15*
Sizce kim suçlu? Barry Mason mı, Sharon Mason mı? Tweet atın ve oylamamıza katılın. #DaisyMason

Emma Gemma *@TiredandEmotional 14.15*
❀ #PapatyaBuketi #DaisyBulunsun

Ellery B *IntheKookoosNest 14.16*
@UKSocialMediaNews Bence annesiydi, tam kalpsiz kaşar tipi var. #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 14.16*
Mason ailesinin masum olduğuna inanmak istiyorum ama mümkün mü? Televizyondaki hâllerine bir kez bakmak yetiyor. #DaisyMason ❀

MickyF *@TheGameBlader666 14.17*
İşledikleri cinayet Mason şerefsizlerinin yanına kalacak

birinin evlerini ziyaret etmesi lazım.

Ellery B *@InTheKookoosNest 14.18*
Polisin yalan detektörü testi yapması lazım kesin geçemezler. #yalancılar #DaisyMason

Linda Neal *@Losingmyreligion 14.18*
O aile bu vicdanla nasıl yaşıyor cidden bilmiyorum. #DaisyMason

Angela Betterton *@AngelaGBetteron 14.19*
@Losingmyreligion *O kadar* yanılıyorsun ki -iyi, normal bir aileler- ben onları tanıyorum, sen tanımıyorsun. #DaisyMason ❀

Janey Doe *@VictoriaSandwich 14.20*
Cesedi hiç bulamayacaklar. Diğer kayıp çocuk vakaları gibi olacak. #DaisyMason #Huzuriçindeyat ❀

Seb Keynes *@CastingAspersions 14.20*
@UKSocialMediaNews Bence de kadın yaptı, televizyondaki hâline bakın. #DaisyMason

Ellery B *@InTheKookoosNest 14.21*
Ben şnları srardım: 1) Bahçede o kdr insan varken yabancı biri nsl içeri girdi? #DaisyMason

Ellery B *@InTheKookoosNest 14.22*
2) Ve polis ndn parti öncesini soruyo? #DaisyMason

Linda Neal *@Losingmyreligion 12.24*
Biraz önce gördüğüm tweet doğru mu? Polis cidden par-

ti başlamadan önce öldüğünü mü düşünüyor? #DaisyMason #midemkalktı

Janey Doe *@VictoriaSandwich 14.26*
Bence birlikte yaptılar, baba öldürdü, anne de sakladı. İnsanların özel hayatını asla bilemiyorsun. #DaisyMason

Bethany Grier *@BonnieGirlie9009 14.29*
Arkadaşım kızın babasını AteşliBuluşmalar.com'da görmüş, boynuzcu şerefsiz! #DaisyMason

Holly Harrison *@HollieLolliepops 14.32*
OHA zavallı #DaisyMason'ın babasıyla mesajlaştığımı öğrendim, arkadaşlık sitesine sahte isimle kaydolmuş...

Holly Harrison *@HollieLolliepops 14.35*
Profilini silmiş ama sayfayı indirdim, buradan ulaşabilirsiniz. #sapık #yalancı #DaisyMason

Linda Neal *@Losingmyreligion 14.37*
Baba #aldatıyor ise belki cinayet de işleyebilir, bir sürü karanlık sırrı olduğu belli. #DaisyMason

ITV NEWS *@ITVLiveandBreaking 14.55*
SON DAKİKA #DaisyMason'ın babasının sahte bir isimle gizli bir hayat yaşadığı ve arkadaşlık sitelerine girdiği ortaya çıktı.

ITV NEWS *@ITVLiveandBreaking 14.56*
Bilgiler elimize geldikçe size ileteceğiz. #DaisyMason

***

Bishop Christopher's İlkokulu önünde park edip karako lu aradım. Anlaşılan hâkim naz yapıyordu. Önce Başkomiser ile görüşmek istemişti, o da bugün ofiste olmadığı için yarını beklememiz gerekiyordu. Küfrettim. Önce Quinn'e, telefonu kapattıktan sonra da evrene. Sonra bir saniye bekledim ve motoru kapattım. Birkaç metre ötede iki genç kadın şu iki kapılı Nissan Figaro'lardan biri önünde konuşuyordu. Kadınlardan birinin uzun, koyu kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Çuval bezinden çantasının üstünde rafya çiçekler vardı. Diğer kadın ise bisikleti başında duruyordu. Oksijenle açılmış saçlarının uçları açık pembeydi, burnunda bir hızma vardı ve askerî kamuflajlı kargo pantolonu giymişti. Bir anda bu soruşturma başladığından beri gördüğüm tek gerçek insanın bu olduğunu fark ettim. Diğer herkes Stepford Wives kitabından çıkma sahte hayatlar yaşıyordu. Her şey yerli yerindeydi, değişik bir yaprak bile yoktu. İnip arabayı kilitledim, kapıya ilerlediğim sırada kadınların benden bahsettiğini fark ettim.

Bekçi ofisini bulduğumda Baxter'ın yanında bir kadın olduğunu gördüm. Hemen ayağa kalkıp elini uzatarak bana doğru ilerledi. Gergindi, endişeli duruyordu.

"Alison Stevens, müdire. Dedektif Baxter gelip kayıtlara bakmamı istedi ama yardımcı olabilir miyim emin değilim."

Bir sandalye çekip Baxter'ın yanına oturdum. "Ne buldun?"

"Kalite çok iyi değil." dedi. "Ses yok ve görüntü siyah beyaz ama hiç yoktan iyidir. İlk görüntü nisan ayının başından. Paskalya tatili sonrasında. On ikisinde, öğle tatili zamanında çekilmiş."

Görüntüde okul kapısı vardı, kapı kapalıydı, iki yanında telli çit uzanıyordu. İçeride, kadrajın dışında koşuşturan çocuklar vardı. Toplar zıplıyordu, iki kız son derece karmaşık bir el çırpma oyunu oynuyordu. Üç tanesi sek sek oynuyordu.

Sonra onu gördüm. Daisy. Yalnızdı ama bundan rahatsız oluyor gibi durmuyordu. Durup bir yaprağın üstündeki bir şeye baktı, sonra uçmasını izledi. Belki de bir kelebekti. Kaybolduğundan beri her dakika düşündüğüm ama hakkında hiçbir şey bilmediğim bu kızı bu şekilde izlemek tuhaftı. İnsanların bu kayıtlara bakacağını bilemezdi. Kameranın varlığından bile haberi olmayabilirdi. Tuhaf bir şekilde mahremiyetine saygısızlık ediyor gibi hissettim ve aniden çocuk tacizcilerinin de bunu yaptığını fark ettim. Hoş bir düşünce değildi.

Karşı kaldırımda bir figür belirdi. On dört ya da on beş yaşında olmalıydı. Uzun, sarışın bir çocuktu. Kapıya yaklaşıp Daisy'yi çağırdı. Daisy'nin ilgisini çektiği belliydi ama kız şüpheciydi, kapıdan en az bir metre uzakta durdu. Bir süre konuştular, doğrusu çocuk konuştu ve Daisy dinledi. Sonra zil çalmış olmalıydı ki çocuklar okul kapısına doğru ilerlemeye başladı. Çocuk kadrajdan çıktı ve Daisy onun arkasından baktı.

"Sonraki görüntü birkaç gün sonra." dedi Baxter. "Aşağı yukarı aynı şey ama Daisy bu sefer daha hevesli görünüyor. Sonra da 19 Nisan var. 12.05 civarında bir teslimat kamyonu geliyor ve beş dakikalığına görüntüyü kapatıyor ama gittiğinde şunu görüyoruz."

Daisy kaldırımda tek başınaydı. Etrafına bakıp duruyordu, muhtemelen bahçedeki öğretmenler dışarı çıktığını fark etti mi diye kontrol ediyordu. Birkaç saniye sonra çocuk geldi. Daisy, onu gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Kısa bir süre konuştular ve çocuk bir iki kez kadraj dışında birine bakar gibi arkasına baktı. Sonra ikisi birlikte, çocuğun görünmeyen arkadaşına doğru ilerledi.

Alison Stevens'a döndüm.

"Hemen belirtmek istiyorum ki." dedi hızla, "Biraz önce gördükleriniz işletmemizin kurallarına tamamen aykırı. Bah-

çedeki öğretmenlerin kapıdan girip çıkan herkesi kontrol etmesi ve çocukların dışarı çıkmasına engel olması..."

"Şu anda olması ya da olmaması gereken şeylerle ilgilenmiyorum. Bilmek istediğim tek şey o çocuğun kim olduğu hakkında bir fikrinizin olup olmadığı."

Yutkundu. "Keşke olsaydı. Ama buraya geçen sene geldim, bu okulda okuduysa o zamana kadar mezun olmuştur. Videodan bir kareyi bölge okullardaki yetkililere gönderdim ama henüz geri dönüş yapan olmadı. Tatile çıkmış olabilirler."

"Baxter, Daisy o gün kaçta okula dönmüş?"

"On dokuzunda mı? Bire beş kala gibi geliyor. Zil çalıyor, içeri girerken diğer çocukların arasına karışıyor. Öğretmenlerin hiçbiri fark etmemiş gibi. Sonrasında bir buluşma daha oluyor. Sen teneffüslere ve öğle yemeklerine bak dedin ama ben ders saatlerine de bakayım dedim."

Başka bir dosyaya bastı ve aynı sokak köşesi tekrar belirdi. Aynıydı ama farklıydı çünkü yazın yaklaştığı anlaşılıyordu. Hanımeli çalısındaki çiçekler açmıştı ve çimenler uzamıştı. Aklıma eski bir Columbo bölümü gelmişti, davayı kamera kayıtlarına bakarak çözüyordu, aynı gün olduğu söylenen kayıtlarda bir çalının kesilmiş olduğunu, sonra da kesilmemiş olduğunu fark ediyordu. Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı.

Ekranda 9 Mayıs 03.39 yazıyordu. Daisy kadraja girdi, Nanxi Chen ile konuşuyordu. Sonra Nanxi'nin annesi geldi ve biraz konuştular.

"Galiba Bayan Chen iki kızı da alacaktı ama Daisy fikrini değiştirmeyi başardı." dedi Baxter. Nanxi'nin annesi kızıyla birlikte ilerledi, dönüp Daisy'ye son bir kez baktıktan sonra arabasına bindi.

"Bunu Bayan Chen'e sormamız gerekecek."

"Orası kolay."

Video devam etti ve üç dakika sonra Daisy aniden irkildi. Kadrajın dışında bir şey görmüştü, ya da birisini.

"O çocuk geldiyse bu sefer bilerek kadraja girmiyor gibi." dedi Baxter. "Ya kameranın olduğunu fark etti..."

"Ya da dikkatli olmak için başka bir nedeni var."

Alison Steven'ın yüzünün endişeyle büzüldüğünü gördüm. "Hayır, öyle değildir, on beşini geçmiş olamaz!"

Daisy iki tarafa baktı, sonra karşıya geçti. Baxter, kız kadrajdan çıkmadan hemen önce görüntüyü durdurdu. Kızın yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

"Bu kadar bulabildim." dedi arkasına yaslanıp bana bakarak. "Ama Everett, bu gizli görüşmeden sonra üzgün olduğunu söylemedi mi?"

"Üzgün demedi. Kızgınmış."

"Burada kızgın durmuyor."

"Hayır." dedim yavaşça, "Durmuyor. İleri sar, ağır çekimde."

Üçümüz birlikte izledik. Anneler ve oğulları, anneler ve kızları. Hatta yanlış yere gelmiş gibi duran birkaç baba. Bir adam bisikletiyle sallanarak ilerliyordu, arkasından çektiği bez arabanın içinde iki küçük çocuk vardı, başka bir tanesi ise üç tekerlekli bir bisikletle kadrajdan çıkıyordu.

"Bisiklet sürücülüğü testi yapıyor musunuz?" diye sordum.

Alison Stevens gözlerini kırptı, hayrete düşmüştü. "Çocuklar biraz küçük."

"Çocuklar için demedim. Babalar için."

Birkaç araba geçti. Dört çarpı dörtler, bir ticari araç, hatta bir Porsche. Sonra eski bir Ford Escort. Tamponu yamulmuştu ve arka farlardan biri kırıktı, bagajdan sarkan kirli bir paçavra -kasten ya da kazara- plakanın neredeyse hepsini kapatıyordu. Şoförün kim olduğunu görmek imkânsızdı ama arkada oturan birinin olduğu belliydi.

"Dur, burada dur."

Görüntü uzaktan bile belirgindi.

Bu Daisy idi.

***

25 Mayıs 2016, sabah 11.16
Kaybolmadan 55 gün önce
Bishop Christopher's İlkokulu, Oxford

"Biraz sessiz olabilir miyiz lütfen? Beni dinleyin. Tabitha, Matty, sıralarınıza geçer misiniz? Çok güzel."

Kate Madigan, sınıfına gülümsedi ve dikkatlerini verdiklerinden emin olduktan sonra tahtaya dönüp büyük harflerle yazdı: "ARKADAŞ"

Tahta kaleminin kapağını kapatıp çocuklara döndü. "Arkadaşlık hakkında konuşacağız. İyi arkadaş nedir, nasıl olunur ve başka şeyler; örneğin, arkadaşınızla kavga ettikten sonra barışmak istediğinizde ne yapmalısınız? Kim söz almak ister, sizce iyi arkadaş nasıl olunur?"

Bir çocuk elini kaldırdı. Önde oturan küçük bir çocuktu, kıvırcık, kahverengi saçları ve büyük gözlükleri vardı.

"Evet, Jonny, sence iyi arkadaş kimdir?"

"Oyuncaklarıyla oynamana izin veren biri." dedi sessizce.

Kate, yüreklendirici bir şekilde kafa salladı. "Evet, çok güzel. Oyuncaklarını paylaşan biri. Çünkü paylaşmak çok önemli, değil mi? Bundan daha önce de bahsetmiştik. Paylaşmak, arkadaş edinmek için önemli bir yöntem. Başka fikri olan var mı?"

Koyu saçlarını saç bandıyla tutturmuş küçük bir kız elini kaldırdı.

"Evet, Megan, sence?"

"Arkadaş, sen üzgünken sana iyi davranan biridir."

"Çok güzel, Megan. Bu da önemli, değil mi? Birinin arkadaşıysanız üzgün olduğunda onu mutlu etmeye çalışmanız lazım." Küçük kız utangaç bir şekilde kafasını sallayıp parmağını ağzına soktu.

"Başka?"

Daisy ayağa kalktı.

Arkadaki çocuklardan biri suratını asıp mırıldandı; "Çok bilmiş."

"Bence." dedi Daisy, "Arkadaş, kötü bir şey olduğunda sana yardım eden, sırlarını paylaşabileceğin biridir."

Kate gülümsedi. "Çok güzel, Daisy. Böyle bir arkadaşın var mı?"

Daisy tüm gücüyle kafasını salladı, gözleri parlıyordu. Sonra yerine oturdu.

Daha sonra, Daisy bahçede seksek oynarken Portia ile Nanxi bankta oturuyordu. Millie Connor etrafta dolaşıyordu, çaresizce davet edilmeyi bekliyordu ama diğer kızlar onu görmemiş gibi yapıyordu. Büyük erkek çocuklar tellerin önünde futbol oynuyorlardı, kızıl saçlı küçük bir çocuk ise nöbetçi öğretmenin kolunu çekiştiriyordu; "Bakın, bakın! Dişim çıktı!"

Bankta oturan Nanxi, telefonunda mesajlaşıyordu ama Portia, Daisy'yi izliyordu.

"Öğretmene arkadaşlık hakkında söylediklerin var ya." dedi Portia, "Kimi kastettin?"

Daisy seksek alanının sonuna geldi, sonra dönüp işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Sır." dedi.

Nanxi kafasını kaldırdı, etkilenmemişti. "Hep öyle diyorsun."

"Ama öyle."

"Yani ben ya da Nanxi değildi, öyle mi?" diye ısrar etti

Portia.

"Belki de öyleydi." dedi Daisy gözlerini kaçırarak. "Söylemiyorum."

"Neden böyle aptal şeyleri konuşuyoruz anlamıyorum." dedi Portia, sinirlenmişti.

"Seks ve İlişki Dersi diye bir şey." dedi Nanxi kafasını kaldırmadan. "Annem söyledi. Derse girmemiz için bir şey imzalamış."

"Seks nedir?" diye sordu Millie, yaklaşarak. Diğerleri ona baktı, Nanxi ise gözlerini devirdi.

"İşte." dedi Daisy aptal biriyle konuşur gibi, "Erkek şeyini oraya soktuğunda ve bir şeyler çıktığında seks oluyor."

Millie dehşet içinde ağzını açtı. "Ne, donuna mı? Iyyy, iğrenç!"

Daisy omuzlarını silkti. "Yetişkinler böyle yapıyor. Güzel bir şeymiş."

Nanxi bir anlığına mesaj atmayı bırakıp kafasını kaldırdı. "Ben Millie'ye katılıyorum. Bence mide bulandırıcı. Ayrıca sen bunları nereden öğrendin?"

Daisy taşı seksek taşlarına atıp tekrar başlamadan önce taşın kaymasını izledi.

"Biliyorum işte." dedi.

***

Gece yarısından sonra 01.30'da uyumaya çalışmaktan vazgeçip kalktım. Yataktaki ağırlık değişince Alex mırıldanıp sırtını döndü. Yılın bu zamanı gökyüzü asla tamamen kararmıyordu sanki. Koridordan Jake'in odasına geçtim, koyu mavi karanlık kulaklarımda çınlıyordu. Pencere hafif açıktı, duvardaki flama meltemde salınıyordu. Pencereyi kapattım ve komşunun kedisinin çimenlerde dolaştığını gördüm. Jake

bu kediye bayılıyordu. Hep kedi almak istediğini söylüyordu ama ben hep hayır diyodum. Şimdi pişmanlık duyduğumuz onca şeyden sadece biriydi bu.

Odasındaki hiçbir şey değişmemişti, her şeyin yeri aynıydı. Eninde sonunda odayı değiştirmemiz gerekecekti ama şimdilik ikimiz de bununla yüzleşemiyorduk. Haftada bir temizlikçi geliyordu ama bu odayı Alex temizliyordu. Ben dışarıdayken yapıyordu. Her şeyi eski yerine koyma konusunda ne kadar özen gösterdiğini görmemi istemiyordu. Yatağa oturup Leo'yu düşündüm, doktoruyla konuşmamız gerekiyordu. Çünkü ben ters bir şeyler olduğunu fark edebiliyorsam doktoru kesinlikle anlamıştır. Yatağa yattım, yavaşça dönüp yüzümü Jake'in yastığına gömdüm. Kokusu hâlâ üstündeydi ama azalmaya başlamıştı, bir anlığına panikledim, kısa süre içinde bunu da kaybedeceğimi biliyordum.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

"Adam! *Adam!*"

Aniden dikildim, kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Alex başımda duruyordu. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama güneş henüz doğmamıştı.

"Telefonun." dedi duygusuz bir şekilde ve çalan telefonumu uzattı. "Saat ikide çaldığına göre iyi haber olamaz, değil mi?"

Bacaklarımı yere sarkıttım. Ekranda Gislingham'ın adı yazıyordu.

"Ne oldu?"

Hattın diğer ucundaki gürültü inanılır gibi değildi. En az iki siren sesi duyuyordum.

"Evdeyim." diye bağırdı uğultuyu bastırmak için.

"Arama izni çıktı mı?"

"Gelsen iyi olur."

***

Rebecca filminden bir kare gibiydi. Sitenin üstündeki ışıltıyı kavşaktan görebiliyordum, daha sokağa girmeden dumanı gördüm. Üç polis arabası, bir ambulans ve iki itfaiye arabası vardı. Birkaç itfaiyeci merdivene tırmanmış, üst kat penceresindeki alevlere su püskürtüyordu. Tuğlalar siyah isle kaplanıyordu. Yaklaştığım sırada Gislingham kalabalıktan ayrılıp yanıma geldi.

"Ne oldu lan burada?"

"Kundakçılık gibi duruyor. Benzin kokusunu alıyorsundur. Erken saatlerde küçük bir serseri grubu gelmiş, tehditler savurup gürültü yapmışlar ama polisler halletmiş. Birisi tuğla fırlatmış ama çok uzakta olduğu için hasar vermemiş. Konuştuğum itfaiyeci sorumlunun patika yolundan gelip çitin üstünden bir şey atmış olabileceğini söyledi. Ev yapımı molotofkokteyli gibi bir şey."

"Sharon ve Leo nerede? İyiler mi?"

Önce bunu sormam gerekiyordu. Bunun farkındaydım.

Gislingham kafasını salladı. "Everett ile arabadalar. Biraz sarsılmışlar. Özellikle de çocuk. Çok duman yutmuş."

Polis arabasına baktım. Yolcu kapısı açıktı, Sharon üstünde battaniye ile oturuyordu. Leo'yu göremiyordum.

"Şanslıyız ki başka zayiat vermedik. Yan taraftaki aile, Sharon kapıya vurunca çıkmış. Tabii medyanın çok hoşuna gitti. The Sky takımı tüm gece arabadaymış. Şanslarına inanamıyorlar, her şeyi çekmişler."

"Lütfen önce polisi aramışlar de."

"Sharon'ın zaten aradığını söylediler."

"Tamam, görüntüleri istiyorum. Yayınlanmadan *önce*. İtfaiyeden sorumlu kişiyi bul. Sabah onu görmek istiyorum, ev güvenli ilan edilir edilmez."

Polis kordonunun arkasında duran ama av köpeği gibi ilerlemeye çalışan akbabalara baktım. Dışarıda en az yarım düzine haber aracı vardı, kan kokusu almış köpekbalıkları gibi toplanmışlardı. "Başkomiser beni mahvedecek. Bağımsız Polis Şikâyet Komisyonu da işin içine girse şaşırmam."

"Bunun olacağını bilemezdin, patron."

"Hayır ama sorgulandıkları ortaya çıktığında aileyi koruma altına alabilirdim. Şikâyet Komisyonu muhtemelen bu damardan ilerler. Eh, artık öyle yapmamız lazım. Bir yerler ayarladın mı?"

"Cowley Caddesi'nde daha önce kullandığımız pansiyon var. Yakın bölgeden çıkarmak için kullanabiliriz. Etrafta hâlâ birileri dolaşıyor olabilir. Doktorların çocuğu kontrol etmesini izliyoruz, sonra Everett onları götürecek. Sharon araba sürecek durumda değil, zaten arabası da mahvoldu; garajdaymış."

"İyi iş çıkardın."

Çok mutlu görünmüyordu. "Ciddiyim. İyi iş çıkardın."

"Konu o değil, patron. Sabaha bırakacaktım ama geldiğine göre..."

Derin bir nefes aldım. "Daha da mı kötü haber var? Daha ne kadar kötüsü olabilir bilmiyorum ama söyle bakalım."

"Mason'ın kadınlara mesaj atmak için kullandığı şu telefon var ya? Ulusal Polis Veritabanı'nda arattım ve çıktı. Azerbaycan'a kayıtlı bir porno sitesinden indirmeler yapmış. Ağır türden porno, patron. Çocuklar. Bazıları bebek."

Yutkununca hatırladım. Baba olmak üzereydi.

Uzanıp koluna hafifçe dokundum. "Barry Mason bahsettiği avukatı tutsa iyi olur. Çok ihtiyacı olacak."

***

Polis arabasına doğru yürürken Everett yanıma geldi. "Kontrol ettim, pansiyonda iki boş oda varmış. Tamam der sen birini ayarlayıp pansiyona bıraktırayım, sonra evden eşyalarını alıp orada kamp kurarız. En azından birkaç günlüğüne."

"İyi fikir. O kadar uzağa kadar takip edileceklerini sanmıyorum ama belli olmaz. Ayrıca Sharon'ı takip etmemiz gerekiyor. Belli etmeden."

"Tamam, patron."

Gitmek için dönmüştü ki onu engelledim. Telefonumu çıkardım.

"Sağlık kontrolünden sonra bunu Leo'ya gösterebilir misin? Tanıyor muymuş öğren."

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Üstüne bastın. Daisy'nin gizemli prensi. Umalım da gerçek hikâye Güzel ve Çirkin gibi olmasın."

Kamera görüntülerini anlattım.

Everett somurttu. "Ama en son 9 Mayıs günü görüştülerse nasıl oluyor?"

"En son görüştüklerini bildiğimiz tarih bu. Daisy'nin kaybolduğu gün onunla görüşmediğini bilemeyiz, Sharon Mason, mayonez almak için evden çıktığında gelmiş bile olabilir. Daisy de onu içeri almıştır. Daisy'nin rızasıyla takip edeceği başka birini bilmiyoruz."

Kafasını salladı. "Tamam. Ama bence sabahı beklesek daha iyi. Leo şu anda çok sarsılmış durumda. İnsanlar onu kendinde değilken sorguya çektiğimizi düşünmesinler. Makul şüphe falan konusu."

"Haklısın. Fotoğrafı sana mail ile gönderirim. Yarın beni ara."

Arabaya dönmesini izledim. Ön koltukta oturan Sharon çantasını çıkarmış, makyaj aynasından yüzüne bakıyordu.

***

Everett sabahın 3'ünde pansiyonun önünde durduğunda içeride yaşam olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Cowley Caddesi gibi değildi, otoritelerin örtülü bir şekilde "gece ekonomisi" adını verdiği süreç orada tüm hızıyla devam ediyordu. Pansiyon, köhne durumu dışında Dawson ailesinin yaşadığı yerden pek farklı değildi ama bu benzerlik mimaride bitiyordu. Kasabanın bu tarafı hep kafasına eseni yapmıştı, burayı kuzeydeki kârlı komşusunun minyatür hâline çevirmeye çalışan Victoria dönemi düşkünü müteahhitler kısa süre içinde işe yaramayacağını anlamışlardı ve deneyleri sonlanmıştı. O evlerden bazıları hâlâ duruyordu ama çoğu öğrenci evi, ofis ya da pansiyondu. Bu bina gibi. Kapının pervazına işlenmiş "Ponsonby Villa" ismi hâlâ okunur durumdaydı ama evin sahibi -belki de birinin öğüdünü dinleyerek- adını The Comfy Inn olarak değiştirmişti.

Everett arabadan inip kapıları dikkatle kilitledi (buradaki suç seviyesi hakkında normal insanlardan daha bilgiliydi) sonra da arka kapıyı açıp çuval bezinden bir çanta çıkardı. Sharon'ın ödünç alabileceği birkaç giysi, bir iki diş fırçası ve diğer temel ihtiyaçları getirmişti. Bu kadarı, sabah dükkânlar açılana kadar yeterli olurdu. Komşusunu arayıp Hector'u beslemesini istemeyi aklına not etti, sonra ağır çantayla birlikte ön kapıya ilerledi. İşletme sahibinin gelmesi tam beş dakika sürdü, üstünde zevksiz bir yelek vardı. Everett, adamın altındaki lekeli pijama pantolonunu fazla yakından incelemeye çekindi. Üst kata çıktı ve Sharon'ın yatakta oturduğunu gördü, hâlâ ambulansın verdiği battaniyeye sarılıydı. Üstünde sadece geceliği vardı. Leo ise ona sokulmuştu, arada sırada öksürüyordu, yüzü is kaplıydı. Everett çantayı boşaltmaya başladı. Sweatshirt, kot pantolon, birkaç tişört. Sharon giysilere çirkin

bir bakış attı.

"Başkalarının giysilerini giymekten hoşlanmıyorum."

Everett ona baktı. "Başka seçeneğimiz yok, değil mi? Her şey tertemiz. Çamaşır makinesinden yeni çıktılar."

Sharon ürperdi. "Bunlar bana en az üç beden bol. Bunlarla görüleceğime ölürüm daha iyi."

Everett ona gerçekten ölmediği için şanslı olduğunu söyleyecekti ama kadının hâlâ şokta olduğunu düşünerek öfkesini bastırmayı başardı.

"Dediğim gibi." dedi sakin bir ses tonuyla, "Başka seçenek yok. Sabah çıkıp kendinize bir şeyler alabilirsiniz. Ne de olsa çantanızı kurtardınız, değil mi? Sizin durumunuzdaki çoğu insanın kredi kartı bile olmuyor."

Sharon ona gözlerini kısarak baktı, sonra yatağın üstünde katlı duran pembe havluya uzandı.

"Ben duş alacağım." dedi.

***

BBC Midlands Today

23 Temmuz 2016, Cumartesi | Son güncelleme 07.56

Daisy Mason: Aile evinde yangın

Dün gece Barry ve Sharon Mason'ın evine itfaiye çağırıldı, yangın nedeninin kundakçılık olduğu düşünülüyor. Alevler hızla yayıldı, büyük hasara neden oldu ve komşu evlerin de boşaltılması gerekti.

Mason ailesi, kızları kaybolduğundan beri Twitter'da nefret söylemlerine maruz kalmaktaydı, Barry Mason'ın sahte isimlerle arkadaşlık sitelerine girdiği

anlaşılınca bu söylemler hız kazanmıştı. Bazı tweet'ler Mason ailesine karşı açık tehditler içermekteydi.

Thames Valley Karakolu tarafından yapılan basın açıklamasında Dedektif Amir Adam Fawley sosyal medyayı kullanarak şiddet ya da hasara yol açan herkesin cezaya çarptırılacağını belirtti. "Bu davranış, modern terörizm örneğidir. Sorumlular takip edilecek ve cezaya çarptırılacak."

Twitter bu şiddeti kınayan bir açıklama yaptı, sorumluların bulunması için polisle işbirliğine hazır olduğunu söyledi.

Daisy hakkında bilgi sahibi olanların 01865 0966552 numarasından Thames Valley Karakolu afet odasını araması rica ediliyor.

***

"Bastığınız yere dikkat edin. Üst kısım soğuyor ama bazı yerlerin alt kısımları hâlâ yanıyor."

Cumartesi sabahı saat 08.05'ti, çok kahve içmiştim ki bu da Mason ailesinin salonundan geriye kalanların yarattığı uyuşturucu hissini hafifletmiyordu. Sorumlu itfaiye memuru ucuz, akrilik halı üstünde bana doğru yaklaşıyordu. Halının büyük kısmı erimiş, pis kokulu bir bulamaca dönüşmüştü. Alt kısımdaki betonun göründüğü noktalar vardı. Dış kısmı hâlâ suluyorlardı, dış duvarlardan siyah sular akıyordu ama iç duvarların çoğu yıkılmıştı. Çoğu kartonpiyerdi, dayanmaları imkânsızdı.

"Aslında." dedim botlarımı göstererek, "Bu konuda deneyimliyim."

"Nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?"

"Herhâlde kundakçılık olduğu kesin?"

"Hiç şüphe yok. Üst kattaki hızlandırıcı kokusu hâlâ duruyor. Şu anda camları inceliyoruz, şansımız yaver giderse ne tür bir şişeye konduğunu anlayabiliriz."

"Tam olarak nasıl başladığına dair bir fikriniz var mı?"

Dönüp eskiden merdivenlerin bulunduğu devasa çukuru işaret etti. "Şu anda arka taraftaki camlardan üst kata atıldığı teorisini değerlendiriyoruz."

"Kızın odası mı?"

"Öyle diyorsanız. Açık konuşmak gerekirse öyle bir hâldeki kimin odası anlaşılmıyor."

"Gerçekten patika yoldan şişe atılmış olabilir mi? Yani en az on, belki on iki metre yok mu?"

Düşündü. "Yapılabilir ama biraz yüksekten atılması gerekir yani ya bir yetişkin ya da iri bir çocuk olması lazım. Tek atışın hedefi vurmuş olmasının nedeni bu olabilir, arka bahçede iki üç siyah krater var. Diğer şişeler oralara düşmüş. Evin içindeki cam kırıklarını topluyorum, patika yoldan örnekler de aldık ama şansımız yaver gitmez de parmak izi bulamazsak sorumluyu muhtemelen bulamayız. O yoldan yüzlerce insan geçiyor, bu yüzden ayak izlerini takip etmek imkânsız."

Bu darbeyi bekliyordum ama yine de ağır olmuştu. "Alev nasıl bu kadar hızlı yayıldı? Yani, baksana, hiçbir şey kalmamış."

"Onu ben de düşündüm. Buraya gelmemiz sekiz dakika sürdü ama geldiğimizde ev alev alevdi. Modern evler hoş görünüyor ama dayanıklı değiller. Kanalın diğer tarafındaki büyük, Victoria döneminden kalma evleri yakmak daha zor olurdu."

"Bu açıklamanın yarısı oldu."

"Yani, hızlandırıcı da işi kötüleştirmiştir. Buradaki suni lifler de havai fişek gibi alev alır. Yine de bu kadar kısa sürede yanması beni de şaşırttı."

"Peki." dedim düşünceli bir şekilde. "Sağ ol. Başka bir şey bulursanız beni bilgilendirin."

"Tamam."

Arka bahçeye çıktığımda Challow'un yere eğilmiş olduğunu gördüm. Alet çantasını açmıştı, önünde kanıt torbaları vardı. Çoğunlukla ceket ve monttan oluşan birkaç elbise, birkaç ayakkabı, spor çantasına benzeyen bir şey. Hepsinin büyük kısmı kararmış ve yanmıştı. Bazıları tanınacak hâlde bile değildi.

"Bir şey var mı? Ufak da olsa?"

Düzeldi, üstündeki kâğıt giysi hışırdadı. "Pek bir şey yok, sadece alt kattakiler kurtulmuş. Ayakkabılardan bir şeyler elde edebilirim ama hasar çok, bir şey çıkmayabilir. Üst katı unut zaten. Kızın odasından bir şey çıkmış mıdır diye düşünüyorsan boşuna umutlanma. Kızın orada kanı olsa bile bulamazdık. Ayrıca ikimiz de odanın atomlarına kadar temizlendiğini biliyoruz. En fazla eser miktarda bulurduk zaten."

"Aptal arama iznini almak için daha fazla ısrar etmem gerekirdi."

"Kendini suçlama. Elinden geleni yaptın, Başkomiser'in başı yanacak." durdu. "Pardon. Kelime seçimi hoş olmadı."

Sessizlik oldu. Challow kafasını salladı ve çantasından bir şişe su çıkardı. Bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitti. "Isınmış."

"Başka bir şey var mı?"

"İtfaiye, babanın bilgisayarını kurtardı ama harddisk yanmıştır herhâlde."

"Yine de al sen. Umarım telefondan daha fazla kanıt çıkar ama bilgisayarda da bir şeyler olabilir."

"Üzücü bir şey daha var."

Kanıt torbasını kaldırdı. İçinde ne olduğu anlaşılmıyordu ama bir zamanlar tüyleri vardı.

"Tanrım, Alan, bu ne böyle? Ailenin tavşanı mı?"

Acılı bir şekilde gülümsedi. "Mason ailesi evcil hayvan seven türden değil. Aşırı titiz Bayan M, yarattıkları pisliği kaldıramaz. Hayır, bu tüylerin sahte olduğu kesin." Torbayı bana verdi. "Aslan kostümü, çok kötü yırtılmış. Galiba Leo süslü giyinmekten hoşlanmamış."

Yine gözümün önüne geldi. Çocukların ismi yüzünden onunla dalga geçtiklerini söylüyordu. İsmini ona karşı kullanılacak bir silaha çevirmişlerdi. Zavallı çocuğun ormanlar kralı gibi giyinmek istememesine şaşmamak lazımdı.

"Peki okul çantası?"

"İz yok."

"Siktir."

"Evde olmadığı anlamına gelmez, neredeyse tamamen plastik olduğunu düşünürsek yangında yok olmuş olabilir. Belki de aile çantayı atmıştır. Ne de olsa bir hafta kadar zamanları vardı."

"Kızdan kurtuldukları gibi çantadan da kurtulmuşlar."

Challow bir yudum su daha içti. "Moralini düzeltelim. Teorinin tek bir öğesi alevlerden kurtulmuş. Mason'ın arabası. Waterview çıkışının köşesinde. Çekici çağırdım."

"Basının gözü önünde. Harika."

"Maalesef o konuda bir şey yapamam. Çekiciler saklanabilecek türden arabalar değil."

"Ne olacağını biliyorsun değil mi? Çakallara daha fazla yem atmış olacağız."

"Belki derslerini almışlardır." diyerek etrafını gösterdi. "Bunca yıkım. Birisi ölebilirdi. Hepsi de lanet Twitter yüzünden."

"Derslerini almışlar mıdır? Hiç inanmıyorum."

***

MtN *@Nuckleduster1989 09.09*

HAHA Dün gece taşaklı biri #Mason ailesinin evini yakmış, umarım hepsi ölmüştür.

MickyF *@TheGameBlader666 09.10*

@Nuckleduster1989 Haberlerde gördüm ve inanamadım. Kim yaptıysa saygılar. #Masonailesi

PeedoHunter *@Peedofiletracker 09.11*

@Nuckleduster1989 @TheGameBlader666 HAHAHA, alev almasını görmeniz lazımdı, müko!!!

PeedoHunter *@Peedofiletracker 09.12*

@Nuckelduster1989 @TheGameBlader666 Yanmayacak sandım ama birden BOOOOM!!! Çocuk tacizcisi piç hak etmişti.

MickyF *@TheGameBlader666 09.17*

@Peedofiletracker Keşke yakında otursaydım, ben de yardım ederdim! Umarım aynasızlar izini bulamaz. @Nuckleduster1989

PeedoHunter *@Peedofiletracker 09.19*

@TheGameBlader666 Onu dert etme; buradaki aynasızlar karanlıkta burunlarını bile bulamaz. #piçler

Zoe Henley *@ZenyatterRegatta 09.20*

Bildiğim kadarıyla yangın çıktığında baba evde değilmiş. Sadece anne ve erkek çocuk. @DaisyMason

J Riddell *@1234JimmyR1ddell 09.21*

#DaisyMason davasında suçlu biri varsa o da annedir. Mahkeme duvarı suratlı karı. Kocasının başkasına gitmesine şaşmamalı.

J Johnstone *@JaneJohnstone4555 09.21*

@1234JimmyR1ddell Bana kalırsa çok cinsiyetçi bir bakış açısı.

J Riddell *@1234JimmyR1ddell 09.21*

@JaneJohnstone4555 Popüler bir bakış açısı olmayabilir ama konuştuğum herkes onun suçlu olduğunu düşünüyor. #Masonailesi

UK Social Media News *@UKSocialMediaNews 09.22*

Anketimiz hâlâ devam ediyor, şu anda oy verenlerin %67'si Sharon Mason'ın, %33'ü ise Barry Mason'ın suçlu olduğunu söylüyor. Şimdiye kadar 23.778 oy kullanıldı. #DaisyMason

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 09.23*

Leo Mason'ın durumunu bilen var mı? Zavallı çocuk, içim parçalanıyor. Olayın ortasında kaldı.

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 09.23*

Şimdi bu olay yüzünden evini ve tüm eşyalarını da kaybetti. #DaisyMason 💐💐

Angela Betterton *@AngelaGBetterton 09.29*

@LilianChamberlain Seni çok iyi anlıyorum. Ama aileyi başka yere götürdüler. Dün gece polis arabasına binip gittiklerini gördüm.

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 09.29*

@AngelaGBetterton Tanrıya şükürler olsun, bu trajedide masum tek kişi o. #DaisyMason 🕷🕷

Kathryn Forney *@StarSignCapricorn 09.32*
@LilianChamberlain Öyle demen ilginç, ABD'deki bir davayı okuyordum, bir anne, bebek yaşındaki çocuğunu öldürmekten hüküm giymiş... @AngelaGBetterton

Kathryn Forney *@StarSignCapricorn 09.33*
...on yıl sonra DNA suçlunun o olmadığını kanıtlamış. Onca zaman diğer çocuğunu korumuş...@LilianChamberlain @AngelaGBetterton

Kathryn Forney *@StarSignCapricorn 09.34*
...10 yaşındaki erkek kardeşi öldürmüş. Katil erkek kardeş. @LilianChamberlain @AngelaGBetterton #DaisyMason

***

Comfy Inn'in ilk katındaki yatak odasında duran Leo, pencereden dışarı bakıyordu. Sharon alışverişe gitmişti ve kitap getirmeyi unuttuğu için kendine lanet okuyan Everett telefonunda solitaire oynamak zorunda kalmıştı. Birilerinden solitaire oyununun tamamlanma olasılığının 300'de 1 olduğunu duymuştu. Bu 176. denemesiydi ve henüz bitirememişti.

Arada sırada kafasını kaldırıp Leo'yu kontrol ediyordu ama çocuk son yarım saattir hiç kıpırdamamıştı. Pencere pervazında iki güvercin yürüyordu. Arada sırada birbirlerine giriyor, kanatlarını çırpıyorlardı.

"Çığlıklarını duydum." dedi, parmağını camda gezdirerek.

Everett aniden irkildi. "Pardon, Leo, ne dedin?"

"Çığlıklarını duydum."

Everett telefonunu bırakıp pencereye yaklaştı. Birkaç saniye boyunca kendini öylece durup güvercinleri izlemeye zorladı. Sonra sordu, "Kim çığlık atıyordu, Leo?"

Çocuk hâlâ kuşlara bakıyordu. "Geceydi."

"Ne zamandı?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Daisy miydi?"

Uzun bir duraksama oldu, sonra Leo devam etti, "Kuşlardı."

"Kuşlar mı?"

"Port Meadow'da. Orada martılar oluyor. Bir keresinde gitmiştim. Bir sürü vardı. Çok çirkin bir ses çıkarıyorlardı."

Everett tekrar nefes alabildiğini fark etti. "Anladım. O sesi karanlıkta da mı çıkarıyorlar?"

Leo kafasını salladı. "Bence mutlu değiller."

Everett ona uzanacaktı ama tereddüt etti, sonra hızla eğilip kollarını çocuğa sardı.

Leo, yüzünü Everett'in omzuna çevirip fısıldadı, "Hepsi benim suçum. Hepsi benim suçum."

***

Karakola döndüğümde beni teselli eden tek şey Barry Mason'ın benden de kötü hissedecek olmasıydı. Benden çok daha kötü koktuğu barizdi, bir anlığına geceyi nerede geçirdiğini merak ettim. Nerede kaldıysa temizlik ürünleri ikramı konusunda çok cömert olmadıkları belliydi. Avukatı ise tam tersine, yeni kesilmiş çimen kadar temizdi. Aslında bana Anna Phillips'i hatırlatmıştı. Uzundu, beyaz bir gömlek, soluk gri bir etek ve mat deriden babet ayakkabı giymişti. Acaba Mason onu önceden tanıyor muydu yoksa kadın kısa çöpü

mü çekmişti? Bundan kısa çöp çekmiş olması pek mümkün değildi zaten. İçine girdiği bokun farkında değildi.

Quinn oturdu ve gazetesini bıraktı. Şans eseri Barry'nin polis arabasına bindirildiği fotoğraf açık kalmıştı. Quinn, arabanın kapısını tutuyordu, diğer eliyle de Barry'nin kafasını bastırıyordu. Klasik küçük düşürücü davranışlar. Muhtemelen Barry'nin bu kadar kızgın görünmesinin nedeni de buydu, kızını kaybetmiş üzgün baba görüntüsüne çok uzak olduğunu söylememe gerek yoktu. Ama Quinn güzel görünüyordu, çok göz alıcıydı; bunu kesip duvarına yapıştıracağını düşündüm. Avukatın fotoğrafa baktığını gördüm, Quinn de baktığını fark etmişti.

"Müvekkilimi neden tekrar görmek istediniz, Dedektif?" diye sordu oturduğumuz sırada. "Bu durum tacize çok yaklaşmaya başladı. Bildiğim kadarıyla soruşturmanıza elinden gelen katkıyı gösterdi ve kızının kaybolmasıyla ilgili olduğundan şüphelenmenizi gerektirecek hiçbir kanıtınız yok."

Barry Mason bana dik dik bakıyordu. "Beni kovalamaya harcadığınız enerjinin yarısını kızımı bulmaya harcasaydınız şimdiye bulmuştunuz. Çünkü Daisy ölmedi. Anladınız mı? Bir yerlerde tek başına, korkmuş hâlde duruyor, annesini ve babasını istiyor. Siz geri zekâlılar da burada beni suçlamakla vakit kaybediyorsunuz. Ben onun babasıyım. Onu seviyorum."

Avukata döndüm. "Daisy Mason'ın kaybolmasıyla ilgili bir tutuklama yapmamız gerektiğinde yapacağız. Şimdilik müvekkilinizi başka bir konuda sorgulamak istiyorum." diyerek ses kayıt cihazına uzandım. "Kayıtlara girsin, sorgu odasındakiler Dedektif Amir Adam Fawley, Vekil Dedektif Çavuş Gareth Quinn, Bayan Emma Carwood ve Bay Barry Mason."

Önümdeki karton dosyayı açtım ve doğum günü kartını çıkardım. Plastik kanıt torbasının içinde açık hâlde duruyor-

du. Onlara ön kısmı ve yazanları gösterdim, sonra diğer tarafı çevirip bıraktım. Gözlerimi Emma Carwood'dan ayırmadım ve göz kamaştırıcı profesyonelliğinin bir anlığına yok olduğunu, gözlerinde anlık bir tiksinti oluştuğunu gördüm.

"Bunu daha önce gördünüz mü, Bay Mason?"

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu, gardını almıştı.

"Kayıtlara girsin, bu Daisy Mason tarafından babası için yapılan bir doğum günü kartı. Dergilerden kesilip kâğıda yapıştırılmış resimlerden oluşuyor. Ayrıca birlikte yapmaktan hoşlandıkları aktivitelerden bahsediyor. Yüzmek ve 'kucağında sallanmak' olarak nitelendirilen bir şey var."

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Bunu size ne zaman verdi, Bay Mason?"

Somurttu. "Doğum günümde, Sherlock Holmes."

Bayan Carwood araya girdi. "Bu tonla konuşmak sizin için iyi olmaz, Bay Mason."

"Hangi doğum gününüzde? Bu yıl mı? Geçen yıl mı?"

"Bu yıl."

"Yani bu nisan ayında. Üç ay önce."

Cevap vermedi.

"Bu fotoğraf." dedim göğüsleri göstererek. "Bunu nereden buldu, porno dergisinden mi? Bu tür şeyleri sekiz yaşında bir çocuğun görebileceği yerlerde bırakır mısınız?"

Mason bana baktı, sonra kartı eline alıp plastik torbayı yüzüne yaklaştırdı. "Bence." dedi sonunda, "Bu fotoğraf *Sunday Sport*'tan alınmış. Evet, çocuklar için çok uygun olmayabilir ama sansürlenecek bir şey de değil. Sonuçta *porno* değil."

"Öyle mi?" dedim kartı yana koyarak. Başka bir kâğıt çıkarıp önüne koydum.

"Bu numaranın arkadaşlık sitesindeki kadınlarla konuşmak için kullandığınız numara olduğunu doğrulayabilir misiniz? Eşinizin varlığından haberdar olmadığı telefonun nu-

marası bu, değil mi?"

Kâğıda göz gezdirdi. "Evet, öyle gibi. Ne olmuş? Çok sık kullanmadım zaten."

"Ama 16 Nisan tarihinde kullandınız. Bu numara Çocuk İstismarı ve Çevrimiçi Koruma Merkezi tarafından kaydedilmiş. Çocukların binlerce fotoğrafının bulunduğu Azerbaycan kökenli bir siteye girmişsiniz. Bunun da porno olduğu kesin. En sapkın ve yasadışı türden porno."

Mason ağzı açık bana bakıyordu. "Yalan, öyle bir şeyin yanından bile geçmem. Çocuk sevmiyorum, Tanrı aşkına. Bu iğrenç, sapkınlık."

"Barry Mason, Adli Ceza Kanunu 1988'in 160. maddesine dayanarak sizi müstehcen çocuk fotoğrafları bulundurma şüphesinden tutukluyorum. Bir şey söylemenize gerek yok fakat söylemediğiniz bir şeyi daha sonra duruşmada kullanmanız savunmanızı zayıflatacaktır. Yaptığınız ya da söylediğiniz her şey kanıt olarak kullanılabilir. Bahsi geçen telefonu bize teslim etmeniz gerekiyor, böylece adli tıp uzmanları tarafından incelenebilir."

"Şimdiden söyleyeyim ki hiçbir şey çıkmayacak, kamerasını bile kullanmadım."

"Şimdi nezarethaneye götürüleceksiniz. Sorgu 11.17'de sonlanmıştır."

Quinn ile ben odadan çıkmak için kalktık.

"Sharon söyledi, değil mi?" diye sordu. Sesinde panik vardı. "Doğum günü kartını o verdi. Başkası olamaz. Sizin yüzünüzden evimiz yandı." Yumruğunu masaya vurdu. "Bizi böyle psikopatlardan korumanız gerekmiyor mu? *İşiniz* bu değil mi?"

"Polis Şikâyet Komitesi'nin olanları belirleyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Ne olduğunun farkında değil misiniz? Sharon suçu üs-

tüme atmaya çalışıyor. Arkadaşlık sitesini öğrenince aklını kaçırdı."

"Telefonunuza pornoyu da onun mu indirdiğini söylüyorsunuz?"

Ağzını açtı ve tekrar kapadı.

"Bunu 'hayır' olarak alıyorum."

Tekrar arkamı döndüm ama sözü bitmemişti.

"Dalga geçmiyorum, o kadın manyak. Bir tahtası eksik. Sadece öfkelenmesinden bahsetmiyorum, kendi kızından bile şüpheleniyor, aklınız alıyor mu? Çok anormal bir şey."

Aslına buna kolaylıkla inanabilirdim. Quinn'in bana baktığını hissettim, nedenini de biliyordum. Adam bize bahsettiğimiz teoriyi anlatıyordu. Ama içinde kendisi yoktu.

"Ne demek istiyorsunuz, Bay Mason?" diye sordum sakin bir sesle.

"*Demek istiyorum ki,* Daisy'ye biri bir şey yaptıysa o yapmıştır, ben değil. Sonuçta daha önce de oldu, değil mi?"

Önce benim yüzüme, sonra Quinn'in yüzüne baktı ve ifadesiz, kafası karışık ifadelerimizi gördü.

"O kadını *tanıyor musunuz?*"

***

"Bunu sana verdiğimi duyarsa patron beni haşlar." Bir saat sonraydı, sıkışık Sky News arabasının içindeki Paul Beaton yan yana dizilmiş ekranların önünde oturuyordu. Yanında ise Vekil Dedektif Çavuş Gareth Quinn vardı.

"Eminim bu işi uzun zamandır yapıyorsun." dedi Quinn, "Bu yüzden polisle iş birliği yapmanın her zaman en iyi yol olduğunu biliyorsundur. Özellikle de cinayet araştırmalarında."

Beaton ona baktı. "Öyle mi? Ceset bulunmadı sanıyordum?"

"Bulunmadı. Ama ceset gerekmiyor, teknik olarak. Benden duymuş olma ama kısa süre sonra açıklanır."

"Kamuoyuna açıklamadan önce haber verme şansın var mı, bu kadar yardımsever olup iş birliği yaptığım için?"

Quinn gülümsedi. "Önce elindekini görelim."

Beaton klavyede bir tuşa bastı. "Bence hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Görüntü ekranda belirdi. Küçük bir el kamerasıyla çekildiği belliydi, görüntü şiddetle sarsıldıktan sonra karanlıkta Mason ailesinin evini çekmeye başladı. Alt taraftaki zaman damgasında 01.47 yazıyordu.

"Büyük bir gümbürtüyle uyandım." dedi Beaton. "Pantolonumu giymeden kamerayı aldım. Bu işi on yıl yap, Orta Doğu'ya üç kez git, sen de böyle yaparsın."

"Bilmez miyim." dedi Quinn, Magaluf'tan ileri gitmediği hâlde.

01.49'da evin kapısı şiddetle açıldı ve Sharon Mason dışarı çıktı. Üstünde beyaz dantelli bir gecelik vardı, el çantasını da almıştı. Etrafa baktı, gözlerini kırptı ve yalpalayarak yürümeye başladı. Kaldırım boyunca ilerleyip komşu eve gitti ve zili birkaç kez çaldı. Kapı açıldığında saat 01.52 olmuştu.

"Bu noktada hâlâ ne olduğunu bilmiyordum. Gördüğün gibi, komşuları önce evden çıkarıyor, sonra da alev ilk defa beliriyor."

Kamera gökyüzüne kalktı ve çatıdan yükselen dumanlar göründü. Sonra kamera harekete geçti; zemin, kameramanın ayakları, arabanın kapısı, sonra şiddetli bir sarsılma ve tekrar ev. Pijamalı bir adam evin kapısından içeri girmişti. Sharon Mason duvarın dibine oturmuş. Başını dizleri arasına almıştı. Yanında iki küçük kız ve bir kadın vardı. Kameraman, Sharon'a bir şey söylemişti fakat ses çok boğuktu.

"Polisi arayıp aramadığını sordum."

Kamera tekrar Mason ailesinin evinin kapısına yöneldi, kapı açıktı. Üst kattaki pencerelerde ise parlak, turuncu bir ışık vardı. Perdeler yanmaya başlamıştı bile.

Quinn ekrana eğildi. "Leo nerede, çocuk nereye kayboldu?"

"Ben de ne zaman soracaksın diye merak etmiştim. İzle."

Kamera tekrar ön kapıya yöneldi, komşunun evden çıktığını, Leo'yu dışarı ittiklediğini tam zamanında yakalamıştı. İkisi de is içindeydi, kapıdan çıktıkları sırada üst kattaki pencereler patlayarak etrafa kıvılcım ve cam saçtı. Adam ile çocuk yere düştü. Saat 02.05'i gösteriyordu.

Quinn ayağa kalktı. "Sağ ol."

"Haber vereceksin değil mi? Tutuklama falan olacağı zaman söylesen? Yani, bu görüntüleri yayınlasak ortalık karışır."

"Merak etme. İlk size bildireceğim."

Sokağa çıkan Quinn telefonunu çıkardı. "Gislingham? Ben Quinn. Birine polis ne zaman aranmış diye kontrol ettirebilir misin? Elleri değmişken öncesinde arama yapılmış mı ona da baksınlar, yarıda kesilmiş arama falan olmuş mu diye. Sağ ol."

***

Hattın diğer ucundaki Gislingham telefonunu kapatıp bilgisayar ekranına döndü. Janet, hafta sonu da çalıştığı için ona kızıyordu, bir yanı evde olmak istese de diğer yanı önce polis, sonra baba adayıydı. Bu dava da insanın içini kemiren türdendi. Olay kurbanın çocuk olmasıyla kalmıyordu, işin karmakarışık olması da aklını kurcalıyordu. Ortada kayıp bir kız varken buna bulmaca demek kulağa hoş gelmiyordu ama gerçekten öyleydi. Bu yüzden sabahtan beri klimasız bir odada oturuyor, Daisy'nin bindiği arabanın plakası için ola-

sı eşleşmeler arıyordu. Janet'a on dakika, en fazla yarım saat süreceğini söylemişti, sonuçta yakın çevrede kaç tane Ford Escort olabilirdi ki? Ama plakanın sadece iki harfi belliydi ve arabanın rengini bilmedikleri için listenin sonu gelmiyordu.

Sonu gelmiyordu ama bir anda durum değişti. Çünkü bulmuştu; 2001 model, Toreador kırmızısı, Doğu Oxford'da bir adrese kayıtlı. Gislingham sevinçle yumruğunu havaya kaldırdı, sonra ekrana yaklaştı. Hızlı bir şekilde Ulusal Polis Veritabanı'nın başka bir kısmına geçti ve bir isim vardı.

"Siktir." dedi. "Siktir siktir siktir."

***

"Nasıl olur da bunu bilmeyiz?"

Ofisimdeydim, Anna Phillips'in arkasından dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordum. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Çok araştırma yapmamız gerekti, gazete arşivi internette var ama hepsi PDF dosyası. Normal aramada karşımıza çıkmazdı."

"Aptal Google dışında da arama yapma yöntemlerimiz var."

Kapı açıldı ve Bryan Gow içeri girdi, sıcak basmış gibi görünüyordu, yaz günü hafta sonu çalıştığı için öfkeli bir hâli vardı. "Didcot'ta Oliver Cromwell'i kaçırmama neden olan bu önemli şey neymiş?"

Kaşımı kaldırdım. "Sealed Knot da mı seviyorsun?"

Bana zehir dolu bir bakış attı. "Lokomotif o, seni cahil. Yedinci sınıf Britannia. İngiliz demiryolundaki son buharlı lokomotiflerden."

Omuzlarımı silktim. "Ben çocukken kondüktör olmak istemiyordum." Ekranı gösterdim. "Neyse, bu daha acil bir konu."

The Croydon Evening Echo
3 Ağustos 1991

TATİLDEKİ AİLENİN TRAJEDİSİ

Croydon ailesi, hayatlarının tatili trajediyle sonlandıktan sonra geri dönüyor, yarın gelmeleri bekleniyor.

52 yaşındaki Geral Wiley ve 46 yaşındaki eşi Sadie, iki kızları -14 yaşındaki Sharon ve 2 yaşındaki Jessica- ile bir hafta önce tatile çıkmıştı. Bay Wiley, 30 yıl boyunca çalıştığı Londra Metrosu'ndan kovulduktan sonra tazminat parasıyla tüm aileyi unutulmaz bir tatile çıkarmaya karar vermişti.

Aile, kaldıkları otelin düzenlediği kumsal partisinde eğlenirken felaket yaşandı. Tanıklar havanın güzel, denizin de sakin olduğunu söylemekte. Jessica ile kardeşi şişme bir bota binmişlerdi ve saat 4'ten sonra otel çalışanları kızların kayıp olduğunu fark etti. Botun denize açıldığını gören Bay Wiley, otel çalışanlarına haber verdi. Otel çalışanları hemen sahil güvenliği aradı, Bay Wiley ise kızların yanına yüzmeye çalıştı. Tatilcilerden bazıları da yardım etmeye çalıştı fakat kızlara ulaştıkları zaman botun alabora olduğunu, kızların suya düştüğünü gördüler.

Sağlık ekipleri kalp masajı yaptılar fakat Jessica Wiley'nin olay yerinde öldüğü açıklandı. Anjina hastası Bay Wiley'nin yerel hastaneye kaldırılması gerekti. Colbourne İlkokulu'na giden Sharon Wiley'nin kesikleri ve çürükleri tedavi edildi.

24 yaşındaki Wokinghamlı Pauline Pober olaya şahit oldu. "Çok üzücü. Partide eğleniyorduk, çocukların keyfi yerindeydi, herkes iyi vakit geçiriyordu. Jessica çok güzel, mutlu bir çocuktu, ailesinin gözünün bebeğiydi. Gerçekten yüreğim parçalandı. Zavallı Sharon. Kumsala döndüğünde kendinden geçmişti."

Yerel halk, kumsalın bu kısmındaki akıntının tehlikeli

olabileceğini doğruladı. 1989'dan beri bu bölgede üç kişi boğuldu.

Bay Wiley dün şöyle dedi; "Eşim ile perişan hâldeyiz. Jessica bize Tanrı'nın armağanıydı. Hayatımız onsuz eksik kalacak, kaybını asla unutmayacağız."

"Evet." dedim, "Ne düşünüyorsun?"

Bryan gözlüklerini çıkarıp kırışık bir mendil ile silmeye başladı. Burnunun iki yanında da kırmızı izler vardı. "Yani gerçekten kaza mı diye mi soruyorsun?"

"Buradan başlayabiliriz."

"Burada değerlendirecek çok bilgi yok."

"Farkındayım. Ama teorik olarak durum ne olabilir?"

"Yani, *profilden* çok *olası* durumları değerlendireceksek..."

"Olur. Bana bu kadarı da yeter."

"O zaman Sharon, Jessica'nın ölümüyle ilgili olmasa bile bir yanının -bilinçli ya da bilinçsiz- bunun olmasını istediğini söyleyebilirim. Deyim yerindeyse, hesabını kitabını yapmaya gerek yok. Kardeşi doğduğunda Sharon on iki yaşındaydı, ebeveynlerinin yaşına bakılırsa hamilelik herkesi şaşırtmıştır. Bunun ortaya çıkarabileceği yıkıcı duygu kokteylini nasıl anlatayım bilemiyorum. Sharon ergenliğe yeni yeni giriyor ve aniden ebeveynlerinin seks hayatını kabullenmek zorunda kalıyor. Günümüz gençlerinin diliyle çok saçma bir durum. Bunun üstüne on iki yıl boyunca dünyayı tanıdığı şeklin değiştiğini, tek çocuk statüsünün elinden alındığını da kat. *'Tek çocukları olduğunu söylediklerinde tek olduğunu sandı.'*"

Ne dediğini anlamamıştım. "Ne?"

Acılı bir şekilde gülümsedi. "Pardon, yetmişlerden bir şarkı. Geçen hafta bilgi yarışmasında çıktı. Hatırlarsın. Aniden kız kardeşi olduğunu öğrenen çocukla ilgili. Çocuk ne kadar sağlıklı olursa olsun, ebeveynler duruma ne kadar

özenli yaklaşırlarsa yaklaşsınlar kolay bir şey değil. Sharon'ın durumunda, ebeveynlerinin tüm sevgisi ve dikkati doğrudan bebeğe geçmiş olur, Sharon da bir anda istenmeyen, ikinci sınıf bir çocuk olduğunu hisseder." Kafasını salladı, sonra da gözlüğüyle ekranı işaret etti. "Bence Sharon'ı kurtulduğu için hiç affetmediler. Doğrudan onun suçu olduğunu söylemiş bile olabilirler. Ki sorumlu değildiyse -gerçekten kaza olduysa- bundan daha boktan bir durum düşünemiyorum."

"Bu teknik bir terim mi?"

"Eğitimsizlerle konuşurken işe yarıyor."

Anna'nın gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm.

"Tamam." dedim. "Şimdi yirmi beş sene ileri gidelim. İkinci kez olur mu?"

"Sharon'ı gördüğüm kadarıyla olabilir. Gerçi çok yakından tanımıyorum ama sosyal anlamda öz güvensiz olduğu, kibirli ve kocası hakkında çok kıskanç olduğu belli. Bunları hesaba katınca, Daisy de Jessica'nın ikincisi gibi oluyor. Ama çok daha kötü. Çünkü bu sefer Sharon'ın yitirdiği ilgi ebeveynlerinin değil, eşinin, onu ön plana koyması gereken kişinin. En azından Sharon öyle düşünüyor. Daha da kötüsü, istenmeyen bu misafir onun hatası, çocuğu o dünyaya getirdi, muhtemelen anne olarak birçok şeyden fedakârlık yaptı ve karşılığında bunu aldı. Jessica'ya hissettiği tüm öfke Daisy'ye aktarılıyor ve birçok kez katlanıyor. Dugyuları daha da toksik bir hâl alıyor çünkü Jessica öldükten sonra bu duyguları kesinlikle içine gömmüştür."

"Yani sence kendi kızını öldürebilir mi?"

Kafasını evet anlamında salladı. "Teorik olarak. Tetikler yeterince güçlüyse. Örneğin Daisy ile eşini cinsel anlama yorulabilecek ufacık bir durumda yakalasa bile, gözlerine kırmızı perdenin indiği bir durumda suçlunun kocası olduğunu düşünmeyecektir. Daisy'yi kızı olarak görebildiğinden bile

emin değilim. En başından beri rakibiydi."

Arkasına yaslandı. "Unutmamamız gereken şey Sharon'ın kız kardeşinin ölümünde gerçekten suçlu olabileceği, onu kurtarmak için harekete geçmemek bile suçlu olması demektir. Durum böyleyse, o zamandan beri suçu diğerlerine atacak bir hikâye uydurmuştur. Ebeveynleri, bölgedekileri, hatta Jessica'yı suçluyordur. Daisy'ye bir şey yapmışsa, aynı şey geçerli olacaktır. Hepsi eşinin, hatta belki de kızın suçu olacaktır. Klasik inkâr, çok derinlere inebilir. Yıllardır inşa ettiği psikolojik savunmaları yıkmadan ona suçlu olduğunu itiraf ettiremezsiniz. Bunu hafife almayın, çok zor olabilir. Bu kadının ne kadar ufak olursa olsun hiçbir şey için özür dilemediğine bahse girerim."

Anna'ya döndüm. "Şu kadın -Pauline Pober- onu bulabilir miyiz?"

"Deneyebilirim. Olağandışı bir ismi var. Wokingham büyük bir yer değil."

"Peki ebeveynler, hâlâ hayattalar mı?"

"Kontrol ettim. Gerald Wiley, 2014 yılında ölmüş. Kalp krizi geçirmiş. Sadie ise Carshalton'da bir bakımevinde kalıyor. İleri seviye Alzehimer hastasıymış. Yani Sharon'ın ailesi yok diyebiliriz."

"Sharon hakkında çok şey açıklıyor."

Anna kafasını kaldırıp bana baktı. "Yani haberi mi?"

"Sadece onu değil. Fotoğrafı da."

Fotoğrafın altında "*Wiley ailesinin mutlu zamanları*" yazıyordu. Gerald, Jessica'yı dizine oturmuştu, Sadie de yanında duruyor, elini eşinin omzuna koyuyordu. Jessica'nın üstünde kuşaklı, beyaz bir elbise vardı, bukleli saçları kurdelelerle toplanmıştı. Ürkütücü derecede Daisy Mason'ın fotoğraflarına benziyordu. Sharon'a gelince, onu zar zor tanımıştım. İri, utangaç bir çocuktu, kendi hayatına Photoshop ile eklenmiş

gibi köşede duruyordu. Kahverengi-gri tonundaki saçları bayağı tutamlar şeklinde boynuna dökülüyordu. Görünüşe göre ona kurdele vermemişlerdi. Jessica'dan sonra o evde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

İlk defa onun için üzüldüm.

***

Kafamı kaldırdığımda ikisi de önümde duruyordu. Quinn ve Gislingham. Birlikte.

Yüzlerine sıra sıra baktım, şaşkınlığımı gizlemeye tenezzül bile etmedim. "Ne oldu, ateşkes mi ilan ettiniz? Birleşmiş Milletleri mi aradılar?"

Gislingham, mahcup görünecek kadar kibardı. "Öyle değil, patron. Konu Mason'ın telefonu. Adli tıp telefonda müstehcen görüntüler olduğunu doğruladı. Videolar varmış, çok ekstrem şeyler. Hafıza kartının derinliklerine saklanmış ama indirildiğine şüphe yok."

Arkama yaslandım. "Yani yalan söylüyordu."

"Bir şey daha var." dedi Quinn. "Araba hakkında. Daisy'nin içinde görüldüğü araba. Sahibini öğrendik."

Duraksadı. "Azeem Rahija."

Hava sıcaktı ama bir anda başımdan aşağı buzlu su dökülmüşe döndüm. "Hasiktir, olamaz."

Kafasını salladı. "Yasir Rahija'nın kardeşi, Sunni Rahija'nın kuzeni."

Devam etmesine gerek yoktu. Yasir ve Sunni Rahija, Doğu Oxford'da savunmasız beyaz kızları hedef alan şiddet düşkünü tacizcilerden oluşan bir şebekenin merkezindeydi. Polisin onları yakalaması çok uzun sürmüştü. Davaya ben bakmamıştım ama hepimiz yaralanmıştık. Hepimiz suçlu hissediyorduk.

"Azeem on yedi yaşında." dedi Quinn, "Kızları tuzağa düşürme ya da tecavüzlerde parmağı olduğuna dair bir kanıt yoktu ama bu şartlar altında..."

Kafamı ellerimin arasına aldım. Daisy'nin eve yakın biri tarafından öldürüldüğüne çok ama çok emindim. Ya yanılmışsam? Ya bunca zamandır Cowley Caddesi'nde pis bir bodrumda mide bulandırıcı şeyler yaşıyorduysa?

"Bir şey daha var."

Bu sefer Gislingham konuşuyordu.

"Everett aradı. Leo'ya kameradaki çocuğun fotoğrafını göstermemizi istemiştin ya, göstermiş. İsmini bilmiyormuş, Daisy'nin yanında hiç görmemiş."

İç geçirdim. "Daha önce gördüğünü ummak boşunaymış demek."

"Ama bekle, daha önce *görmüş*. Sadece Daisy'nin yanında görmemiş. Barry'nin yanında görmüş."

Ona boş boş baktım. "Anlamadım, onunla ne işi olabilir ki?"

Ama Gislingham'ın bu konu üstüne düşünecek zamanı olmuştu.

"Açıklaması olabilir, patron. Günlerdir Mason ailesinin parasının nereye gittiğini merak ediyordum. Önüne gelen herkesi dolandırıyor, yapmadığı işler için binlerce pound alıyor ama herkes ailenin kötü durumda olduğunu söylüyor. Bu paranın bir yere gidiyor olması lazım. Ayrıca nakit para alıyor olmalı çünkü yaptığı işlerle karşılaştırınca banka hesabında yeterli para yok."

"Kumarbaz falan olabilir mi? Uyuşturucu?"

Ama Gislingham kafasını hayır anlamında sallıyordu. "Bunu gösteren kanıt bulmadık. Bildiğimiz şey ise o siteden çocuk pornosu indirmiş olduğu. Böyle bir alışkanlık pahalıya mal olabiliyor. Ne kadar yasa dışıysa o kadar pahalı oluyor."

"Yani sence video izlemekten fazlasını mı yapıyor? Çocuklarla seks yapmak için para mı ödüyor? Rahija ailesinin taciz ettiği kızlar gibi küçük kızlar için?"

Gislingham omuzlarını silkti. "Dediğim gibi, açıklaması bu olabilir."

"Leo'nun gördüğünü söylediği bu çocuk Mason'ın çocuk tacizcisi şebekesiyle bağlantısı mı yani?"

Quinn araya girdi. "Çoğu hapse girdi demek şebeke tamamen kapandı demek değil. Azeem, kardeşi ve kuzeninin işini devralmış olabilir."

"Peki bu çocuk neden Daisy ile konuşuyormuş?"

İkisi birbirine baktı. "Belki de Mason'ın şebekeye borcu vardır." dedi Gislingham sonunda. "Belki de Daisy'yi kullanarak ona baskı uyguluyorlardı. Para vermezse neler yapabileceklerini göstererek tehdit ediyorlardı."

"Umalım da öyle olsun. Alternatifi düşünmek istemiyorum. O yaşta bir çocuğun Daisy gibi bir kızla ilgilenmesinin sağlıklı bir açıklaması yok. Özellikle arkadaşları çocuk tacizcisi olan bir çocuğun."

Fakat bunları söylerken arkadaşlarının Daisy'nin o çocukla buluştuktan sonra sinirli olduğunu söylediğini hatırladım. Üzgün değildi, perişan değildi. Öfkeliydi. Ama bize öyle söylenmişti, kesin olarak bilmiyorduk. Rahija çetesinin uzun süre yakalanmamasının nedenlerinden biri de buydu; benim gibi insanlar görmek istediğimizi görüyor, duymak istediğimizi duyuyorduk. Aynı hatayı tekrar yapamazdım.

"Tamam, birkaç memur toplayıp halkı ve basını uyarın, bizi aradıklarında ne söyleyeceklerini bilsinler. Ben Başkomiser'den izin alırım. Kesin çok mutlu olacaktır."

Ayağa kalktım. Doğu Oxford'daki kamuoyu ile olan ilişkimizi göz önüne aldığımda bu operasyonu başkasına veremezdim.

***

12 Mayıs 2016, sabah 07.47
Kaybolmadan 68 gün önce
5 Barge Close, mutfak

Barry Mason kahvaltı masasında oturuyordu, Sharon ise pencerenin önünde, meyve sıkacağına meyve koyuyordu. Leo ile Daisy okul formalarını giymişlerdi, Daisy pembe hırkasını sandalyesinin sırtına asmıştı.

"Bence parti verelim." dedi Sharon. "Dönem sonu için."

Barry, kafasını mısır gevreğinden kaldırdı. "Parti mi? Neden?"

"Taşındıktan sonra kutlama partisi vermedik, komşuların evimizi görmek istediğini de biliyorum."

Masanın diğer tarafındaki erkek çocuk kafasını kaldırdı, kız çocuk ise kafasını eğdi. Barry tekrar kaşığını aldı. "Çok uğraştırmaz mı?"

Sharon ona baktı. "Barbekü yapabiliriz. Salata, sandviç ve haşlanmış patates falan. Bir şey yapman gerekmez."

Barry ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı. Anneleri meyve keserken çocuklar birbirlerine baktı, anneleri meyveleri gerekenden çok daha şiddetli kesiyordu.

"Ya yağmur yağarsa?" dedi Barry sonunda. "Herkesi eve alamayız."

"Fiona Webster çardağını ödünç almamıza izin verdi. Owen da kurmana yardım eder."

Barry omuzlarını silkti. "Peki, o kadar eminsen. Siz ne dersiniz, çocuklar?"

"Onlar için de iyi olur." dedi Sharon. "Sokaktaki çocuklarla tanışırlar, başka okula giden çocuklarla." Meyve sıkacağına dönüp çalıştırdı. Karışım sarsılıp sıçramaya başladı ve yeşil bir mukusa dönüştü, tuşa basıp makineyi kapattığında

camdan yavaş yavaş aktı.

"Bu akşam kaçta döneceksin?"

Barry tereddüt etti. "Geç olabilir. Bu öğlen Guildford'da bir toplantıya gireceğim. Uzayabilir. Sen, prenses?" diyerek kızına döndü. "İngilizce sınavının sonucu açıklandı mı? Kesin yine yüksek alırsın. Benim biricik kızım her şeyde en iyidir."

Daisy bir saniyeliğine gülümsedikten sonra mısır gevreğine döndü. "Leo futbol takımına alındı."

Barry kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neden söylemedin oğlum?"

Leo omuzlarını silkti. "Yedeklerdeyim."

Barry'nin yüzü düştü. "Ah, demek biraz daha çabalaman lazım. Daha önce de söylemiştim."

Sharon hâlâ parçalanmayı reddeden meyve sıkacağının gizemlerini çözmeye çalışıyordu. "Tamam. Döndüğünde yemen için soğuk yemek bırakırım. Unutma, sekizde aerobiğim var."

Barry, Daisy'ye mutlu bir şekilde gülümsedi. "Sınav sonucunu eve getir de göreyim, tamam mı Dais?"

Sharon etrafına baktı. "Adını düzgün söyle, Barry. Babası böyle söylüyorsa arkadaşlarına nasıl engel olacağız?"

Barry uzanıp kızının saçlarını okşadı. "Senin için sorun değil, değil mi Dais?"

"Bugün okuldayken Bayan Chen'in makyaj çantasını geri vermeyi unutma, Daisy. Teşekkür ederiz ama kendi eşyalarımızı alacak paramız var de."

"O anlamda vermemişlerdir." dedi Barry. "Aynısından iki tane varmış, birini Dais kullanır diye düşünmüşler."

"Umurumda değil. Onun yaşında bir kız için makyaj iyi değil. Çok bayağı görünüyor."

"Yapma, eğleniyorlar işte. Kızlar nasıl biliyorsun, giyinmeyi falan seviyorlar."

"Uygun değil dedim. Ayrıca onlardan sadaka almaya ihtiyacımız yok."

Barry, kızıyla göz göze gelmeye çalıştı ama Daisy mısır gevreğine odaklanmıştı. Barry sandalyesini itip ayağa kalktı. "Bu akşam çok zahmet etme." dedi Sharon'a. "Sandviç yapsan yeter. Ton balığı falan." Masanın üstünden çantasını ve anahtarlarını, sandalyenin sırtından reflektif ceketini aldı. "Ben çıkıyorum. Görüşürüz çocuklar."

Mutfak kapısı kapandığında Daisy kaşığını bırakıp iki eliyle saçını özenli bir şekilde düzeltti. Leo taburesinden inip annesinin yanına gitti. "Partiye kimleri davet edeceksin?"

"İşte, komşular, sınıf arkadaşlarınız falan." dedi meyve suyunu bardağa dökerken.

"Babamın tanıdığı çocuk gelecek mi?" diye sordu Leo.

"Ne çocuğu?" diye sordu Sharon ama aklı başka yerdeydi. Meyve sıkacağını sudan geçirip çocuklarına döndüğünde Leo gitmişti.

***

Rahija ailesinin evi, Doğu Oxford'un o kısmındaki binlerce evden farksızdı. Otuzlarda yapılmış kaba sıvalı bir evdi, zemin ve birinci katlarında çıkma pencereler vardı. Yan tarafta boyasının çoğu dökülmüş bir garaj kapısı vardı, başka birinin sprey boyayla yaptığı boya ise sağlam duruyordu. "Çocuk tacizcisi" kelimesini doğru yazamayan birisinin eseriydi. Birinci kattaki pencerelerden biri tahtayla kapatılmıştı, ön bahçede altı çöp kutusu vardı, iki tanesi devrilmişti ve içlerindeki çöpler, çürük yemekler asfalta dökülüyordu.

Arka taraftaki sokağı kapatması için bir ekip yollamıştım, ön tarafta ise bir düzine adamım vardı. Birisinin elinde koçbaşı vardı. Ona bakıp kafamla işaret ettim ve kapıyı yum-

rukladı.

"Polis, kapıyı açın!"

İçeriden sesler geldi, bir kadın çığlık attı ve bir erkek yabancı bir dilde bağırdı. Bir bebek ağlamaya başladı.

"Polis, kapıyı açın dedim yoksa kıracağız!"

Bir, belki de iki dakika geçti. Sonra ahşapta hışırtılar duyuldu ve kapı birkaç santim açıldı. Kapıyı türbanlı bir kadın açmıştı. Yaşı yirmiden fazla olmazdı.

"Ne istiyorsunuz? Bizi rahat bırakın. Bir şey yapmadık."

Bir adım öne çıktım. "Thames Valley karakolundan Dedektif Amir Adam Fawley. Evi aramak için iznimiz var. Lütfen kapıyı açın. Medeni davranırsanız herkes için daha iyi olur."

"Medeni mi? Gelip kapımızı yumrukluyorsunuz, annemi ve çocuklarımı korkutuyorsunuz bir de bana medeni davran mı diyorsunuz?"

Sokakta kalabalık olmaya başlamıştı, birçoğu genç Asyalı adamlardı, bazıları kufi giyiyordu. Quinn'in copuna uzandığını gördüm. Atmosfer çirkinleşiyordu. İsyanla uğraşmak istemiyordum.

"Bakın, kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da. İçeri girmemize izin verirseniz işimizi olabildiğince hızlı, sizi olabildiğince az rahatsız ederek yapacağımıza söz veriyorum. Ama kapıyı kırmam gerekirse kıracağımdan hiç şüpheniz olmasın, bu da isminizin gazetelere çıkması, geçen sene yaşadığınız tacizin tekrar başlaması demek. Bunu siz de istemezsiniz ben de. Yine de karar sizin, hemen kararınızı verin."

Kapı biraz daha aralandı. Göz teması kurdum, kızı bana bakmaya zorladım ve sonunda kafasını salladı. Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki zor nefes alıyordum. Arkamı döndüm ve memurlara kaldırıma çekilmelerini işaret ettim.

Sonra Halkla İlişkiler Memuru Brenda'ya yaklaşmasını işaret ettim. "Kadınlar ve çocukların gereksiz yere korkma-

masını sağla. Quinn, Gislingham'ı da al ve benimle gel."

Kapıdan içeri girdik. Sıcak havaya rağmen içerisi nemli kokuyordu. Duvarlardan rengi solmuş duvar kâğıdı sarkmıştı, şöminede yakılmış soba ateşi ise ölüm tuzağı gibiydi. Oda, biz dördümüz girmeden önce bile kalabalıktı. Siyah giysili iki yaşlı kadın çökmüş koltukta oturuyor, ileri geri sallanıyordu. Üç genç anne ise kollarını çocuklarına sarmıştı. Çocuklar gözleri kocaman açılmıştı, bize korkuyla bakıyorlardı. Bir tanesine gülümsedim ve o da bana gülümsedikten sonra yüzünü annesinin peçesine bastırdı. İçeride erkek yoktu.

Arkamda Quinn'in Gislingham'a arka odadan mutfağa gitmesini söylediğini duydum, Quinn ise merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Sonra üst kattan seslendi.

"Patron?" diye bağırdı. "Buraya gel."

Sigara dumanını fark edip kendimi hazırlamam gerekirdi, bilinçsiz olarak hazırlanmıştım da. Merdivenleri çıkıp köşeyi döndüm. Bir ranzanın zor sığacağı bir odaya iki ranza sıkıştırılmıştı, Azeem Rahija alt kattaki karyolalardan birinin üstünde bağdaş kurmuştu. Onu tanımıştım çünkü kardeşini görmüştüm ama bu çocuk o kadar nasırlanmış görünmüyordu, aynı yola düşmediğine dair bir umut belirmişti içimde. Ama sonra odadaki diğer kişinin yüzüne baktım. Üst katta oturup sigara içiyor, hâlâ küçük bir çocukmuş gibi bacaklarını sallıyordu.

"İyi günler, memrurlar." dedi hafifçe geveleyerek. Yanında dörtlü bira paketi duruyordu. Videoda göründüğü kadar çekici değildi. Uzaktan bakıldığında saçları daha sarı görünüyordu. Ayrıca çenesinde ve yanaklarında sivilceler vardı. Ama onu ele veren davranışlarıydı; şeytani, kısık gözleri, kendinden emin tavırlarıydı. Kot pantolonunun beli dizlerine doğru inmişti ve parmak boyunda delik açan küpelerden takmıştı. Bunlara ne zaman baksam hafiften midem bulanıyordu.

Sigarasından bir nefes çekip dumanı bana üfledi.

"Galiba tanışmadık." dedim onun tonunu taklit ederek. "Ben Dedektif Amir Adam Fawley. Sen?"

Nahoş bir şekilde sırıttı ve beni işaret etti, parmağını düz tutmayı beceremiyordu. "Cevabı bulması size kalmış."

"Dedektif Quinn, bu çocuğu arabaya götür. Hâlâ adını söylemeyi reddederse sosyal hizmet görevlisi ayarla. Bu veledin on altı olması mümkün değil."

Nahoş görüntülü bir çekişme oldu ama Quinn ondan yarım metre uzun ve on daha kilo ağırdı. Çocuk çoktan "Polis şiddeti!" diye bağırmaya başlamıştı. İkisiyle birlikte aşağı indim ve Gislingham'ı yukarı çağırdım.

"Aramaya buradan başlayın. Çarşafların altında en az bir laptop var."

Arkamı dönüp Azeem'e baktığımda altına sıçmış olabileceğini düşündüm.

***

Barry Mason ile görüşme,
St Aldate's Karakolu, Oxford
23 Temmuz 2016, öğleden sonra 12.02
Görüşmedekiler, DA A. Fawley, Vekil DÇ G. Quinn, Bayan E. Carwood (avukat)

EC: Sanırım suçlamada bulunmaya hazırsınız?

AF: Müvekkilinize hâlâ soracağımız sorular var, Bayan Carwood.

EC: Pornografi suçlamalarıyla ilgili mi?

AF: Şimdilik evet.

EC: Peki. Ama hatırlatmak isterim ki zamanınız azalıyor.

AF: Bay Mason, Azeem Rahija isminle birini tanıyor mu-

sunuz?

BM: Kimden bahsediyorsunuz anlamadım bile.

EC: Yasir ve Sunni Rahija'nın ailesinden mi bahsediyoruz?

BM: Ne, gazetelere çıkan o Asyalı çocuk tacizcileri mi? Tabii ki onları tanımıyorum. Yok artık.

AF: Azeem Rahija, Yasir Rahija'nın küçük kardeşi. On yedi yaşında.

BM: Ee?

AF: Yani onunla ya da ailesiyle hiçbir temasınız olmadı mı? Onlardan pornografi almadınız...

BM: Daha kaç kere söylemem lazım? Porno almıyorum. Ne onlardan ne de başkasından. Arada sırada dergi aldım evet ama o kadar. Nokta. Bakın, telefonuma, bilgisayarıma bakın, hiç bulamazsınız.

AF: Maalesef bilgisayarınızın diski yangında hasar almış. İçinde ne olduğunu göremeyiz. Ya da silinenleri. Ama telefonunuzda iki video bulduğumuzu söylemem gerek. Çocuklara ait ekstrem ve cinsel açıdan uygunsuz görüntülerin bulunduğu...

BM: Hayır, kesinlikle hayır. Duydunuz mu? Ben öyle bir şey indirmedim. Virüs falandır, olan bir şey sonuçta, değil mi? Ya da biri hacklemiştir...

EC: [araya girerek]

Müvekkilimin Rahija ailesini tanıdığına dair bir kanıtınız var mı? Telefon kayıtları mı var? E-mail mi gönderilmiş?

BM: İkisi de yok çünkü onlarla hiç konuşmadım bile.

AF: Kayıtlara girsin, Bay Mason'a kamera görüntülerinden bir sahneyi gösteriyorum. Bu genç aracılığıyla Rahija ailesiyle bağlantı kurduğunuzu düşünüyoruz. Sizi birlikte gören bir şahidimiz var.

BM: [önce fotoğrafa, sonra memurlara bakarak]

Bunu nereden buldunuz lan?

***

11 Mayıs 2016, akşam 07.06
Kaybolmadan 69 gün önce
Chen ailesinin evi, 11 Lanchester Yolu, Oxford

Jerry Chen mutfağa girdi, eşi bulaşık makinesini dolduruyordu. Güneş batıyordu, altın ışık hüzmeleri, büyük, olgunlaşmış bahçenin iki yanında perde gibi duran gümüş huş yaprakları arasından süzülüyordu.

Jerry çantasını mutfak adasına bıraktı, eşi ona bir kadeh şarap koydu.

"Ders nasıl geçti?"

"Profesör Helston gelmişti. Sonbaharda LSE'de tekrar vermemi istedi."

"Onun için büyük bir övgü. O zaman Stanford'a mı dönmüş olacaksın?"

Jerry bir yudum alıp şarabın etiketine baktı. "Çok güzelmiş. Evet, sorun olmaz, Stanford olayı eylül ayında. Bu da kasım ayında olacak. Nanxi nerede?"

"Oturma odasında. Daisy'ye satranç öğretiyor."

Jerry gülümsedi. "Nanxi'nin kendi yaşında bir rakibe ihtiyacı vardı. Sürekli kazanmasına izin veremem."

"Öyle yapma. Numara yaptığın zaman anlıyor. Kız aptal değil."

"Muhtemelen haklısın. Genelde haklı oluyorsun zaten."

Bu sefer Joyce gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Daisy daha önce satranç tahtası bile görmemiş."

"Pek şaşırmadım. Annesine bu kadar benzemese uzaylı olduğuna bahse girerdim. Mason gen havuzundaki zayıflığı hayal edemiyorum."

Yüzünü buruşturdu, eşi de çamaşır makinesinin kapağını kapatıp ayağa kalkarken güldü. "Eric Hoffer ne demiş? İnsan

ırklarının çoğu domuz olsa da arada sırada bir domuz diğeriyle evleniyor ve bir Leonardo doğuyor. Öyle bir şeydi."

Joyce saatine baktı. "Zaman ne çabuk geçmiş. Daisy'yi eve götürmem lazım. Çağırabilir misin?"

Jerry salona gitmek için merdivenlere yaklaştı ama küçük kız zaten merdivenlerdeydi.

"Ah, Daisy." dedi hafif mahcup olarak. "Seni görmedim. Ne zamandır ordasın?"

"Makyaj çantası için teşekkür etmek istedim. Çok beğendim." çantayı küçük kayışından sallıyordu. Siyah beyaz çizgiliydi, ortasında ise neon pembe harflerle *Kız Şeyleri* yazıyordu.

Joyce Chen kafasını kaldırdı. "Rica ederim, Daisy. İki insanın da aynı hediyeyi göndermesi sinir bozucu değil mi? Geri vermemiz mümkün değildi, Nanxi de onunkinden istersin diye düşündü. İyi vakit geçirdiniz mi?"

"Evet." dedi Daisy gülümseyerek, "Çok güzel bir gündü."

***

"Burada sigara içmek yasak."

"Tabii."

Çocuk, aile odasındaki koltuğa uzanmış, ayaklarını kolluğa koymuştu. Yerde kâğıt bir tabak vardı, içinde şimdiden bir düzine izmarit birikmişti. Maureen Jones ondan olabildiğince uzağa oturmuştu, sosyal hizmet görevlisi ise kapının başında duruyordu. Sosyal hizmet görevlisi Derek Ross idi, Leo için gelen adamdı. Sessizce birbirimize baktık ve ona çocuğun adını bilip bilmediğini sordum.

"Miki Fare." dedi çocuk bana pis pis bakarak. "George Clooney. Dalai Lama. Kraliçe Victoria. İstediğini seç, aynasız."

"Böyle davranmak sana yardımcı olmuyor." dedi Ross. Sesi şimdiden bıkkın çıkıyordu ve geleli daha bir saat olmuş-

tu.

"Evet." dedim. "Bildiğin gibi, arkadaşın Azeem'in ailesi kısa süre önce çocuklara cinsel saldırıda bulunmaktan hüküm giydi. Şu anda evde bulunan materyalleri inceleyerek başka suçların işlenip işlenmediğini araştırıyoruz."

"Beni korkutamazsın, aynasız. Hiçbir şey bilmiyorum."

Öksürmeye başlayıp düzeldi. "Ben gidiyorum. Beni durduramazsınız."

"Gitmekte ısrar edersen seni tutuklamak zorunda kalırım."

"İş birliği yapman senin için daha iyi." dedi Derek. "Cidden."

Çocuk ile uzun bir süre birbirimize baktık ama önce o göz kırptı.

"Peki avukatım nerede?"

"Dediğim gibi, tutuklu değilsin. Bay Ross da çıkarlarını korumak için burada."

"Şikâyette bulunmak istiyorum. O şerefsiz bana vurdu. Kendini beğenmiş olan."

Gerçekte kendisinin polise vurduğunu unutup unutmadığını sormak istedim. "Şikâyette bulunmak istiyorsan bize adını söylemen lazım."

Bana pis bir şekilde güldü ve burnuna dokundu. "Bu numaralar bana sökmez, aynasız. Ben dünkü bok değilim."

Sandalyelerden birini alıp yanına koydum. Sonra oturup dosyayı açtım ve ona kameradan alınan görüntülerden birini gösterdim. 19 Nisan günü Daisy ile birlikte olduğu kare.

"Bu kim biliyor musun?"

Sigarasından derin bir nefes çekip yüzüme üfledi. "Biliyorsam ne olmuş?"

"Bu kızın adı Daisy Mason. Yüzü neredeyse bir haftadır hem basında hem de internette. Görmemiş olamazsın."

Gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi.

"Kayıp. Ölü bile olabilir. Birkaç hafta önce kayboldu ve seninle konuşurken görülmüş."

"Ben birçok kişiyle konuşuyorum. Çok sosyal biriyimdir."

"Çok hareketli biri olduğuna şüphem yok. Ama Daisy ile ilk defa konuşmuyordun, değil mi?"

Diğer fotoğrafları da çıkardım. "12 Nisan, 14 Nisan, 19 Nisan. Burada da 9 Mayıs günü; Daisy Mason, Azeem Rahija adına kayıtlı bir arabada görülüyor. Arabayı muhtemelen sen kullanıyorsun."

Yine sessizlik. Yine duman. Düşündüğünü gözlerinde görebiliyordum. Ne kadar bildiğimi bilmiyordu.

"Neden peşine düştün?"

"*Peşine düşmek mi*? Siktir git. Peşine falan düşmedim."

"Peşine düşmediysen senin yaşında bir çocuk sekiz yaşında bir kıza niye asılıyor? Kamerada dört kez birlikte görülmüşsünüz. Son seferinde seninle ve hüküm giymiş bir çocuk tecavüzcüsünün kardeşiyle arabaya binmiş, birkaç hafta sonra da kayboluyor. Sence jüri bariz sonuca varamaz mı?"

"Ona asılmıyordum."

"O zaman ne yapıyordun? Neden bir çocukla uğraşasın? Feminen tarafınla bağ mı kuruyordun? Yoksa bir anda My Little Pony hayranı mı oldun? Belki Barbie seviyorsundur? Yani 2016 yılındayız, erkekler de kızların oyuncaklarıyla oynayabilir, değil mi?"

Bacaklarını indirdi ve ayakları yere bastı. Bana bakmıyordu ama sigarayı tutan eli titriyordu.

"Güvenini kazanmaya çalışıyodun, değil mi? Böylece onu taciz edebilecektin."

"Ona taciz etmedim."

"Onu Rahija ailesinin müşterilerine mi verdin? Kesin

öyle bir kıza tecavüz etmek için servet ödemişlerdir. Yoksa kendine mi sakladın? Olay bu mu? Eve gittin, gülücükler saçtın, Beyaz Atlı Prens rolü yaptın. Annesi de evde değildi. Seninle oynamaya çıktı ve bir süre çok iyi davrandın. Ama sonra yumruğunu donuna soktun."

"Dedektif." diye yalvardı Ross, "Buna gerek var mı?"

"O da ne istediğini anladı ve çığlık atmaya başladı. Onu susturman gerekiyordu ama çırpınmaya başlamıştı, sen de elini ağzına kapattın."

Çocuk, "*İğrençsin.*" diye bağırdı ve ayağa fırladı. "Onun kılına dokunmadım. Hastasın sen, ancak manyaklar kendi *kardeşine* böyle bir şey yapar."

Derin bir nefes aldım, beşe kadar saydım. "Kardeşin."

Yutkundu. "Evet. Barry Mason benim babam."

Kendini koltuğa bıraktı. "Orospu çocuğu."

***

Ofisime dönünce Alex'i aradım.

"Neredesin, Adam? Öğle yemeği için seninkilerin evine gidecektik."

Siktir. Aklımdan çıkmıştı.

"Pardon. Burada durumlar..."

"Çığırından çıktı. Biliyorum. Kiminle konuştuğunu unuttun mu?"

İç geçirdim. "O kadar tahmin edilebilir biri miyim?"

"Büyük bir dava sırasında mı diye soruyorsun? O zaman cevabım evet."

"Pardon. Annemi arayacağım. Söz. Senden bir iyilik istemem lazım. Büronuzun adli yardım konusuna sıcak bakmadığının farkındayım ama burada Daisy ile okulu önünde konuşurken görülen bir çocuk var. Meğer Barry Mason'ın ilk evliliğinden olma çocuğuymuş."

"Oha. Birileri fena batırmış."

"Evet ama şimdiye kadar aramak için nedenimiz yoktu. Artık var. Problem şu, ne annesini ne de üvey babasını bulamıyoruz. İkisi de telefonuna cevap vermiyor, komşuları da hafta sonu için tatile gitmiş olabileceklerini söyledi. Nöbetçi avukat başka bir davayla meşgul, buraya da akşamdan önce gelebilecek kimseyi bulamadık. Ben de dedim ki..."

"Ben mi birini bulayım?"

Dudağımı ısırdım. "Kusura bakma. Son zamanlarda senden sürekli bir şeyler istiyorum."

"Ben de yapıyorum." Uzun bir nefes aldı, sonra devam etti; "Tamam, bana bırak. Sosyal hayatından çok, hırsı olan asistanlardan birini gönderebilirim. Çocuğun adı ne?"

"Jamie Northam."

Şaşkınlığını duyabiliyordum. "Marcus Northam'ın Northam'ı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Neden? İsmini bilmem mi gerekir?"

"Şöyle diyeyim, ücrette hiç kesinti yapmayacağız. Harcamalarımızı da karşılayacak. Birkaç kişiyi arayıp sana dönerim."

"Teşekkür ederim, Alex. Gerçekten..."

Ama telefon çoktan kapanmıştı.

***

Barry Mason ile görüşmenin devamı
Görüşme yeri St Aldate's Karakolu, Oxford
23 Temmuz 2016, öğleden sonra 03.09
Görüşmedekiler DA A. Fawley, Vekil DÇ G. Quinn, Bayan E. Carwood (avukat)

AF: Oğlunuz Jamie Northam hakkında birkaç soru sormak istiyorum. Kendisiyle en son ne zaman görüştünüz?

BM: Bir gün ofisten çıktığımda bekliyordu. Duvara oturmuştu.

AF: Sizi nasıl bulduğunu biliyor musunuz?

BM: Şirketi internette bulmasının beş dakka sürdüğünü söyledi. Bize bu kadar yakın oturduklarını bilmiyordum. Moira ile yıllardır görüşmedim.

AF: Son zamanlarda onu sadece o sefer mi gördünüz?

BM: Hayır. O akşam konuşacak vaktim yoktu, birkaç gün sonra Branbury Caddesi'nde bir kafede buluşabileceğimizi söyledim. Starbucks. Leo arabadaydı ve on dakika zamanım vardı. Dürüst olmak gerekirse gelmeyeceğini umuyordum, unutur belki demiştim.

AF: Ama unutmadı.

BM: Hayır.

AF: Ne istedi?

BM: Beni görmek istediğini söyledi, ayda birkaç kez falan görüşelim dedi. Evde kötü bir dönemden geçtiğini düşündüm. Moira her zaman taş yürekliydi, üvey babasının da kendini beğenmiş şerefsizin teki olduğu belli.

AF: Yani, biyolojik babası olarak sizden destek bekliyordu öyle mi? Evde göremediği sevgiyi sizden bekliyordu?

BM: Konuyu çarpıtıyorsunuz, öyle değildi.

AF: Peki nasıldı?

BM: İstediği şey benim için felaket olurdu. Sharon, Jamie ile görüşmek bir kenara, varlığından çocuklara bahsetmeme bile izin vermemişti. Tüm yalanlarımı açıklamam gerekirdi.

GQ: Bilemiyorum, yalan konusunda çok başarılısınız bence.

BM: Sharon bunları öğrendiğinde aklını kaybederdi. Çok zor bir durumdu.

AF: Ne cevap verdiniz? Oğlunuzu başınızdan savdığınızdı yani?

EC: Bu tonda konuşmaya gerek yok, Dedektif.

AF: Evet, Bay Mason?

BM: Ailemizin zor bir dönemden geçtiğini söyledim. Her şey sakinleşince düşüneceğimi söyledim.

AF: Ne tür bir zorluk dediniz?

BM: Ne fark eder?

AF: Ne tür bir zorluk dediniz, Bay Mason?

BM: O kadar bilmek istiyorsanız Daisy'nin okulda zorlandığını söyledim.

AF: Ne tür bir zorlanma?

BM: İşte, çalışmalarında geri kaldığını, okulun çok rekabet dolu bir ortam olduğunu ve zorlandığı için ona destek olmaya çalıştığımızı söyledim.

AF: Bu doğru muydu?

BM: Hayır, tabii ki değildi. Daisy, sınıfındaki kendini beğenmiş çocuklardan çok daha zeki.

AF: Yani yalan söylediniz. Erkek gibi kararlarınızın sorumluluğunu almak yerine tüm suçu sekiz yaşındaki kızınıza attınız.

BM: Saçmalama, beyaz bir yalandı işte.

AF: Çocukların yalanlar arasındaki farkı ayırt etmekte başarılı olmadığını biliyorsunuzdur, Bay Mason. Onlara göre yalan yalandır.

BM: Neyse ne. Dediğim gibi, ne fark eder ki?

AF: Bu yalanın ne kadar büyük bir hasara yol açabileceğini düşündünüz mü? Bu yalandan sonra Jamie'nin kızınıza sinirlenebileceğini düşündünüz mü? Sizinle bağ kuramamasının nedeni olarak Daisy'yi göreceğini, tüm suçu ona yükleyeceğini düşündünüz mü? Zaten sabıkası vardı. Öfkeli, dengesiz bir adam ve ona garez yaratacak bir neden verdiniz. Karşılaşırlarsa olabilecekleri düşündünüz mü?

BM: Karşılaşmayacaklardı ki.

AF: Sizin öyle düşündüğünüzü biliyorum ama öyle olmadı, değil mi? Jamie, sizi bulduğu gibi onu da buldu. Sonuç da bu.

[Kamera kayıtlarındaki görüntüyü gösteriyor]

Bu sizin kızınız, Bay Mason. Hüküm giymiş bir çocuk tacizcisinin arabasına binmiş.

BM: [Görüntüye bakıyor]

Aman Tanrım, yani Jamie ona bir şey mi yaptı diyorsunuz? Daisy'yi kaçıran o mu?

AF: Bilmiyorum, Bay Mason. Çünkü şu anda hiçbirimiz Daisy'nin nerede olduğunu bilmiyoruz. Değil mi?

Koridora çıktığımızda Quinn bana döndü. "Biliyor musun, her şeye rağmen bu adamın suçlu olmadığını düşünmeye başladım. Porno olayı doğru; belki kızı istismar da etti ama geri kalanı yapmış olamaz; kızı öldürmemiştir. Azeem'in arabasına bindiğini söylediğinde yüzünü gördüm. Bence kimse öyle rol yapamaz."

"Yani Twitter'daki serserilerin yüzde 67'si gibi sen de annenin suçlu olduğunu düşünüyorsun."

"İkisinden biri olmak zorundaysa, evet. Ama şu anda Jamie Northam olduğunu düşünüyorum. Gerçi önemi yok."

***

BBC MİDLANDS TODAY

23 Temmuz 2016, Cumartesi | Son güncelleme 15.59

Daisy Mason: Polis, Bir Genci Sorguya Aldı

BBC, polisin kaybolan sekiz yaşındaki Daisy Mason davasında ismi bilinmeyen genç bir çocuktan

yardım aldığını öğrendi. Yüzlerce vatandaşın yaptığı kapsamlı aramaya rağmen Daisy geçen salı gününden beri görülmedi.

Ebeveynleri Barry ve Sharon Mason'ın Thames Valley Karakolunda sorguya çekildiği ortaya çıktığında sosyal medyada geniş çaplı nefret söylemleri başlamıştı. Ailenin evi bu sabahın erken saatlerinde kundaklanmıştı ve kaynaklarımıza göre kundaklamanın bu nefret söylemleriyle bağlantısı bulunuyor. Ailenin güvenli bir yere götürüldüğü düşünülüyor.

Daisy hakkında bilgisi olanlardan 01865 0966552 numaralı telefondan Thames Valley Karakolu afet odasını araması rica ediliyor.

***

On dakika boyunca bekledim, iki numaralı sorgu odasında oturan Jamie Northam'ı kameradan izledim. Onu izlediğimizi biliyor olmalıydı ama rahatsız görünmüyordu. Hatta benim için özellikle gösteri yaptığını düşünüyordum. Derek Ross, Alex'in bürosundan biriyle yer değiştirdi ve bariz biçimde rahatladı. Gerçi yeni gelen çocuk üniversiteden yeni mezun gibi duruyordu, tüm vaktini Polis ve Adli Kanıt Kanunu çalışarak geçirdi. Gislingham arkamdan yaklaştı. "İlginç bir şey oldu mu?"

"Şimdiye kadar kıçını kaşımasını, burnunu karıştırmasını ve kulaklarını temizlemesini izledim. Sivilce patlatmasını bekliyorum, o zaman tam olacak. Rahija ailesinin evinden haber çıktı mı?"

"Daisy'den iz yok. Kızı saklayabilecekleri bodrum tarzı bir odaları yok. Challow'un ekibi emin olmak için araştırıyor ama şimdiye kadar ev temiz."

"Azeem'in bilgisayarından bir şey çıktı mı? Çok korkmuş görünüyordu."

"Çıktı ama porno değil. Ketamine ve ot satarak para kazanıyormuş. Muhtemelen öğrencilere satıyordu, o pazarda müşteri hep oluyor."

"Ve bilgisayarında bunun kanıtını bırakacak kadar salak mıymış?"

"İleri Eğitim Üniversitesinde İşletme dersi alıyormuş. Çift girişli muhasebe dersi için pratik yapıyormuş." Yüzümü gördü. "Hayır, ciddiyim. Şaka değil."

Kafamı salladım. "Vay be."

"Neyse, hüküm giyecek. Annesini karakola çağırdık."

"Tamam. Yani elimizde sadece Jamie Northam kaldı. Annesinin gelmediği belli. Telefonunu hâlâ açmıyor."

"Yanında durmamı ister misin?"

"Hayır, evrak işlerine başlasan daha iyi. Quinn buralarda mı diye bak."

"Tamamdır, patron."

***

Kapıyı açıp odaya girdim. Avukat, vücudu lastikmiş gibi aniden dikildi ve gözlüğünü düzeltti. "Evet, Çavuş..."

"Dedektif Amir. Kayıtlar için."

Kapı açıldı ve Quinn bize katıldı. Duş almıştı, Molton Brown duş jelinin kokusunu almıştım. Keşke ben de yapsaydım. Artık çok geçti.

"Evet, Jamie..."

"Jimmy." dedi kızgın bir şekilde. "Adım Jimmy."

"Peki. Evet, Jimmy, şu anda tutuklu değilsin. Bay Gregory her şeyin protokole uygun ilerlemesini sağlamak için burada. Bu konuda anlaştık mı?"

Cevap vermedi.

"Tamam, sana Barry Mason hakkında sorular sorarak başlayacağım. Nerede çalıştığını öğrenip ofisine gittiğini söyledi."

Omuzlarını silkti ama bir şey söylemedi.

"Onunla neden konuşmak istedin, Jimmy?"

Yine omuzlarını silkti. "Nasıl biri olduğunu görmek istedim. Annem hep ona benzediğimi söylüyor."

İçimden bir ses, Moira Northam'ın bunu sadece kızgınken söylediğini söylüyordu.

"Üvey babanla aran nasıl?"

Bana baktı, sonra tırnaklarına bakmaya devam etti. "Beni pek sevmiyor. Elimden hiçbir halt gelmiyormuş."

"İş gelmiyor."

"Neyse ne."

Sessizlik oldu. Alex ile konuştuktan sonra Marcus Northam'ı araştırmıştım; nehir kıyısında büyük bir evi vardı, gayrimenkul işi oldukça kârlıydı, çevresi genişti ve oğlu tıp okuyordu. Bu çocuğa baş belası olarak bakmasını anlayabiliyordum, bu konudaki düşüncesini de her fırsatta belirttiğinden emindim. Jamie, babasının düşündüğü kadar serseri olsa bile sorulması gereken soru şuydu; serserilik mi yoksa nefret mi önce başlamıştı? Sonuç olarak, Jamie'nin yaşamak zorunda kaldığı ebeveynlerinden çok Barry'e benzediğini düşünmesi doğaldı. Biyolojik babasının kendisine daha fazla sempati göstereceğini düşünmesi çok normaldi.

"Barry ile görüşmen nasıl geçti?"

"Buluşamayacağımızı söyledi. İyi bir fikir değilmiş."

"Nedenini söyledi mi?"

Gözlerini kaçırdı.

"Daisy yüzündendi, değil mi? Okulda problem yaşadığını söyledi. Bu yüzden mi Daisy'nin peşinden gittin? Bu

yüzden mi onunla konuşmak istedin? Yalan mı söyledi diye kontrol mü etmek istedin?"

Sessizlik oldu. Bir anda yenik görünmeye başladı. Gözlerinin etrafı beyazlaşmıştı.

"Adını söylediğinde hatırladım. Unutmuştum, söyleyince aklıma geldi. Küçük bir kız vardı. Sarı saçlıydı. Bir keresinde annemle hayvanat bahçesine gittiğimizde karşılaşmıştık. Bana çikolata vermişti."

"Sana iyi davranmıştı."

"Babam da oradaydı. Onunla konuşmak istedim ama gittiler."

Tekrar arkama yaslandım. "Yani babanı tanıdın, onu hatırladın. Baban seni bıraktığında dört yaşında olmana rağmen."

Gözlerini kaçırdı. "Küçükken benimle boks yaptığını hatırlıyorum. Bahçede yapıyorduk. Annemin hoşuna gitmemişti."

"Boks için biraz küçük değil miydin?"

"Babam, okula gittiğimde ihtiyacım olacağını söylemişti. Zorbalardan korunmak için."

"*Kimseye rezil olma diye dövüşmeyi öğretti.*"

Avukat bana tuhaf bir bakış attı.

"Pardon, şarkı. Bütün gün aklımdan çıkmadı."

Avukat gol attığını falan düşünüyordu. "Amacınız nedir anlamadım, Dedektif."

"Oraya geliyorum. Jimmy, sonrasında Daisy'nin gittiği okulu bulmayı başardın."

"Çok basitti. Ders zamanı birkaç okulun önünde oturup onu aradım o kadar."

"Sonra geri dönüp onunla konuştun. Yarı kardeşi olduğunu öğrenmek onu şok etmiştir."

"Hayır. Zaten biliyordu."

Gerçekten şaşırmıştım. "Emin misin? Ailesi senden haberdar olmasını istemiyordu. Nasıl öğrenmiş?"

"Bana sorma. Ama adımı falan biliyordu. Galiba benimle tanışmak hoşuna gitmişti. Annesinden gizli iş yapmak hoşuna gitti sanırım."

"Annesiyle arası iyi değil miydi? Nedenini biliyor musun?"

Kafasını hayır anlamında salladı.

"Peki ne oldu, Jimmy? Buluştunuz ve seni gördüğüne sevindi. Arkadaşlarına yeni biriyle tanıştığını söyledi. Sonra birkaç kez daha görüştünüz ve aniden arkadaşlarına bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Kızgındı ama nedenini anlatmadı. Ne oldu?"

Omuzlarını silkti.

Kendimi sabırlı olmaya zorladım. Bu konuda hiçbir zaman başarılı olmamıştım.

Ama bu sefer işe yaramıştı. Sonunda.

"Wolvercote Common'daki sirke gitmek istedi." dedi sonunda, "Azeem'e bizi götürmesini söyledim. O yüzden arabaya bindik. Ama iğrençti. Hep çocuk şeyleriydi."

Söylediği sirki biliyordum. Biz de bir kere gitmiştik. Büyülü bir şeydi. Hayatımın en güzel günlerindendi. Alex, yamuk altın bir boynuzla tekboynuzlu at gibi gösterdikleri beyaz taya dokunabilsin diye Jake'i kucağına almıştı. Sonraki birkaç gün boyunca tekboynuzlu at dışında bir şey söylememişti. Tekboynuzlu atlarla ilgili bir kitap almıştım. Hâlâ odasında duruyordu.

Quinn'in sesi beni anılarımdan çekip aldı. "O hafta sonu panayır da yok muydu?"

Jamie kafasını evet anlamında salladı. "Ama annesi o tür şeylere gitmesine izin vermiyordu. Daha önce pamuk helva bile görmemiş. Yendiğini bilmiyordu."

Bir anda ikisinin birlikte çocuk olduğu gözümün önüne geldi, üzücü bir görüntüydü. Sıradan çocuklar gibi normal bir gün geçirmişlerdi.

"Güzel bir gün gibi." dedim. "Ne oldu?"

Kızardı. "Azeem unutacağını söyledi."

"Neyi unutacaktı? Ona ne yaptınız, Jimmy?"

***

9 Mayıs 2016, akşam 07.29
Kaybolmadan 71 gün önce
Gray Aile Sirki, Wolvercote Common

Büyük, beyaz çadırın ortasında kum dolu bir arena vardı, köşeleri bayraklar ve flamalarla çeviriliydi. Daisy tribünlerin ön sırasında oturuyordu. Yalnızdı ama tribünler, ebeveynler ve çocuklarla o kadar doluydu ki kimse fark etmemişti. Etraf, beklenti içindeki insanların gürültüsüyle doluydu. Kısa süre sonra çingene müzisyenler çalmaya başladı ve sirk sahibi ortaya çıktı. İri, şişman bir adamdı. Yarısı palyaço, yarısı orman cini gibiydi, yüzü boyanmıştı ve ciddi bir gaz çıkarma problemi vardı. Ne zaman görünse çocuklar neşeyle kahkaha atıyordu. Hikâye yavaş yavaş ilerledikçe periler tüylü trapezlerden sallandı, jonglörler alevler saçtı, parıltılı taytlar içindeki tuhaf yaratıklar, benekli atların sırtında dans etti. Büyülü kafeslerden güvercinler uçtu, insan boyunda bir fare, altın bir top üstünde salsa yaptı ve evcilleştirilmiş bir kaz, cümbüşten rahatsız olmuyormuş gibi ortalıkta gezindi. Müzik çalıyordu, maskeler ve büyü vardı, Daisy kendinden geçmişti, ağzı devasa, merak dolu bir O şeklinde açık kalmıştı.

Gösteri bittikten ve tezahüratlar sona erdikten sonra Daisy dışarı çıktı, Jamie Northam bekliyordu. Sigara içiyordu.

Yanlarından geçen bir iki ebeveyn onlara şüpheyle baktı.

"Aman be." dedi Jamie sigarasını atarak. "Ne uzun sürdü. Azcem'in dönmesi lazım."

Jamie arkasını dönüp yürümeye başladı ve Daisy peşinden sekerek geldi.

"Ha-ri-kaydı. Bir kız vardı, cadı onu bebekken kaçırıp büyülü bir bahçeye hapsetmiş. Ama hayvanlar kaçmasına yardım etti, sonra dağları geçip tepede harika bir kaleye ulaştı, prenses olduğu ortaya çıktı. Sonra da gerçek annesiyle birlikte sonsuza dek mutlu yaşadı."

"Bana saçma geldi."

Daisy somurttu. "Saçma değil. Saçma deme!"

"Aptal bir peri masalı işte. Gerçek hayat öyle değil."

"Öyle! Bazen öyle oluyor!"

Jamie dönüp ona baktı. "Bak, çocuk. İnsanlar bebekken kaçırılıp sonra soylu olduğunu öğrenmez. Bunlar çocuk masalları. Peri masalları. Ailenin kötü olduğunun farkındayım ama onları değiştiremezsin. Kusura bakma, durum bu."

Daisy'nin gözleri dolmuştu. "Onlar benim ailem değil." dedi. "Sen istediğini söyle. Ben gerçeği biliyorum."

Jamie bir sigara daha yaktı. "Ne diyorsun?"

Daisy üzülmüştü. "Konuşurlarken duydum. Babam beni neredeyse alamadığını, çok zor olduğunu ama annemin başardığını söylüyordu. Beni çaldılar. Bebekken. Sırmış. Bilmemem lazımmış."

"Gerçekten öyle mi söyledi? Seni çaldığını mı söyledi?"

Daisy biraz çekinerek kafasını hayır anlamında salladı. "Tam değil. Ama öyle demek istedi. Ne demek istediğini anladım. İvfe için para ödemek zorunda kalmış."

"Ne? İvfe ne lan?"

Daisy ayaklarına baktı. "Bilmiyorum." dedi sessizce, yanakları kızarmıştı.

Jamie gülmeye başladı, sigarası tükürük oldu. "Yanlış anlamışsın, çocuk. İvfe dememiş. IVF demiş. Hastanede yaptıkları bir şey. Bebek isteyen insanlar için. Kusura bakma ama yapabileceğin bir şey yok, onların çocuğusun."

Daisy ağzı açık bir şekilde ona baktı ama bu sefer ağzı öfkeden açılmıştı, hayretten değil. Sonra bağırdı; "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" Tüm gücüyle bağırdıktan sonra ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Jamie olduğu yerde kalakaldı. "Ne? Hey, kaçma!"

Ama Daisy durmadı, belki de Jamie'nin sesini bile duymadı. Bir saniye sonra Jamie sigarasını çalılara attı, omuzlarını dikleştirip arkasından koşmaya başladı.

"Daisy? Neredesin?" diye seslendi ağaçların arasından geçerken. Siniri bozulmaya başlamıştı; önce salak sirke gelmek zorunda kalmıştı, şimdi de kız kendini prenses sanıyordu. "Saklanamazsın. Seni bulacağım. Bunun farkındasın değil mi, Daisy? Seni bulacağım."

***

Quinn, sokağın karşısındaki kafeden kahve aldı ve pencerenin önündeki masaya gelip yanıma oturdu. Bir yudum içtim. Çok sıcaktı. Ama karakoldaki kahveden çok daha iyiydi. "Yani, duyduklarımızdan sonra sence hâlâ Jamie mi suçlu?"

Quinn, tatlandırıcı kutusunu açıp kahvesine döktü. "Onu istismar ettiğini düşünmüyorum, eğer onu soruyorsan. En azından cinsel açıdan etmemiş. Bu fikir cidden midesini bulandırıyor gibi. Öldürmeyi soruyorsan, bence mümkün. Ama o yaptıysa planlı bir cinayet olduğunu düşünmüyorum. O kadar organize biri değil. Öfkeden olmuştur, bir anda ipi kopmuştur. Bence sık sık oluyordu çünkü sinirli bir çocuk. Ayrıca mazereti de yok. En azından bizimle paylaştığı bir ma-

zereti yok."

"Peki Jamie onu öldürmüş olsa şimdiye kadar onu bulmaz mıydık?"

"Muhtemelen bulurduk. İzlerini çok iyi gizleyebileceğini sanmıyorum."

Kafamı salladım. "Sirk hikâyesine inandın mı?"

Artık daha belirsiz konuşuyordu. "Her şey anlattığı gibi olduysa Daisy'nin bu kadar şiddetli bir tepki vermiş olacağını sanmıyorum. Evet, ailesiyle anlaşamıyor olabilirdi, birçok çocuk gibi evlat edinilmiş olduğunu düşünebilirdi. Yine de biraz abartılı bir tepki değil mi? Gerçi ben anlamam. Sekiz yaşındaki çocuklar nasıl düşünüyor bilmiyorum."

Ama ben biliyordum. *"O yaşta her şey büyük bir olay oluyor."*

"Pardon?"

"Everett öyle demişti. Birkaç gün önce. Haklı da. O yaştaki çocuklar olayları abartabiliyor. Özellikle de kötü şeyleri. Başka açıdan bakamıyorlar, kötü hisleri dışında bir şey düşünemiyorlar. On iki yaş altı intiharlarda neden genellikle bu oluyor."

Kaşığımı kahveye daldırıp karıştırdım. Quinn'in bana baktığını hissedebiliyordum. Nasıl tepki vermesi gerektiğini düşünüyordu. Daha önce ona hiç bu kadarını söylememiştim. Daha önce kimseye bu kadarını söylememiştim.

Kafenin kapısı açıldı ve Gislingham'ın ağır adımlarla bize yaklaştığını gördüm. Bir amacı olduğu belliydi. "Challow aradı." dedi masaya gelince. "Denizkızı kostümünü test etmiş."

"Ee?"

"Boyun kısmında yırtık varmış ama her hafta çocuklar tarafından giyildiğini düşünürsek bu normal olabilir. Kan yokmuş ama DNA kalıntısı varmış. Dört farklı kişiden. Biri Sharon Mason, onu zaten biliyorduk; Daisy Mason, o da ta-

mam. Bilinmeyen bir kız daha var, muhtemelen Millie Connor."

"Dördüncü?"

"Erkek. Kıl varmış."

Göğsümde bir ağırlık oluştu. "Barry Mason?"

"İlk seferinde bildin."

Quinn somurttu. "Kostümlerin değiştiğini bilmediğini, denizkızı kostümünden haberi bile olmadığını iddia eden Barry Mason."

"Durumun karıştığı yer de orası." dedi Gislingham. "Sharon bunu adamın spor takımının altında bulduğunu söylemişti, yani olay mahkemeye taşınırsa savunma DNA kalıntısının oradan geçtiğini söyleyebilir."

"Ama kostümü saklayan Barry ise bu bile başlı başına..."

"Onu kanıtlayamayız." dedi Gislingham, Quinn'in sözünü bitirmesine izin vermeden. "Sharon onu suçlamak için saklamış olabilir. Gerçek olmasa bile öyle diyecek sonuçta, değil mi? Bir şey daha var." Quinn'e döndü. "Söylediğin gibi itfaiye ve polis ne zaman aranmış diye baktık."

Quinn arkasına yaslandı. "Evet?"

"Haklıymışsın. Arama 02.10'da yapılmış. Bu da Sharon'ın oğlunu bırakıp yanan evden çıkmasından on dakika sonra oluyor."

"Tamam." dedim, "Ev'i arayın ve Sharon'a ne yapmak istediğini sormasını söyleyin. Tabii birebir bunu söylemesin."

Quinn boş bardakları topladı, gitmeye hazırlanırken nöbetçi polisin kapıdan bize işaret ettiğini gördüm. Koca kıçını kaldırdığına göre önemli bir şey olmalıydı. Sonra gördüm; yanında genç bir kadın vardı. Orta boylardaydı, uzun, kestane rengi saçları vardı. Bir omzunda çuval bezinden çanta asılıydı. O zaman onu daha önce gördüğümü hatırladım, okulda gör-

müştüm. Odadaki herkes ona bakıyordu. Quinn'in omuzlarını dikleştirdiğini hissettim ama onu görmeye gelmemişti. En azından öyle görünüyordu. Gergin bir şekilde odayı aradı, Gislingham'ı görünce hızla yanına yaklaştı. Gislingham'ın Quinn'e yan bir bakış attığını gördüm ve Quinn'in yüzündeki tarifsiz ifadeye tanık oldum. Dedektif komiser iki, Dedektif çavuş sıfır.

"Dedektif Gislingham." dedi kadın, nefes nefese kalmıştı. "Sizi yakaladığıma çok sevindim. Meslektaşınızı istedim, kadın olan, adını unuttum."

"Dedektif Everett."

"Ama burada olmadığını söylediler, ben de sizinle konuşmak istedim."

Gislingham bana döndü. "Bu, Daisy'nin öğretmeni, Bayan Madigan." Quinn'i de tanıştırdı ama kadının isimlerimize dikkat edecek durumda olmadığını anladım. Bu durum Quinn için özellikle yıkıcı gibiydi.

"Peri masalı." dedi kadın tekrar Gislingham'a dönerek. "Daisy'nin peri masalı. Evimi toparlarken masanın altında buldum. Not verirken düşmüş herhâlde. Çok özür dilerim, hep benim hatam."

Gislingham gülümsedi. "Önemli değil, Bayan Madigan. Getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Hayır." dedi, "Anlamıyorsunuz. O yüzden endişelendim. İkinci kez bakınca." Durdu, elini alnına götürdü. "Pek konuşamıyorum. Söylemek istediğim, haftalar sonra, olanlardan sonra masalı okuyunca." Derin bir nefes aldı. "Galiba masalda zamanında kaçırdığım bir şey varmış. Korkunç bir şey."

Çantasını karıştırıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı Gislingham'a uzattığı sırada ellerinin titrediğini gördüm. Gislingham ciddi bir şekilde okuyup bana uzattı. Kadının yanakları kızarmıştı,

dudaklarını ısırıyordu.

"Çok özür dilerim." dedi sessizce, gözleri doluyordu. "Olanları engelleme fırsatını kaçırdıysam kendimi asla affetmem. Canavar hakkında söyledikleri, bunu nasıl anlamam."

Sesi titremeye başladı ve Gislingham ona doğru bir adım attı. "Bilemezdiniz. Sadece buradan anlayamazdınız. Kimse anlayamazdı. Ama bize getirerek doğru olanı yaptınız." Nazikçe kadının dirseğini tuttu. "Hadi, size bir bardak çay alalım."

Tezgâha doğru ilerledikleri sırada masalı Quinn'e uzattım. Göz gezdirdi ve bana baktı.

Aklından geçeni biliyordum.

Üzgün Prenses
Daisy Mason, Yaş 8

Bir varmış bir yokmuş, kulübede yaşayan küçük bir üzgün bir kız varmış. Hayatı ~~barbetmiş~~ berbatmış. Neden orada yaşamak zorunda olduğunu bilmiyormuş. Üzülüyormuş. ~~Kaşmak~~ Kaçmak istiyormuş ama kötü bir cadı onu ~~engeliyormuş.~~ Engelliyormuş. Kötü cadının domuza benzeyen bir canavarı varmış. Küçük kız kaçmaya çalışmış, cesur olmaya çalışmış ama ne zaman denese canavar onu odasına kapatıp yere yatırıyormuş. Kızın canı yanıyormuş. Sonra kız ~~geçekte~~ gerçekte prenses olduğunu öğrenmiş. Ama gerçek bir prenses gibi kalede yaşaması için birinin kötü cadıyı ve canavarı öldürmesi gerekiyormuş. Bir gün kırmızı bir ~~atarabasıyla~~ at arabasıyla bir prens gelmiş. Kız kurtulacağını sanmış. Ama prens onu kurtarmamış. Kötü biriymiş. Kız çok ağlamış. Asla prenses olamamış. Sonsuza dek mutlu yaşamamış.

Son

***

Ofise dönünce penceremi sonuna kadar açıp başında sigara içtim. Jaluziler toz kaplıydı. Bu şeylerden hep nefret etmiştim. Bir anlığına Alex'i arasam mı diye düşündüm ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Sessizlik kolay bir yalan hâline gelmişti. İkimiz için de. Bir baba ile oğlu ışıkta bekliyordu. Belki de Christchurch Meadow'a gidiyorlardı, çocuğun elinde ördeklere vermek için getirdiği bir paket ekmek vardı. Şansları yaver giderse kuğu bile görebilirlerdi. Jake'i düşündüm, o da kuğuları severdi. Kalbimdeki kasada tuttuğum anı deposundan ince bir parça kestim. Daisy'yi ve canavara dönüşen babasını düşündüm. Leo'yu düşündüm. Yalnız bir çocuktu. Kendi hayatında hayalet gibiydi. Etkisiz elemandı. Çünkü bugün duyduğum onca şey içinde Leo neredeydi?

***

Yarım saat sonra Quinn geldi. "Everett aradı. Sharon kafasının karışık olduğunu iddia ediyormuş. İki uyku ilacı almış, aklı yerinde değilmiş. Videoda da kendinde değilmiş gibi duruyor. İlk izlediğimde sinirli olduğunu sanmıştım. Everett onu zorlayınca sinirlenmiş ama sonunda uyku ilacı reçetesini kontrol etmemiz için doktoruyla görüşmemize izin vermiş. Ayrıca aşağı inmeden önce Leo'ya seslendiğini ama cevap vermediğini, aşağı inince arka kapıyı açık görünce de Leo'nun dışarı çıktığını düşündüğünü söylüyor. Leo'nun odasında olduğunu komşuları fark etmiş. Adam orada olmasa elimizde bir değil, iki ölü çocuk olacaktı."

"Biliyorum."

"Peki kadına inanıyor muyuz?"

Pencereyi kapattım, sonra Quinn'e döndüm. "Sence evi kendi aleve vermiş olabilir mi?"

Quinn'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Düşün. Yangından kârlı çıkan tek kişi o. Barry hakkında kanıtları sundu, evde kendisini suçlamak için kullanabileceğimiz tüm kanıtlar da yangında yok oldu. Tamamen. Buna araba da dâhil ki anladığım kadarıyla o arabayı hiç garaja koymuyorlarmış. Bu da demektir ki itiraf ya da cesetten kanıt olmadan..."

"Tabii cesedi bulabilirsek."

"Onu suçlamak çok zor olacak."

"Tabii o yaptıysa."

"Tabii ki o yaptıysa. Ama Daisy'yi öldürebilecek biriyse, belki Leo'yu da yanan evde bırakabilecek biridir. Düşün, bu işten tamamen paçasını sıyırıp yeni bir hayata başlayabilirdi. Tek eşlikçisi sigortadan aldığı para olurdu."

Quinn ıslık çaldı. "Vay be."

Kapım çalındı. Tüm mesaisini aramaya adayan memurlardan biriydi. Bitkin görünüyordu.

"Evet?"

"Evde nöbet tutan memur bunu size bırakmamı istedi, efendim. Mason ailesine gelen mektuplar. Çoğu fatura ve aptal şeyler ama içinde görmeniz gereken bir şey var. Sormadan önce, ben açmadım, zarf taşınırken aşınıp açılmış herhâlde. Aldığımda içindekiler döküldü."

Yaklaşık on beş santimetrelik, kare şeklinde bir zarfdı. Sharon'a gönderilmişti ve Carshalton'dan postalanmıştı. Gönderenin adresi Havenview Bakımevi olarak geçiyordu. İçinde bir DVD vardı. Baktığım anda memurun bunu neden getirdiğini anladım.

Ona baktım. "Aferin, pardon, adını bilmiyorum."

"Somer, efendim. Erica Somer."

"Aferin, Somer."

Ayağa kalkıp ağrıyan sırtımı gerdim. "Birkaç saatliğine eve gideceğim. Jamie'nin ailesi ararsa bana haber ver."

"Onu da söyleyecektim." dedi Somer. "Nöbetçi polis size haber vermemi istedi. Bayan Northam gelmiş."

Kendimi koltuğa bıraktım. "Sonunda. Tamam, gelsin."

Somer utanmış görünüyordu. "Aslında sizin gelmenizi istemiş. Onun evine. Kusura bakmayın. Ben olsam derdim ki..."

Elimi salladım. "Önemli değil." dedim bitkin bir şekilde. "Yolumun üstü sayılır."

***

1 Mayıs 2016, öğleden sonra 02.39
Kaybolmadan 79 gün önce
5 Barge Close

Daisy, bahçenin sonundaki salıncakta oturmuş, salıncağı amaçsızca sağa sola sallıyordu. Arkasında, ebeveynlerinin gevşek olduğunu bilmediği çit parçası vardı. Birkaç dakika önce içinden geçmişti, elbisesini lekelememek için yeşilimsi paneli iki eliyle birden kaldırmıştı. Birisi onu görseydi kanaldaki ördeklere bakmak istediğini söyleyecekti. Ama çıkmasının gerçek nedeni bu değildi. Zaten kimse de görmemişti. Ne mutfaktaki annesi, ne de evin önündeki insanlar. Kimse fark etmemişti. Hiçbir zaman fark etmiyorlardı.

Bacaklarını ileri itip hareket etmeye başladı, geriye ve ileri, gittikçe daha da yukarı. Babası düzgün monte etmediği için her sallanışında metal iskelet yerden biraz çıkıyordu. Annesi sürekli şikâyet ediyordu, bir müteahhitin çocuk salıncağı kadar basit bir şeyi düzgün yapamadığını söyleyip sızlanıyordu. Daisy yüzünü güneşe kaldırdı. Gözlerini kapattığında neredeyse uçuyor gibi hissediyordu, güzel, karlı dağlara ya da prens ve prenseslerin yaşadığı masal şatolarına benzeyen bu-

lutların üzerinde süzülüyordu. Kuş gibi ya da bir uçakta bulutların arasında uçmak harika olmalıydı. Bir keresinde uçağa binmişti ama o zaman çok küçüktü, nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Hatırlamak istiyordu. O sırada evlere, yollara ve kanala yükseklerden bakabilmeyi istedi. Ve kendine. Çok küçük ve çok uzaktaki hâline.

Mutfak penceresinde bir tıkırtı duydu. Cama vurulan tırnaklar. Tık tık tık.

Sharon pencereyi açtı. "Daisy." diye seslendi. "Kaç kere söyledim çok yükseğe sallanma diye? Salıncak güvenli değil zaten."

Sharon, Daisy salıncağı yavaşlatana kadar pencerede bekledi. Salıncak durduğunda ani bir vızıltı yükseldi, sinek sesine benziyordu. Sharon sesi duymadı çünkü frekans fazla yüksekti. Ama Daisy duyabiliyordu. Annesinin pencereyi kapatıp mutfakta kaybolmasını izledi, sonra elini cebine sokup küçük, pembe telefonunu çıkardı.

Ekranda yeni bir mesaj vardı.

"Elbiseni beğendim."

Daisy etrafına baktı, gözleri büyümüştü. Telefon tekrar titredi.

"Hep buradayım."

Sonra da

"Unutma."

Daisy salıncaktan inip hızla çitten geçti. Patika yoluna baktı. Köpeklerini gezdiren, bebek arabalarıyla yürüyen ailelere, bankta sigara içen gençlere, dondurma arabasına, köprünün diğer tarafına park etmiş arabalara baktı. Telefonunu cebine koyup çitten içeri girdi.

Gülümsüyordu.

***

Northam ailesinin yuvarlağımsı sokağına girdiğimde bir Bentley ve kıpkırmızı bir Carrera gördüm. Yeni yapılmış bu binalar da tıpkı Canal Malikâneleri gibi eski numarası yapıyordu ama ikisi arasındaki tek benzerlik buydu. Buradaki her şey çok daha gösterişliydi. Üç katlı, Georgia döneminden kalma binalara özenilerek alçıdan yapılmış krem renkli bina kendi bahçesi içindeydi. Garaj binası evden ayrıydı ve ahır görüntüsü verilmeye çalışılmıştı, zümrüt rengi çimenler nehre kadar uzanıyordu. İskelenin başında bembeyaz mermer ve kromdan yapılma bir bar vardı, iskelede bağlı olan bot hafifçe sallanıyordu. Kendimi bir portrede gibi hissettim.

Kapının siyah üniforma ve önlük giyen bir hizmetçi tarafından açılması beni şaşırtmadı, aslında şaşırdığım tek şey işi sonuna kadar götürüp uşak tutmamış olmalarıydı.

Hizmetçi kadın beni devasa salona götürdü ve beyaz deri bir koltukta oturan Moira Northam beni karşılamak için kalktı. Aklıma gelen ilk şey Barry Mason'ın hoşlandığı kadınların aynı tip olduğuydu. Sarışın, topuklu ayakkabı, takılar, suni bir giyinme biçimi. Tek fark Sharon'ın on yaş genç olması ve leopar desenli mini eteklerini Primark'tan alıyor olmasıydı.

"Jamie yine başını belaya sokmuş diye duydum." dedi Moria oturmamı işaret ederek. Yanında büyük bir bardak cin tonik duruyordu. Bana içer miyim diye sormadı.

"Bu durum 'beladan' daha ciddi, Bayan Northam."

Kendini beğenmiş bir şekilde elini salladı ve altın takıları takırdadı. "Ama anladığım kadarıyla bir şey *yapmamış* değil mi?"

"Doğu Oxford'daki bir çocuk tacizi şebekesinin üyeleriyle bağlantısı varmış. Ne kadar suçlu olduğunu tam belirlemedik."

"Jamie'nin suçlu olduğunu kanıtlayacağınızı sanmıyorum. O ancak konuşur. Büyük konuşur ama yumurta kapıya

dayanınca aslında korkak biridir. Babasına çekmiş."

Bu kadın dışarıdan suni görünüyordu ama Barry Mason'ı çözmüştü.

"Daisy ile görüştüğünü biliyor muydunuz?"

Tek kaşını kaldırdı. Kaşı boya ile yapılmıştı. "Sayın Dedektif, Barry ile görüştüğünü bile bilmiyordum. Onunla konuşmuyoruz. Bu günlerde çok farklı çevrelerdeyiz. Barry tabii ki Jamie için nafaka ödüyor, avukatım bunu garanti altına aldı. Parayı benim adıma olan bir hesaba yatırıyor. Nakit olarak."

Etrafıma baktım. Aynalara, devasa plazma televizyona, süslü florasan ışıklara, nehir manzarasına göz gezdirdim. Demek Barry'nin parası buraya gidiyordu. En az on yıldır her ay bu eve yatırılmıştı. Sharon'ın bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Moira beni izliyordu. "Aklınızdan geçeni biliyorum, Dedektif ama bu prensip meselesi. Barry beni terk etti ve Jamie onun çocuğu. Marcus'un ona bakmasını bekleyemez."

Marcus'un da böyle düşündüğünden emindim, o gün ikinci kez içimde Sharon Mason'a karşı bir sempati belirdi.

"Barry'nin görüşme hakkı var. Gerçi hiç kullanmadı."

Buna inanamadım. "Hiç mi? Ayrıldığınızda Jamie kaç yaşındaydı?"

"Dört yaşına yeni girmişti."

Yani Barry Mason, kendine baba diyen dört yaşındaki bir çocuğu bırakmıştı. Masal okuduğu, gece yatağına yatırdığı, omzunda gezdirdiği, salıncakta salladığını çocuğu.

Moira hâlâ beni izliyordu.

"Pek sevmediğim eski eşimin hakkını vermek gerek, fikir Sharon'dan çıktı." dedi. "Klasik 'yeni sayfa açalım' olayı. Gerçi Barry ile birliktelerken karşılaşmıştık, hem de Londra Hayvanat Bahçesi'ndeydik."

"Biliyorum. Jamie bahsetti. Babasını tanımış."

Moira bu sözüm üstüne bir anlığına afalladı. "Gerçekten mi? İnanamıyorum. Barry'i yıllardır görmemişti."

"Çocukların bu tür şeyleri ne kadar akıllarında tuttuklarına şaşırırsınız, Bayan Northam."

Kendini bir kez daha toparladı. "Neyse, Jamie beni örümcek kafeslerine sürüklemişti, zevksiz çocuk işte. Bir anda Sharon'ı ve tatlı, küçük kızını gördük. Son derece tuhaf bir durumdu, hayal edebiliyor musunuz? Öylece durup beş dakika kadar birbirimize baktık, söyleyecek bir şey düşündük. Sonra Barry geldi ve biz cüzzamlıymışız gibi yanımızdan kaçtılar. Sonrasında Sharon bana mesaj bıraktı ve Barry'nin bir daha iletişim kurmak istemediğini, çocukların için böylesinin daha iyi olduğunu söylediğini iletti, aynen bu yazıyordu."

"Dürüst olmak gerekirse." diye devam etti Moira, "Bu yeni sayfa saçmalığının gerçek nedeni Barry'nin buraya gelmesini istememesiydi diye düşünüyorum. Jamie'yi görmek için gelmesini bile istemiyordu. Onu kimseyle paylaşamıyordu. Maalesef Barry paylaşmayı çok sever. Kendini herkese dağıtmak ister. Anlatabildim sanırım."

"Nasıl tanıştıklarını biliyor musunuz?"

"Zamanında Sharon sekreterliğini yapıyordu. İnşaat şirketi yok mu? Orada işte. Ben de eskiden orada çalışıyordum, Jamie'yi doğurunca Sharon'ı tuttu. Bir gün bebek arabasıyla ofise geldim ki topuklu ayakkabı giymiş, jant kapağı boyunda küpeler takmış bir kadın ofiste geziyor. Barry'e bu kadar zorlamasa güzel bir kadın olacağını söyledim. O zamanlar biriyle nişanlıydı. Araba tamircisi biriyle, Terry mi, Darren mı ne. Ama o adamın beklentisini karşılamadığı belliydi, Barry'i gördüğü an onun peşine düştüğüne eminim. Hep Barry deyip duruyordu, hatta bu konuda şakalaşıyorduk. Gerçi eninde sonunda yatağa girmiş olacaklar ki Sharon, Barry'den

hamile olduğunu iddia etmeye başladı. Barry de orasının peşinden gittiği için sonu boşanma davası oldu. Ama ona bedelini ödettim. Şirket için yani. Tüm şirketi benim üstüme yapmak zorunda kaldı, sonra da piyasa fiyatından yukarıya satın almaya zorladım. Devasa borçlar alması gerekti."

Bunların üstüne bir de nafaka binince ailenin zor durumda olması anlaşılıyordu. Bunu aklıma not ettikten sonra tekrar ona baktım. Bronz derisinin sahte olduğuna emindim. Göğüsleri kesinlikle öyleydi.

Odayı işaret ettim. "Çok başarılı olmuşsunuz gibi."

Biraz utanarak güldü. "Marcus, Barry'den çok daha iyi bir eş. Seks ile o kadar ilgilenmiyor."

Eteğini fazla görünen kalçaları üstüne çekti ve bana baktı, havada sorulmamış bir sorunun ağırlığı vardı. Ama benim de hoşlandığım bir kadın tipi vardı ve Moira Northam o tipin yanından bile geçmiyordu.

Manikürlü tırnaklarına baktı, sonra bana döndü. "Marcus'un oğlu ve varisi zaten olduğu için bir çocuk daha yaparak formumu bozmama gerek kalmadı."

Gülümsedim. Bunu istiyor gibiydi. "Biraz önce 'iddia etti' dediniz."

"Pardon?"

"Biraz önce Sharon hamile olduğunu 'iddia etti' dediniz. Değil miydi?"

Ellerini araladı ve takıları yine takırdadı. "Kim bilir? Ne de olsa en eski numaralardan biri, erkekler anlayamıyor. Bunca zamandır kendilerini kontrol etmeyi öğrenmeleri gerekmez miydi? Bildiğim tek şey şu, dokuz ay geçti ama bebek falan olmadı. Daisy'nin doğumu için de IVF gerekti. En azından ben öyle duydum."

Muhtemelen bu da pahalı olmuştu.

"Bildiğiniz kadarıyla Daisy yarı kardeşi hakkında bir şey

bilmiyordu, değil mi? Yani Jamie'den haberi yoktu?"

"Sharon ya da Barry söylemediyse hayır, ki bence bu ihtimal çok uzak. Sharon için Barry'nin geçmiş hayatı tamamen, ne deniyordu, redakte olmuştu. Evet. Hatta onunla biz boşandıktan sonra görüşmeye başladığını iddia ediyor ki bu tamamen yalan."

"Peki Jamie'nin Daisy'den haberi var mıydı?"

Bronzluğunun altında birazcık kızardı. "Ben hiç bahsetmedim. Jamie nasıl öğrenmiş olabilir bilmiyorum. Bunu ona sormanız lazım."

"Sorarım. Daisy Mason kaybolduğunda nerede olduğunu, tekrar soracağım. Çünkü nerede olduğunu doğrulayana kadar soruşturmamızdan çıkartamayız."

Gülümsedi. "Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. Jamie niye bu kadar inatçılık ediyor bilmiyorum, belki de nezarette kalmanın serseri arkadaşlarının gözünde saygı kazandıracağını düşünüyordur. Neyse, demek istediğim şu: Salı günü nerede olduğunu biliyorum. Benimleydi."

"Söylemesi kolay, Bayan Northam ama..."

"Evet. Ama elimde kanıt var. Marcus'un yeğeni gelecek hafta evlenecek ve prova yemeği için korkunç görümcemin evine gitmiştik. Fotoğraflarımız bile var, gerçi Jamie bunları gösterdiğimi öğrenince kızacaktır. Düzgün pantolon giyerken görülmekten hoşlanmıyor. Ona nasıl takım elbise giydireceğim bilmiyorum."

Telefonunu çıkardı, fotoğrafları buldu ve telefonu bana uzattı. Bir anlığına ellerinin onu ele verdiğini fark ettim. Yüzü botokstan dümdüz olmuştu ama elleri yaşlılıktan şişip damarlanmıştı. Çantasında mendil aradığı sırada Sharon ile aynı çantayı kullandığını fark ettim. Gerçi bunun kadındaki tek orijinal şey olduğuna bahse girebilirdim.

"Yani." dedi bana bütün gücüyle gülümseyerek, "Jamie'yi

bırakabilir misiniz?"

Telefonu ona geri verip ayağa kalktım. "Son birkaç soru daha sormam lazım. Herhâlde siz de yanında olmak istersiniz. Sizi karakola da götürebilirim kendiniz de gelebilirsiniz. Sonrasında Jamie'yi sizin sorumluluğunuza bırakırız. Bu akşam dönmüş olur."

Saatine baktı, yine altındı. "Bu akşam Anderson ailesi gelecek. İptal edemem, Nicholas Anderson yerel belediye meclisinde. Sosyal hizmetler görevlilerinden birini çağırabilir misiniz?"

Dediğim gibi, Barry Mason'ın hoşlandığı kadın tipi belliydi.

***

Sonunda eve geldiğimde Alex çoktan yatmıştı. Uyku hapı şişesi komodinin üstünde açık duruyordu. Otomatik olarak şişeyi alıp ağırlığını kontrol ettim. Alex benden hep daha güçlü olmuştu. En azından ben öyle düşünmüştüm. Evlenirken sağdıcım onun sırtımı yaslayabileceğim bir kaya olduğunu söylemişti, herkes gülümseyip kafasını sallamıştı, tanıdıkları Alex olduğunu söylemişlerdi. Benim tanıdığım Alex de buydu, gerçi bu klişeden nefret ediyordum. Fakat son birkaç aydır bu klişenin ne kadar uygun olduğunu fark etmiştim. Çünkü kayalar esnek değildi, kayalar yol vermiyordu. Alex'in gücü, dayanılmaz bir kuvvetin karşısında paramparça oluyordu. Bu yüzden uyku ilaçlarını kontrol ediyordum. Bu yüzden kontrol ederken beni görmediğinden emin oluyordum. Bir bağlantı gördüğümü anlamasına izin veremezdim. Onun suçlu olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Bu olmadan da kendini yeterince suçlu hissediyordu.

Aşağı indiğimde kendime büyük bir kadeh Merlot şarabı

koydum ve DVD ile salona geçtim. DVD kutusunun üstünde Daisy'nin resmi vardı. Havuzdaydı, kameraya gülümsüyordu. DVD, Sharon'ın annesine gönderdiği bir DVD idi, bu yüzden tamamen masum olmalıydı. Ama o kan donduran peri masalından başka bir şey düşünemiyordum. Ve o doğum günü kartı. Makine DVD'yi sardığı sırada üstündeki notu okudum.

Havenview Bakımevi
Yeading Caddesi
Carshalton
20 Temmuz 2016

Sevgili Bayan Mason,

Sadie'nin "hazine sandığı" için gönderdiğiniz DVD için teşekkür ederiz. Eski zamanları hatırlatan ya da özel duygusal öneme sahip eşyaları toplamak Alzheimer hastalarımızda iyi bir etki göstermekte ve geçmişleriyle bağlantılarını güçlendirmekte.

Ne yazık ki bu eşya beklediğimiz kadar başarılı olmadı. Sadie'ye filmi gösterdiğimizde başta tepki alamadık ama küçük kızınızın olduğu kısma gelince son derece üzüldü ve "Jessica" adında birinden bahsetmeye başladı. O kadar üzüldü ki bu eşyanın üstünde iyi bir etki yaratmadığı sonucuna varmak zorunda kaldık. Çok üzgünüm. DVD'yi başka bir yerde kullanırsınız diye geri gönderiyorum.

Saygılarımla,
Monica Hapgood (Bakım Müdürü)

Demek Sharon Mason, annesinin bakıcılarına annesinin iki değil, bir kızı olduğunu söylemişti.

Kumandayı alıp oynat tuşuna bastım. Boş, mavi bir ek-

ran belirdi ve başlık göründü: *Anneme, Sharon, Barry, Leo ve Daisy'den*. Sonra:

Birinci Bölüm: Barry ve Sharon'ın Nikahı

Müzik yoktu, çok tatlı bir pan flüt solosu vardı, üç dakika kadar dinledikten sonra sesi kapattım. Görüntüler düğme deliğine kırmızı gül takmış olan smokinli Barry'i göstererek başladı. Sharon ise straplez, vücudu saran bir elbise giymişti. Saten elbisesinin üstüne Prenses Diana'nınkine benzer bir taç takmıştı, elinde kırmızı güller vardı. Sonra kamera Sharon'ın bir otelin çok amaçlı odasındaki koridoru yürümesini gösterdi. Otuz kadar kişi vardı, sandalyelerin sırtına kırmızı kurdeleler bağlanmıştı. Duvardaki flamada "MUTLU NOELLER 2005" yazıyordu, ökse otları, çelenkler ve Noel ağacı vardı. Geral Wiley, gazetedeki fotoğrafından çok daha iriydi ve kızını zar zor taşıyordu, nefes nefeseydi. Yüzü morumsuydu. Sadie ise zayıflamıştı ve sürekli kıpırdıyordu; bir çantasıyla, bir şapkasıyla, bir çiçeğiyle oynuyordu. O zamanlar bunamanın erken kademelerinde olabilir mi diye düşündüm. Yeminler edildi, sonra kutlama yapıldı. Barry konuşma yaptı ve birlikte pasta kestiler. Geral Wiley arka planda görünüyordu. Gülümsemiyordu.

İkinci Bölüm: Leo'nun İlk Doğum Günü

Leo, mutfakta mama sandalyesinde oturuyordu, Barge Close'daki ev değildi. Elinde sarı, plastik bir kaşık vardı ve mama sandalyesinin tepsisine vuruyordu. Çenesine püre akmıştı. Kamera geri çekildi ve hamile Sharon'ın üstünde tek mum olan bir pasta getirmesini gösterdi. Pasta aslan şeklindeydi. Sharon, pastayı Leo'nun önüne koydu, Leo pastaya baktı ve ateşe uzandı. Sharon çocuğun elini tutup geri çekti. Yorgun görünüyordu. Birisi -muhtemelen Barry- mumu söndürdü. Leo ağlamaya başladı.

Üçüncü Bölüm: Daisy'nin Vaftizi

Hava fırtınalıydı. Grup, kilisenin dışında tuhaf bir şekilde duruyor, rüzgâra karşı birbirine sokuluyordu. Sharon'ın elinde şal ile sıkıca sarılmış bir bebek vardı. Sadie nikahta giydiği ceketin aynını giymişti. Gerald bastonluydu. İki yaşlı kişi daha vardı, muhtemelen Barry'nin ebeveynleriydi. Barry bir eliyle Leo'yu tutuyordu. Küçük çocuğa takım elbise giydirmişler, saçlarını düzeltmişlerdi ama çocuk babasından uzaklaşmaya çalışıyordu, çığlık atıyor gibi görünüyordu. Sharon kızgın görünüyordu ama kameranın onu ve bebeği çektiğini görünce hemen gülümsedi. Bebeği kameraya göstermek için kafasını kaldırdı.

Dördüncü Bölüm: Yaz Tatili ve Bir Doğum Günü Daha

Bu kısım yurt dışında bir yerde çekilmişti. Belki de Algarve ya da İspanya'da bir yer. Bikinili Sharon'ı topuklu ayakkabılarıyla otel havuzu etrafında yürürken görüyorduk. Arada sırada durup güzellik kraliçesi gibi beliyle poz veriyordu. Sol ayak bileği arkasında bir dövme vardı, dövmenin papatya olduğunu görünce dövmeye bakakaldım. Arkasını kameraya döndü, omzu üstünden göz kırpıp Marilyn Monroe gibi öpücük attı. Vücudu harikaydı, bunları profesyonel anlamda bile yapabilir gibi bir hâli vardı. Derisi bronzlaşmıştı ve gülümsüyordu. Mutluydu. Kamera Daisy'ye döndü, çiçekli bir elbise içindeydi, kafasında pembe, esnek bir şapka vardı ve şişman ellerini çırpıyordu. İki yaşından büyük olamazdı. Sonra Barry ile Daisy'yi havuzda görüyorduk. Barry, kızı belinden tutup kafası üstünde kaldırıyor, sonra suyun üstünde uçakmış gibi sallıyordu. Yukarı aşağı, yukarı aşağı. Daisy neşeyle çığlık atıyordu. Sonra Sharon, üstünde beyaz pamuklu bir elbise ve büyük küpelerle şezlongta oturuyor, doğum günü hediyeleri-

ni açıyordu. Bu kısım Daisy'nin kameraya doğru sendeleyip gülümseyerek üstünde "Seni seviyorum anne" yazan bir kart göstermesiyle bitiyordu.

Beşinci Bölüm: Noel

Işıkları yanan (suni) bir ağaç göründü. Kasvetli havaya bakılırsa Noel sabahının erken saatleriydi. Kapı açıldı ve Daisy içeri girdi. Dört yaşlarında olmalıydı, huzursuz edici derecede Jessica'ya benziyordu. Videoyu kapattıkları sahne bu mu diye merak ettim. Daisy yaramaz bir şekilde kameraya baktı, orada olduğunu ele vermemesi gerektiğini biliyormuş gibi. Sonra ağaca dayandırılmış, pembe kurdelelerle süslenmiş bisikleti gördü. Sonraki görüntüde iki çocuk da kaplama kâğıtları içindeydi. Daisy kameraya konuşuyor, hediyelerini gösterip tek tek ne olduklarını açıklıyordu. Leo yan taraftaydı, kameraya bakmıyor, sessizce hediye üstüne hediye açıyordu. Bazı hediyelerin ona olmadığı belliydi. Sonraki karede 1960'lardan kalma küçük bir ticari arabanın önündeydi. Arabanın kapıları modern arabalara göre çok küçüktü. Önce Daisy'yi yeni bisikleti üstünde görüyorduk, kameraya doğru sürüyordu. Sonrasında iki çocuk da bere ve eldivenlerle karın içindeydi, Barry ile kartopu savaşı yapıyorlardı. Daisy, küçük Ugg botlarıyla son derece tatlı görünüyordu. Barry, gülerek Leo'nun üstüne atlıyordu ve boğuşuyorlardı ama Leo altından çıkıp ağlayarak kameraya doğru koşuyordu. Sonra iki çocuğun da kardan adamın etrafında dolandığını görüyorduk; Daisy, kardan adamı dikkatle düzleştiriyordu, Leo ise birkaç metre geride, küçük kırmızı küreğiyle bilerek kardan adamı parçalıyordu.

Altıncı Bölüm: Yine Yaz Tatili

Küçük bir müstakil ev bahçesi; hâlâ aynı evde oldukları belliydi. Çimenler yıpranmış, kahverengi olmuştu. Arka çitin

ötesinde bir çeşit fabrika görünüyordu, belki de bir benzin istasyonunun çatısıydı. Belki de hayatımın ilk on beş yılı boyunca bunu gördüğüm için gördüğüm tek şey bu olmuştu. Mason ailesinin karlı görüntüsü, kendi geçmişimin parodisi gibiydi.

Barry, her yerini gösteren külot bir mayoyla belirdi, göğsünü şişirip ellerini beline koydu. Yağlanmış gibi duruyordu. Ağırlık kaldırıp kaslarını göstermek için poz verdi. Gülüyordu. Sonra başka bir kareye geçtik ve Sharon'ın bol bir deniz elbisesi giydiğini gördük. Elinde pipetli ve şemsiyeli bir içecek vardı, bardağını kaldırdı ama ilgisiz duruyordu ve kilo aldığı belliydi. Sonra kamera, kızının yanındaki şezlongta oturan Geral Wiley'i gösterdi; yün ceket, gömlek ve kravat ile kaskatı duruyordu, sonra da anneannesinin dizinde oturan Daisy'yi gördük. Yerinde rahat edememiş gibi tuhaf oturuyordu. Bu kadar küçük bir kızın yüzünde bu ifadeyi görmek tuhaftı. Sonra kamera yan tarafa geçti ve Leo'nun çocuk havuzunda yüzdüğünü gördük, monoton, değişmeyen bir biçimde kulaç atıyordu. Bundan zevk alır gibi bir hâli yoktu. Sharon onu kaldırınca çığlık atmaya başladı ve Leo'nun kameraya bir kez bile bakmadığını fark ettim.

***

Gönderildi: Paz 24/07/2016 10.35 **Önem: Yüksek**
Gönderen: AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Alıcı: DIAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Konu: Dava no 372844 Mason, D

Barry Mason'a ait siyah Nissan Navara'nın adli tıp incelemesi sonucu ektedir. Sharon Mason'ın arabası yangında ciddi anlamda hasar gördüğü için onu incelememiz mümkün

olmadı.

Özet olarak:

Aracın içi ve dışında kan ve diğer fiziksel kanıtlar için test yapıldı. Uygunsuz bir şey bulunmadı. Kamyonetin yükleme kısmında kan ya da DNA izine rastlanmadı. Eğer araç ceset taşımak için kullanıldıysa, ceset sızdırmaz bir materyale sarılmış olmalı. Bay Mason'ın evinde inşaat alanlarında kullanılmak üzere birçok koruyucu elbise olduğunu gördüm, bu giysilerin varlığı yukarıdaki teoriyi destekleyebilir fakat kamyonetteki reflektif ceketin böyle bir şeyde kullanılmadığı kesin: Tek DNA Barry Mason'a aitti. Aynı zamanda bir kasket ve koruyucu botlar vardı, ikisinde de yalnızca Barry Mason'ın DNA izi bulundu. Evde başka reflektif materyaller vardı fakat yangının verdiği hasar hepsini kanıtsal açıdan işe yaramaz hâle getirdi.

Araba yakın zamanlarda yıkanmamış (hatta tam tersi denebilir). Barry, Sharon ve Daisy Mason'a ait DNA izleri koltuklarda bulundu. Bir erkeğin DNA izine daha rastlandı, muhtemelen Leo Mason. Bu DNA izi özellikle çocuk eline uygun boyda ısırılmış tırnaklardan oluşmaktaydı. Diğer aile fertlerine ait DNA izleri genellikle kıl ve deri parçalarıydı fakat arabanın arkasında iki farklı kadına ait vajinal sıvı izleri bulundu, Barry Mason'a ait eser miktarda sperm izi de bulundu.

Beklenmeyen bir bulguyla karşılaştık. Leo Mason'dan DNA örneği almadık fakat tırnak kalıntılardan aldığımız DNA izinden yola çıkarsak bu kişinin aileyle akraba olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Leo, Mason ailesinin biyolojik çocuğu değil.

***

"Leo'nun sizin oğlunuz olmadığını neden söylemediniz?"

Barry Mason'ın hücresinin önünde duruyordum. Pazar sabahıydı. Üniversitelerin zillerini duyabiliyordum, hepsi kendi saatine göre çalıyordu. Aslında bu bile kasabanın karakteri hakkında çok iyi bir örnekti. Barry, sırtüstü yatmış, dizlerini yukarı çekmişti. Duş alması gerekiyordu. Benim ise beynime kurşun yemem gerekiyordu. Çünkü anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum. Leo, ebeveynlerine benzemiyordu ki o bir yana, zaman uyumsuzluğundan anlamam gerekirdi. 2005 yılının Aralık ayında evlendilerse ve Leo on yaşındaysa Sharon'ın evlenirken hamile olması gerekirdi. Ki değildi.

Barry oturup parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra ayaklarını yataktan indirdi.

"Seni ilgilendirmez diye düşündüm." dedi sonunda. Ama içinde savaşacak güç kalmamıştı. "Kaybolan Daisy, o değil."

Ensesini ovup bana baktı. "Avukatım olmadan konuşmam doğru mu?"

"Pornografi suçlamasıyla ilgili değil. Ama istersen çağırabilirsin. Bu arada uzatma aldık, hüküm giymeden önce seni burada yirmi dört saat daha tutabiliriz."

Bir saniye bana baktı, sonra iç geçirdi. "Tamam, dediğin gibi olsun."

"Neden evlat edinme kararı aldınız? Çocuk yapabiliyorsunuz."

"O zaman bunu bilmiyorduk herhâlde. Bak, Moria'nın boşanmak istemesinin nedeni Sharon'ın hamile olmasıydı ama bebek düşünce aklını kaçırdı. Doktor tekrar hamile kalamayacağını söyledi, tek seçenek IVF dediler ama onun da olasılığı düşüktü. Tutarsa şanslısınız dediler. Biz de evlat edinmeye karar verdik."

"Ama yine de IVF yaptırdınız. Olursa diye."

"Evet."

"Leo'yu evlat edindiğinizde kaç yaşındaydı?"

"Altı aylık kadardı."

"Şanslıymışsınız, bu günlerde bebek bulmak zor."

Gözlerini kaçırdı.

"Bay Mason?"

"Bilmen gerekiyorsa, Leo'nun problemleri olabilir dediler. Ama görüştüğümüzde bize iyi göründü. Sağlıklı görünüyordu. Sharon'a hemen ısındı."

Sharon da çocuğu olsun diye çaresizdi, Barry'nin fikrini değiştirip Moira'ya dönmesini engellemek için. Ve paraya. Ve gerçek oğluna.

"Ama sonra Sharon hamile kaldı."

"İnanamadık. Zamanlama berbattı. Evlat edinme işlemlerinden birkaç hafta sonra oldu. Ama artık çok geçti. Onu geri veremezdik."

Duyduklarıma inanamıyordum.

"Ne tür problemler?"

"Anlamadım?"

"Leo'nun problemleri var dediler demiştiniz."

"Olabilir dediler. Kesin bilmek için fazla küçüktü. Hiç sorunu olmayabilir de. İyiydi de, bebekken. Çok sessizdi, hiç canımızı sıkmadı. Daisy gibi değildi, onu uyutmak hep çok zordu. Saatlerce ağlıyordu, ikimizi de deli ediyordu. Leo daha sonra, dört ya da beş yaşında işte, tuhaflaşmaya başladı."

"Problemleri olabilir dediklerinde nedenini söylemişler miydi?"

"Annesi hapisteymiş ve ona iyi bakamamış. Alkolikmiş, biliyorsun işte. O yüzden evlatlık verilmiş."

Derin bir nefes aldım. Mantıklıydı. Tuhaflıkları, duygu değişimleri. İki gün önce kendi gözlerimle gördüklerim. Soru, hepsinin bu kadar olup olmadığıydı. Konunun burada

kapanıp kapanmadığıydı.

"Doktorunuz ne diyor?"

Barry homurdandı. "Sharon onu hiç dinlemiyor, burnunu sokmaktan başka bir şey yapmadığını düşünüyor. Ona göre Leo sonradan serpilen çocuklardan ve doktor tersini kanıtlayamaz. Çocuklarımızı nasıl büyüttüğümüz kimseyi ilgilendirmez diyor."

Bu da mantıklı geliyordu. Sharon'ın isteyeceği son şey "onların" mükemmelden aşağı bir çocuk yetiştirdiklerini düşünmesiydi. Ya da çocuk yapmak için evlatlık almaya başvurmak zorunda kalmasıydı.

"Okuldaki sorunları, ani çıkışları, arkadaşlarının zorbalığı."

Barry bıkkın görünüyordu. "Leo'nun kendini koruması gerek o kadar, çok korkaklık ediyor. Bak, durum o kadar kötü değil. Gerçekten. Çoğu zaman bir şey olduğunu anlamak bile zor. İyi bir çocuk. Sakin."

"Son zamanlara kadar."

"Yani, evet."

"Nedenini biliyor musunuz? Bunu tetikleyecek bir şey olmuş olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Evlatlık olduğunu biliyor mu?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Hayır, söylemedik."

Ona kadar saydım. "Bunu söylemek için yaşının geçiyor olduğunu düşünmüyor musunuz? Eninde sonunda öğrenecek ve yaşı ne kadar büyük olursa o kadar kötü olur." Bu durumu iyi biliyordum. Ebeveynlerim bana biyolojik çocukları olmadığımı hiç söylememişti ve bu bilgiyi otuz yıl boyunca taşımıştım. Ben de Leo'nun yaşlarında öğrenmiştim, dokumam yasak olduğu hâlde babamın çalışma masasına bakıyordum. Yasak dinlemeyen insanın sonu iyi olmuyordu. Ama

öğrendiğimi söylememenin nedeni bu değildi; içten içe bu konuyu onlarla asla konuşamayacağımı biliyordum, çocuklar bunu bazen içgüdüsel olarak anlayabiliyorlardı.

Barry omuzlarını silkti. "Karar benim değil. Sharon ile bu konuda tartışmaya bile değmez. Gerçekten."

Hücre odasından çıkınca sinirden duvara vurup bileğimi burktum. Acının geçmesi için bileğimi sallarken telefonum çaldı. Everett arıyordu.

"Dün gece arayacaktım." dedi, "Ama geç olduğundan korktum. Leo hakkında düşünüyordum. Doktorun mailinde Leo'nun 'check up' için geldiğini yazdığını hatırladım. Tuhaf bir söylem, sanki sürekli gidiyormuş gibi. Normal olmaz, değil mi? Doktor da fazla tedbirliydi, aile hakkında bilgi vermek için yetkililerden gelmesi lazım deyip durdu. Bence bize bir mesaj vermeye çalışıyordu. Tam tersini yapıyormuş gibi göstererek."

Demek o da anlamıştı. Everett zeki bir kadındı. Önü açıktı.

"Bu sabah Challow'dan mail geldi." dedim. "Arabadaki kanıtlar Leo'nun evlatlık olduğunu kanıtlıyor."

"Tanrım, bir de söylemediler mi?"

"Hiç sorma. Tabii ki konu burada bitse bizi ilgilendirmezdi. Ama bitmiyor."

Mason'ın bana anlattıklarını anlattım.

"Siktir." dedi. Sonra hızla ekledi, "Dün onunla otururken her şeyin 'onun suçu' olduğunu söyledi ama ne demek istediğini sorduğumda sustu. Bu sabahta duştan çıkınca onu yatağın altında buldum. Bir şey kaybettiğini ve etrafı görebilmek için kibrit yaktığını söyledi. Karyolanın alt tarafı alev almıştı bile. Tüm odanın yanmaması mucize. Kibritleri çekmecede bulduğunu söyledi."

Bu sefer benim sıramdı. "Siktir."

***

Daisy Mason Bulunsun Facebook Sayfası

Polisin evinin etrafında detaylı bir arama gerçekleştirmesine rağmen Daisy'den hâlâ haber yok. Polis, ebeveynleri sorguladı ve isimsiz bir gencin "soruşturmaya yardımcı olduğuna" dair söylentiler var. Oxford bölgesinde yaşıyorsanız ve 19 Temmuz Salı öğlen ya da akşam tuhaf bir şey gördüyseniz lütfen ama lütfen polisi arayın. 01865 0966552 numaralı telefondan Dedektif Adam Fawley'i isteyin. Özellikle de tatildeyseniz ve olaylardan haberiniz yoksa bunu yapmanız daha önemli.

Jason Brown, Helen Finchley, Jenni Smale ve 285 kişi bunu beğendi

BEĞENİLEN YORUMLAR

Dora Brookes Birkaç gündür tatildeydik, yeni döndük ve korkunç haberleri öğrendik. Ne yapacağımı bilmiyorum. O gün, 19'unda bir adamın bir kovaya bir şey koyduğunu gördüm. Canal Malikâneleri sitesinden bir kilometre kadar uzakta oturuyoruz. Günden eminim çünkü yola çıktığımız gündü. Üstünde inşaatlarda giyilen parlak sarı elbiselerden vardı, kafasında kasket vardı. Etrafta o kadar inşaat var ki o zaman üstünde durmadım. Ama şimdi merak ediyorum, Daisy'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olabilir mi? Biraz önce gidip baktım, ev boş ve inşaat alanında kimse yok. Çalışma başlamamış gibi duruyor, o zaman işçi neden oradaydı? Siz ne düşünüyorsunuz? Kovaya ne koyduğunu göremedim, önemsiz bir şey de olabilir. Polisin zamanını harcamak istemiyorum.

24 Temmuz 16.04

Jeremy Walters Bence hemen polisi arayın.
24 Temmuz 16.16

Julie Ramsbotham Bence de, polisi oyalarım diye korkmayın, bilmeyi tercih edeceklerine eminim. Uygun bir şekilde arama yapabilirler.
24 Temmuz 16.18

Dora Brookes İkinize de teşekkürler, arayacağım.
24 Temmuz 16.19

***

Richard Donnelly, Wolvercote'un hemen dışında, 1930'lardan kalma bir evde yaşıyordu. Rahija ailesinin evine çok benziyordu ama köhnelik, uyuşturucular ve genel kasvetli atmosfer yoktu. Evin önünde durduğumda arabasından bavul indirdiğini gördüm. Üç küçük çocukla iki hafta boyunca yalnız kalmış bir adamın yıpranmış ifadesi vardı yüzünde.

Kendimi tanıttığımda hemen şüphelendi.

"Söyledim ya, Dedektif, Mason ailesi hakkında hiçbir bilgiyi gerekli yetkililerin izni olmadan veremem."

"Biliyorum, Dr. Donnelly. Sizden istediğim bu değil. Benim yapmak istediğim size bizim bildiklerimizi anlatıp genel bir arka plan bilgisi sağlamanızı istemek. Temel tıbbi bilgiler, o kadar. Mason ailesine özel bir şey istemiyorum."

Düşündü. "Tamam, öyle olabilir. İçeri gelin, eşimden çay yapmasını isteyeyim. Yurt dışında neden düzgün çay bulunmuyor anlamıyorum."

"Olay sütte." dedim ve aynı Sharon Mason gibi konuştuğumu fark ettim.

Arka bahçedeki çimenlerin biçilip sulanması gerekiyordu ama çardak altındaki banktan Port Meadow manzarası görünüyordu. Dört beş krem renkli, kahverengi benekli at görünüyordu. O kadar hareketsiz ve o kadar güzel duruyorlardı ki insana gerçek gibi gelmiyordu. Ama sonra atlardan biri kuyruğunu salladı ve illüzyon bozuldu. Bir keresinde Jake'i atları görmeye getirmiştik çünkü Alex'in bürosundan biri atlardan birinin doğurduğunu söylemişti. Küçük tay en fazla üç günlük olmalıydı, koşuşturuyor, zıplıyor, minik kuyruğunu sallıyordu. Jake'i zar zor eve götürmüştük.

"Meadow'a bu kadar yakın yaşadığınızı bilmiyordum."

"Kışın." dedi Donnelly iki kupa getirerek, "Oğlumun odasından kuleler görünüyor."

Çayı doldurmasını bekledim, sonra konuşmaya başladım. "Dedektif Everett sizinle bağlantı kurduktan sonra iki şey öğrendik. Birincisi Leo Mason'ın evlatlık olduğu. İkincisi de biyolojik annesinin alkolik olduğu."

Hiçbir şey söylemedi ama yüzünden bunları benim gibi yeni öğrenmediği anlaşılıyordu.

"Yani, Dr. Donnelly, bana fetal alkol sendromunun uzun süreli etkilerinden bahseder misiniz?"

Şüpheli görünüyordu. "Tamamen teorik anlamda."

"Tamamen teorik?"

Kupasını masaya koydu. "Google'da aramadım demeyin."

"Tabii ki aradım. Ama sizden duymak istiyorum."

"Tamam, resmi versiyon şu. Siz de muhtemelen görmüşsünüzdür ama çocuktaki etkiler çok farklı olabiliyor, ortak nokta nörolojik hasar. Bu da hafif ile şiddetli arasında değişen öğrenme güçlükleri yaratıyor. Fiziksel komplikasyonlar da var, hormonal problemler olabilir, akciğer ve böbrek gibi organlar etkilenebilir." Tereddüt etti. "Mide sorunları da ola-

bilir. Nadir bir semptom ama mümkün."

Kusmuklu Nuka, diye düşündüm. Sonra da çocukların ne derecede acımasız ve dikkatli olduğunu düşündüm.

"En yaygın fiziksel gösterge burada." diyerek yüzüne dokundu. "Dudaklar ile burun arasındaki oyuk var ya? Ona filtrum denir. FAS hastası çocuklarda genellikle gelişmemiş olur. Dikkatli bakıldığı zaman oldukça belirgindir."

Leo'yu ilk gördüğümde ben de bunu fark etmiştim. Ama ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Şimdi öğrenmiştim.

"Testi yapılıyor mu? Yani fizyolojik olarak?"

"Hayır, belirgin bir testi yok. Bu da problemi büyütüyor. FAS genellikle otizm ya da ADHD ile karıştırılıyor, deneyimli doktorlar bile bu hataya düşebiliyor çünkü davranışlardan bazıları çok benzer; bu çocuklar hiperaktif olabilir, fiziksel durumları zayıf olabiliyor. Empati konusunda da sıkıntı yaşıyorlar, bu yüzden ilişki kurmakta ve başkalarıyla temaslarda zorlanıyorlar. Özellikle grup hâlindeyken."

"Yani bu tür çocuklar zorbaların hedefi olabilir."

"Maalesef evet. Böyle bir şey olursa da durumda başarılı bir şekilde başa çıkamazlar. Hareketlerinin sonuçlarını düşünme konusunda çok başarılı değiller, bu yüzden fevri davranabiliyorlar, bu da kötü durumlarını betere çekebiliyor."

Kalemle bir çocuğun gözüne saldırmak gibi mesela.

Donnelly iç geçirdi. "Bu çocukların çok desteğe ihtiyacı var. Sakin bir aile yaşamına, problemleriyle başa çıkarken kullanabilecekleri teknikleri öğrenmeleri için eğitimli uzmanlara ihtiyaçları var. Bu işin kısa yolu yok, Dedektif. FAS hastası çocuğu olan ebeveynlerin yıllarca sabırlı, kararlı davranması gerekiyor. Bu da yorucu, minnetsiz bir görev olabiliyor."

"Peki ya çocuk gerekli desteği alamazsa, ya ebeveynleri problemi görmezden gelirse?"

Bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Bazen semptomların ortaya çıkması uzun sürebilir. Böyle durumlarda ebeveynler bir sonuca varmaya çekinebilir, insanlar çocuklarının etiketlenmesinden genellikle hoşlanmıyor. Böyle bir durumda çocuğu yakından takip edip gerekli olduğunu düşünürsem halk pediatrisine yönlendiririm. Ya da yardımcı olacağını düşünürsem."

"Ebeveynler buna hayır diyebilir mi?"

Kızardı. "Çoğu insan çocuğu için en iyisini ister."

Soruma cevap vermemişti, farkındaydı da.

"Ama reddedebilirler mi?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"O zaman ne oluyor?"

"*Teoride* böyle bir şey olursa ben çocuğu izlemeye devam eder, okul hemşiresiyle konuşurum. Aynı zamanda ebeveynlere çocuklarına en kısa zamanda profesyonel destek sağlamanın ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışırım. Bunu yapmamanın felaket niteliğinde sonuçlar doğuracağını anlatırım: uyuşturucu bağımlılığı, şiddet, cinsel istismar. ABD'den gelen korkunç istatistikler var, her zaman olduğu gibi onlar bu konuda bizden daha ileride. Gördüğüm raporlardan birine göre FAS hastası birinin hapse girme ihtimali sağlıklı bir insandan on dokuz kat daha fazla."

Bu da en büyük korkularımı doğrulamaktan başka bir şey yapmamıştı.

Gitmek için ayağa kalktım ama doktorun aklında bir şey daha olduğu belliydi. "Dedektif." dedi gözlerimin içine bakarak, "FAS hastası çocuklar genellikle acıya karşı olağandışı dayanıklıdır. Yani bazen, bazı çocuklar, biriken öfkelerini kendilerinden çıkarabiliyor. Diğer bir deyişle..."

"Biliyorum." dedim. "Kendilerine zarar veriyorlar."

***

Quinn bilgisayarını kapatıyordu ki telefonu çaldı. Programları kapatırken telefonu omzuyla kulağı arasına koydu, dikkatini vermiyordu. Aniden düzelip telefonunu tuttu.

"Tekrar et? Emin misin?"

Masadaki kâğıtları savurarak kalem aramaya başladı.

"Adres ne? Loughton Caddesi, 21 numara. Tamam. Adli tıbbı ara, ben oraya gidiyorum. Evet, pazar olduğunun farkındayım."

Sonra kalktı, ceketini aldı ve çıktı.

***

Evimin önüne geldiğimde telefonum öterek mail geldiğini söyledi. Dosyayı açıp inceledim, sonra Everett'i aradım.

"Leo Mason'ı yarın sabah dokuzda Kidlington süitine götürebilir misin? Derek Ross ve uygun bir yetişkin de olması gerekecek, onları arayıp bunu da ayarlar mısın? Üzgün olduğumuzu söyle, başka alternatif yok. Sharon'a gelince, isterse videodan izleyebilir ama odada olamaz. Avukat getirmek isterse getirebilir ama sonuna kadar diretirim. Yanımızda olmanı istiyorum. Leo'nun güvendiği biri varsa o da sensin."

Arabadan indiğim sırada telefon tekrar çaldı. Konuşan kişinin paniğinden duyduklarımı anlayamıyordum.

"Yavaş konuş, neredeymiş, hangi hastane? Tamam, endişelenme. Hepsini hallederiz. Sen Janet'a odaklan."

Telefonu kapattım ve bir saniye öylece bekledim. Birkaç dakika sonra salona girdiğimde Alex kafasını kaldırdı ve neden ağladığımı sordu.

***

Quinn, Loughton Caddesi'ne geldiğinde kalabalık toplanmaya başlamıştı bile. Olay yeri inceme memurlarından biri yolun girişine polis bandı çekiyordu, iki memur ise kovanın içindekileri bir bir çıkarıyordu. Eski sandalyeler, çürümüş bir halı, kırık basküller, dökülmüş sıva parçaları. Bölgede yaşayanlar ne kadar zengin olursa olsun başka insanların çöp kovalarına rastgele şeyler atılıyordu demek. Memurlardan biri, Quinn'i bol bir elbise ve siyah tayt giymiş bir kadına yönlendirdi. Kadın bandın arkasında duruyordu. Saçını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı, saçlarını uzatan ama asla açmayan kadınlardandı. Endişeli konuşuyordu, Quinn daha yanına gelmeden konuşmaya başladı.

"Memur bey, polisi ben aradım. Keşke Daisy olayından önceden haberim olsaydı, sizi aramakta geç kaldığım için özür dilerim ama yazlıkta televizyon yok, benim telefonumda da internet paketi yoktu. Çok pahalı, ayrıca Exmoor'da hiç çekmiyor."

"Bayan Brookes, değil mi?" dedi Quinn tabletini çıkararak. "Salı günü bir adamın kovaya bir şey koyduğunu görmüşsünüz? Tam olarak ne zamandı hatırlıyor musunuz?"

"Saat beş civarı olması lazım. Daha erken yola çıkmıştık ama yol uzaktı, benim de kuru temizlememi almam gerekiyordu, sıra da çok uzundu. Her şey üst üste geldi."

Tanrım, diye düşündü Quinn. Bu kadın hiç susmuyor mu?

"Yani salı günü saat beş civarı. Adamı tarif edebilir misiniz?"

"Diğer memura söylediğim gibi, parlak sarı elbiselerden giyiyordu."

"Reflektif elbise mi?"

"Evet. Ceketi ve kasketi vardı, hatta yüzünde maske bile

vardı. Hani zımpara yapılırken kullanılanlar var ya? Banyo tavanımızdaki Artex'i söken adam da öyle bir maske takmıştı. Gerçi fark etmem gerekirdi, biraz tuhaftı, daha önce aramam gerekirdi. Belki önceden arasam her şey farklı olurdu, sizce öyle mi?"

"Adamı tarif edebilir misiniz? Boyu, kilosu?"

"Yani, *ortalama* aslında. Kovanın üstüne eğildiği için pek göremedim."

"Peki, kovaya koyduğu şeyler hakkında bir şey hatırlıyor musunuz? Herhangi bir şey?"

"Ona pek odaklanmamıştım, memur bey. Phoebe, köpeğimiz, havlıyordu çünkü arabaya binmeyi sevmiyor, Elspeth de onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Kuru temizlemeden dönerken kırmızı ışıkta karşıya geçen bir gence korna çalmıştım, o da bana hareket çekmişti. Sizce de çok kaba değil mi? Geçmeye hakkı yoktu..."

"Kova, Bayan Brookes?"

Bir saniye düşündü. "Yani, koyduğu şeyi tek eliyle rahatça tutabiliyordu, yani çok ağır bir şey değildi. Ve bir şeye sarılıydı. Ondan eminim. Ama plastik torba değil. Işığı yansıtmıyordu. Onu da kesinlikle fark etmiştim."

Bunun üzerine Quinn, kadına nefret duymaktan gönülsüz bir hayranlık duymaya geçiş yaptı. Birkaç dakika sonra, olay yeri inceleme ekibi onu çağırıp kovadan bir şey çıkardığında hayranlığı daha da arttı. Tek elle kaldırılabilecek kadar hafif bir şeydi ve gazete kâğıtlarına sarılmıştı.

***

John Rad'e ulaştığımda hava neredeyse kararmıştı. On dakika boyunca etrafta dolanıp doğru departmanı aradım, on dakika boyunca da park edecek yer aradım. İçeriye gir-

diğimde koridorların bomboş olduğunu gördüm, arada sırada bitkin hemşireler ve süpürge kovalarını iten temizlikçiler görüyordum o kadar. İkinci kattaki bankoda anaç bir kadın duruyordu, akraba olup olmadığımı sordu.

"Değilim ama bu yeterli olur."

Kimlik kartıma baktı, sonra şüpheyle yüzüme baktı. "Haberimiz olmayan bir problem mi var, Dedektif?"

"Hayır, bir şey yok. Baba, Bay Gislingham, benim çalışanım. Janet'ın nasıl olduğunu görmek istedim."

"Anladım." dedi rahatlamış bir şekilde. "Bir süre boyunca bilemeyeceğiz. Ciddi karın ağrıları çekiyordu ve biraz kanaması oldu, o yüzden onu burada tutmaya karar verdik."

"Bebeği kaybetme ihtimali var mı?"

"Umarız kaybetmez." dedi ama yüzündeki ifade kelimeleriyle çelişiyordu. Janet'ın yaşında birinin bebeğini kaybetmeme ihtimali çok yüksek olamazdı. "Henüz bilmiyoruz. Şu anda onu gözetim altında tutup Doğa Ana'nın işini tamamlayacağını ummaktan başka bir şey yapamayız. Bay Gislingham'ı görmek ister misiniz? Sonuçta buraya kadar geldiniz."

Tereddüt ettim. Jake doğduğundan beri kadın doğum bölümüne girmemiştim. Doğumunun videosu vardı, küçücük yüzünün ilk nefesini alışı, minik yumruklarının açılıp kapanışı ve herkesin döküleceğini söylemesine rağmen dökülmeyen siyah saç tutamı. Videoyu tavan arasına saklamıştım. Mutluluğa dayanamıyordum. Akıl almaz bir narinliği vardı.

Hemşire bana bakıyordu, yüzü endişeliydi. "İyi misiniz?"

"Pardon. Yorgunum da. Ben aileyi rahatsız etmeyeyim."

"Son baktığımda meslektaşınız sandalyede uyuyordu. Bir bakalım. Arkadaşını görmek iyi gelebilir."

Koridorda kadını takip ettim, bebek beşiklerini, şaşkın yeni babaları görmemeye çalıştım. Janet'ı ayrı bir odaya almışlardı. Kapıdaki camdan baktığımda perdelerin çekildiğini

ve Janet'in uyuduğunu gördüm. Bir eli karnındaydı, diğeri ise yorganı sıkıyordu. Gislingham ise yatağın ucundaki sandalyede oturuyordu, başını arkaya atmıştı. Korkunç görünüyordu, yüzü griydi, gözlerinin altı torba torba olmuştu.

"Rahatsız etmeyeyim. İyi geleceğini sanmıyorum."

Kadın nazik bir şekilde gülümsedi. "Peki, Dedektif." Koluma dokundu. "Ben geldiğinizi söylerim."

Bu kadın doğru mesleği seçmişti, çocuk sahibi olunca insanın yanında isteyeceği türden biriydi. Ya da çocuk kaybettiğinde.

***

16 Nisan 2016, sabah 10.25
Kaybolmadan 94 gün önce
Shopping parade, Summertown, Oxford

Azeem Rahija, yolun kenarındaki arabasının içinde oturuyordu. Yolun karşısındaki Starbucks, cumartesi günü alışverişe gelen insanlarla doluydu. Azeem, Jamie'nin masalardan birinde oturduğunu görebiliyordu. Önünde bir kupa vardı, ayağının önünde ise çuval bezinden bir çanta duruyordu. Parmaklarını masaya vuruyor, sürekli kapıya bakıyordu.

Azeem sigara yaktı ve arabanın camını indirdi. Bir adam yolun karşısındaki kafenin kapısını açtı. Kırklı yaşlarındaydı. Vücudunu saran bir kot pantolon üstüne deri ceket giymişti. Cep telefonunda konuşuyor ve elleriyle hareketler yapıyordu. İçeri girdiği sırada köşe masada oturan iki kadın ona bakışlar atmaya başladı ve adam omuzlarını dikleştirdi. Jamie ona bakmaya başladı, adam telefondaki konuşmasını bitirdi ve ceketini sandalyenin sırtına asarak Jamie'nin karşısına oturdu.

Azeem ne konuşulduğunu duymuyordu ama sohbetin

iyi gitmediği belliydi. Adam kafasını hayır anlamında sallayıp duruyordu. Jamie ona nedenini soruyor gibiydi. Sonra uzun bir süre boyunca ikisi de konuşmadı. Adam ayağa kalkıp Jamie'nin önündeki kupaya işaret etti. Jamie kafasını hayır anlamında salladı. Adam omuzlarını silkti ve kahve almak için sıraya girdi. Yolu üstünde durup köşe masadaki kadınlarla konuştu.

Azeem, Jamie'nin adamın ceketinin cebinden telefonunu almasını izledi. Jamie, adamın onu görmediğinden emin olmak için kafasını kaldırıp baktı ama adam kadınlarla flört etmekle meşguldü. Jamie bir süre ekrana bastı. Sonra gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. Telefonu ceketin cebine koydu ve adam birkaç dakika sonra dönünce Jamie ayağa kalktı. Adam, Jamie tekrar otursun diye öylesine bir girişimde bulundu ama Jamie kabul etmedi. Çantasını aldı ve masaların arasından kapıya doğru ilerledi. Kaldırımda durup bir sigara yaktı, sonra yoldaki arabaların arasından koşarak karşıya geçti. Azeem, Starbucks'taki adamın arkasına yaslanıp derin bir nefes aldığını gördü. Adam sonra kahvesini karıştırmaya başladı. Yüzündeki rahatlamayı görmemek imkânsızdı.

Jamie, arabanın camına vurdu, Azeem uzanıp kapıyı açtı.

"Siktiğimin piçi." dedi dişlerini sıkarak ve çantasını arka koltuğa attı.

"Demiştim. Bunun gibi şerefsizler sadece kendilerini düşünür." Azeem Amerikan dizilerini çok seviyordu.

"Evet." dedi Jamie. "*Demiştim* olayına girmesen daha iyi."

Azeem omuzlarını silkti. Babasını yıllardır görmemişti.

Jamie, sigarasından derin bir nefes çekti ve Azeem'e baktı. "Ama intikamımı aldım. Çok iyi oldu."

"Ne, telefonuna bir şey mi yaptın?"

Jamie sırıttı, gözleri kısıldı. "Evet. Yaptım. Şifre bile koymamış. Geri zekâlı."

Birlikte güldüler, Azeem motoru çalıştırıp hızla yola çıktı, neredeyse önlerindeki siyah Nissan Navara'nın arka tamponuna çarpıyorlardı. Arabanın arka koltuğundaki küçük bir çocuk uzaklaşan arabayı izledi, sonra dönüp Starbucks'taki adama baktı.

Adam köşedeki masaya geçmişti.

***

Ertesi gün afet odasında espri yoktu, şakalaşan yoktu, kimse konuşmuyordu. Önlerine geçtiğim sırada sessiz odada yere iğne düşse duyulurdu. Muhtemelen kötü haber vereceğimi düşünüyorlardı.

"Muhtemelen biliyorsunuz ama Janet Gislingham dün hastaneye kaldırıldı. Herhangi bir şey duyarsam size haber veririm ama Chris'in birkaç gün işe gelmeyeceğini varsaymamız gerek. Bu yüzden onun yerini doldurmamız lazım. Quinn, bu işi sana bırakıyorum."

Quinn masanın kenarından kalktı. "Patron, dün gece olanlarla ilgili benim de bilgi vermem lazım. Dün gece bir ihbar aldık, bir kadın Daisy'nin kaybolduğu gün reflektif giysili bir adamın sokaktaki çöp kovasına bir şey attığını görmüş. Şüpheli olduğunu düşünmüş çünkü yakındaki inşaat alanında çalışma henüz başlamamış. Neyse, kontrol ettik ve gazeteye sarılı bir paket bulduk. Guardian gazetesi, önceki güne ait, yani 18 Temmuz."

"İçinde ne vardı?"

"Büyük, kesilmeye dayanıklı eldivenler. İnşaat işçilerinin giydiği türden. Avuç içlerinde gri, plastik bir şey var, arka tarafları da florasanlı turuncu. Maalesef üstlerinde kan vardı. Arka tarafında kırmızımsı birkaç leke daha vardı ama onlar başka bir şey gibiydi. Adli tıp şu anda test ediyor."

Odaya baktım. "Yani Barry Mason'ın üstündeki şüphe kalkıyor derken tekrar şüpheli koltuğuna oturdu."

"Başka bir sorun daha var." Bu sefer Everett konuşmuştu. "Biraz önce David Connor ile konuştum. Millie'nin babası yok mu? Millie ile tekrar konuşmuş ve kız daha önce söylemediği bir şey söylemiş. Partiden önceki günle ilgili. Çocukların kostüm denemek için Connor ailesinin evine gittiği gün. Daisy, bunu kimseye söylemesin diye Millie'ye yalvarmış."

"Daisy hakkında bir şey mi?"

"Hayır, patron. *Leo* hakkında."

***

"Nasılsın?"

Leo kafasını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar kafasını eğdi. Üstünde kendine büyük gelen bir Chelsea forması ve şortu vardı. Dizleri ve bir bacağı komple yara içindeydi. Derek Ross yanında oturuyordu, Sharon ise yan odadaydı, avukatıyla birlikte video kaydını izliyordu. Güneş elbisesi ve beyaz fuları ile yat yarışına gidecekken buraya uğramış gibi duruyordu.

Everett, çocuğa bir kutu kola uzatıp gülümsedi. "İçmek istersen diye."

"Leo." diye başladım. "Maalesef sana birkaç soru sormamız lazım ve bu sorular seni üzebilir. Ama üzülürsen söyle, tamam mı? Anladın mı?"

Kafasını salladı; kutu kolanın açma halkasıyla oynuyordu.

"Eviniz yandığında söndürmek için gelen itfaiyecileri hatırlıyor musun?"

Yine kafasını salladı.

"Böyle büyük bir yangın olduğunda itfaiye amirinin rapor tutması gerekiyor, yangının nasıl çıktığını anlamak için."

Tepki vermedi.

"Bana raporun kopyasını yolladılar. Yazanları okuyayım mı?"

Kafasını kaldırmadı ama kutu bir anda yamuldu ve açma halkası koptu.

"Patika yolundan gelen molotofkokteylinden olmadığını düşündükleri yazıyor. Önce öyle düşünmüşlerdi ama yanıldıklarını fark etmişler. Camın nasıl kırıldığına takılmışlar. Televizyondaki polis dizileri gibi. Cam parçalarını bulup birleştirmişler."

"*CSI.*" dedi Leo kafasını kaldırmadan. "İzlemiştim. Bir de *Law & Order.*"

"Evet. Ben de onu diyorum. Neyse, bu karmaşık şeyleri yaptıktan sonra yangının evin içinde başladığını düşünmeye başlamışlar. Hangi oda olduğunu da biliyorlar çünkü orada benzin bulmuşlar. Başka odada yokmuş. Tek odada varmış."

Sessizlik.

"Yangın nerede başladı biliyor musun, Leo?"

Omuzlarını silkti ama yanakları kızarmıştı.

"Senin odanda başladı, değil mi?"

Sessizlik. Derek Ross ona baktı, sonra kafasıyla bana işaret etti. Devam edebiliyorduk.

"Hatırlıyor musun." dedim sonunda, "İlk tanıştığımızda bana ne demiştin? Daisy kaybolduktan sonra. Bana havai fişekleri sevdiğini söylemiştin. Hatırladın mı?"

Kafasını salladı.

"Bunlar da onun gibi miydi, Leo? Dışarıdan gelen gürültüye uyandın, camından bakınca molotofkokteylleri gördün ve havai fişek olduklarını mı düşündün?"

Yine sessizlik.

"Bence ne oldu anlatayım mı? Bence bir kokteylin patlamadığını gördün, alt kata inip yanına aldın ve eve girdin, arka kapıyı da açık bıraktın. Sonra mutfaktan kibrit alıp yukarı çıktın. Kokteyli orada yaktın ve yangın böyle çıktı."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Derek Ross uzanıp nazikçe çocuğun koluna dokundu. "İyi misin, Leo?"

"Peki." dedim, "Sonra ne olduğunu anlatır mısın? Annenin sana seslendiğini duydun mu?"

Sesi çok kısıktı, duymak için ileri eğilmem gerekti. "Alt kattaydı."

"Aşağı inmeye çalışmadın mı? Alevler çok mu büyümüştü?"

Kafasını hayır anlamında salladı.

"Korkmadın mı? Canının yanacağını anlamadın mı?"

Omuzlarını silkti. "Umurlarında olmazdı. Daisy'yi umursuyorlar. Beni değil. Beni geri vermek istediler."

Everett'in bana baktığını hissedebiliyordum. Yapmam gerekeni o da biliyordu. Bunun için kendimden nefret ediyordum, yol açabileceğim hasarı bile bilmiyordum.

"Leo." dedim nazikçe, "*Evlatlık* ne demek biliyor musun?"

Kafasını evet anlamında salladı. "Daisy söyledi. Gerçek kardeşi değilmişim. Beni o yüzden sevmiyorlarmış."

Gözlerinde iki koca yaş belirdi ve yavaş yavaş yanaklarından süzüldü.

"Çok kötü bir şey söylemiş. Kavga mı ediyordunuz?"

Kafasını evet anlamında salladı.

"Kaybolduğu gün müydü? O gün mü söyledi?"

"Hayır. Çok önceydi. Sömestr tatilinde."

Yani yaklaşık iki ay önceydi. Leo'nun yaramazlığa başladığı zamanlarda. O zamanlarda ani çıkışlar yapmaya başlamıştı. Zavallı çocuk.

"Nasıl öğrenmiş biliyor musun?"

"Dinlemiş. Orada olduğunu bilmiyorlarmış. Hep öyle yapıyordu. Bir sürü sır biliyor."

Everett'a işaret ettim. Onun sırası gelmişti.

"Daisy'nin kaybolduğu günü anlat." dedi kibarca.

Gözyaşları sessizce birikiyordu. "Kaçıp beni o çocuklarla tek bıraktığı için kızdım. Bağırdım."

"Yani kavga ettiniz? Ne dedi?"

"Başka bir kardeşi olduğunu söyledi. O gerçekmiş. Babamın gerçek bir oğlu olduğunu, artık evlatlık çocuğa ihtiyacı olmadığını söyledi."

"Bunu duyunca üzüldün mü?"

Gözleri yere bakıyordu. "Umurlarında olmadığımı biliyordum."

Everett'in gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordum. Bu odada küçük bir çocuğun kaldırabileceğinden daha fazla acı vardı.

"Peki eve geldiğinde ne oldu?" diye sordu Everett sonunda. "Daisy'yi gördün mü?"

Çocuğun gözleri Everett'in yüzüne odaklandı. "Söyledim ya. Onu görmek istemedim Ne oldu bilmiyorum. Müzik dinliyordum."

"Leo." dedim sesimin titremesine zorlukla engel olarak, "Biraz önce ona çok kızgın olduğunu söyledin. Eve döndüğünde onun odasına gitmediğinden emin misin? Kızgındın, olabilir, sana çok kötü şeyler söylemiş. Biri bana öyle dese ben de kızardım. Bazen, insan kızgınken başkasına zarar verebiliyor. Daisy'ye de böyle olmadığından emin misin?"

"Hayır." dedi. "Söyledim ya."

"Okulda kızdın, değil mi? Sana zorbalık eden çocuklardan birine. Gözüne kalem sokmaya çalıştın."

Leo omuzlarını silkti. "Canımı yakıyordu."

"Daisy'nin kaybolduğu günden önce de bir şey olmadı mı? Connor ailesinin evinde, kostümlerinizi denerken?"

Leo kızardı. "İsteyerek olmadı."

"Bay Connor bize Daisy'ye vurduğunu söyledi. Sihirbaz asasıyla vurmuşsun."

"Büyücü asasıydı. Sihirbazlar çocuklar için."

"Ama konumuz bu değil, değil mi Leo? Neden ona vurdun?"

"Benim hakkımda kötü şeyler söylüyordu. Kızlar gülüyordu."

"Parti gününde de aynısı mı oldu? Yine kötü şeyler söyleyince kızıp ona vurdun mu? Düşüp kafasını vurmuş olabilir mi? Olmuş olabilir, söylemeye çekinme. Anlayış gösteririm. Dedektif Everett de. Derek de."

Kafasını hayır anlamında salladı.

"Kardeşine böyle bir şey olsa." diye devam ettim, "Bence çok üzülürdün. Doğal olarak gidip annene söylerdin. O da sana yardımcı olmak isterdi. Böyle mi oldu, Leo?"

Yan odada ne olduğunu hayal bile edemiyordum. Ama umurumda değildi.

Leo yine kafasını hayır anlamında salladı. "O benim annem değil. Daisy de kardeşim değil."

"Ama sana yardım etti, Daisy ile kavga ettikten sonra annen sana yardım etti mi?"

"Söyledim ya. Daisy'yi görmedim. Odasındaydı."

Everett ile birbirimize baktık.

"Söylediğin gibi o zaman." dedim. "Eve girdin, Daisy'nin müziği çalıyordu ve onu bir daha görmedin."

Kafasını evet anlamında salladı.

"Sen kendi odandaydın, sen de müzik dinliyordun."

Yine kafasını evet anlamında salladı.

"O yüzden kulaklık takmışsın."

Tereddüt etti.

"Ben de müzik dinliyordum."

"Müzik dinliyordun ve kulaklık takıyordun, değil mi?"

"Neyse ne. Nefret ediyorum hepsinden."

Muhtemelen hepsinin sesini bastırmak istemişti. Onu kim suçlayabilirdi ki? Çok şiddetli ağlamaya başlamıştı. Çok ama çok şiddetli.

Uzanıp nazikçe, çok nazikçe ellerini tuttum ve kollarını sıyırdım. Hep uzun kollu giyiyordu, bu sıcakta bile. Beni durdurmaya çalışmadı.

Derisindeki izlere bakmaya başladım. Muhtemelen ailesi olmadığını öğrendikten sonra başlamıştı. Doktor biliyordu, okul da muhtemelen şüpheleniyordu. Ama onu sevip kollaması gereken insanlar hiçbir şey fark etmemişti. Zavallı Leo. Zavallı Jamie. Zavallı terk edilmiş çocuklar.

"Bunlar nedir biliyorum, Leo." dedim nazikçe. "Eskiden benim de oğlum vardı, o da yapıyordu."

Everett'in yanımda kasıldığını hissettim. Bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Kimseye söylememiştik.

"Çok üzülmüştüm ve anlamam çok uzun sürdü çünkü onu çok seviyordum, bunu biliyor sanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ve galiba neden yaptığını biliyorum. Bunu yapmak içindeki acı kadar canını yakmıyor, değil mi? Biraz daha iyi hissettiriyor. Kısa bir süre de olsa."

Derek Ross uzanıp kolunu ağlayan çocuğun omzuna attı. "Sorun yok, Leo. Sorun yok. Hepsini düzelteceğiz. Her şey iyi olacak."

Koridora çıktığımda Sharon beni bekliyordu. Öfkeden köpürüyordu.

"Bu ne cüret." dedi fazla yaklaşıp uzun, kırmızı tırnağıyla beni işaret ederek. Bunlar da yeni yapılmıştı. "Ne cüretle beni bu pisliğe katarsın, o aptal çocuk Daisy'ye bir şey yaptıysa

bile benim haberim yoktu. En başından beri kötü bir anne olduğumu ima ediyorsunuz, şimdi de oğlumun kızımı öldürdüğünü, benim de ona *yardım ettiğimi* mi söylüyorsunuz? *Saklamasına* yardım mı etmişim? Ne hakla söylersin bunları, *ne hakla?*"

"Bayan Mason." diye araya girmeye çalıştı avukat, "Bence biraz sakin..."

"Senin yerinde olsam." diye hırladı avukatı dinlemeyip bana yaklaşarak. "*Başkalarına* çocuk yetiştirmek konusunda suç atmadan önce dönüp kendime bakardım. Sonuçta benim kızım kayıp. *Senin* oğlun *ölü.*"

***

4 Nisan 2016, akşam 10.09
Kaybolmadan 106 gün önce
5 Barge Close, salon

Barry, televizyonda Amerikan polis dizisi izliyordu. Yanındaki masada açık bir kutu bira vardı. Aniden kapı açıldı ve Sharon içeri daldı. Bir elinde Barry'nin deri ceketi vardı, diğerinde ise bir kâğıt parçası tutuyordu.

"Bu ne?"

Barry kafasını kaldırdı, elindekileri görünce birasına uzandı. "Ha, o."

"Evet. *O.*"

Barry omuzlarını silkti. Umursamazlığı belki de biraz zorlamaydı. "Küçük çocuk işte, dergilerden resim kesiyor. Bu yaşlarda hepsi yapıyor. Ne demek bilmiyor."

"O kadar küçük değil, sekiz yaşında."

"Dediğim gibi, önemsiz bir şey."

Sharon'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Mide bu-

landırıcı. Beni aptal sanıyorsun ama gözlerim görüyor. Onu nasıl kaldırdığını görüyorum, kucağına oturtuyorsun, bir de bu..."

Barry, bira şişesini bıraktı. "Kızımı kucağıma alamam mı diyorsun?"

"O şekilde alamazsın."

"O da ne demek lan?"

"Ne demek çok iyi biliyorsun. Sana nasıl bakıyor görüyorum."

"Babasıymışım gibi bakıyor."

"Bir de fısıldaşıp duruyorsunuz, beni küçümsüyorsunuz."

"Yok artık. Aynı şeyleri kaç kez konuşacağız? Kimse seni küçümsemiyor. Kendi kendine kuruyorsun."

"Sen de yüzyılın babasısın." diye cevap verdi Sharon, ironik bir şekilde.

Barry ayağa kalktı. "En azından kendi çocuğumu kıskanmıyorum."

Sharon'ın ağzı açık kaldı. "*Bu ne cüret!*"

"Çünkü olay aslında bu değil mi? Aynı Jessica gibi."

"Onu bulaştırma. Hiç alakası yok."

"*Birebir aynısı.* İkinciliğe katlanamıyorsun, değil mi? Sürekli dünya senin etrafında dönecek. Jessica için de aynısı olmuştu, şimdi de aynısı oluyor. Kendi kızından bahsediyoruz. Yanında olmayınca kızınla böbürlenip duruyorsun, yanındayken güzel tek bir laf etmiyorsun. Güzel bir kız olduğunu söylemiyorsun."

"Çocukken benim annem de bana güzel olduğumu söylemedi."

"*Konu bu değil.* Annen odun diye senin de olman gerekmiyor."

"Daisy zaten yeterince şımardı, benim de dâhil olmama gerek yok. Tüm dünyanın etrafında döneceğini düşünmeme-

si lazım. Senin her gün dediğinin tersine, kızımız küçük bir prenses değil."

Barry şömineye yürüdü, sonra eşine döndü. "Yani bunu bilerek mi yapıyorsun? Ona ders vermek için mi?" Kafasını salladı. "Bazen onu seviyor musun acaba diye düşünüyorum."

Sharon'ın çenesi kasıldı. "Sen onu fazla seviyorsun. Ben dengeliyorum. Büyüyünce bana teşekkür edecek."

"Tanrım. Doğurmak için çektiğin onca şeyden sonra, ikimizin de yaşadığı onca şeyden sonra bunları söylüyorsun. Bazen seni hiç anlamıyorum."

Sharon bir şey söyledi ama sesi çok kısıktı. Yüzü kızardı.

"Ne dedin?"

Sharon, eşine döndü ve çenesini isyankâr bir şekilde kastı. "Senden nefret eden birini sevmek zor dedim."

Barry, teatral bir şekilde iç geçirdi. "Senden nefret etmiyor, seni memnun etmek için elinden geleni yapıyor. Hepimiz yapıyoruz. Bu evde kimse rahat değil."

"Neler söylüyor duymuyorsun. Minnetsiz şeyler söyleyip duruyor. Haberin yok çünkü sen varken yapmıyor. O kadar akıllı."

Barry elini beline koydu. "Mesela ne diyor?"

"Nasıl yani?"

"Benim önümde yapmıyormuş ya, örnek ver işte. Söylediği bir şeyi anlat."

Sharon ağzını açıp kapadı. Sonra konuştu; "Portia'nın annesinin kitap kulübü kurduğunu ve Aşk ve Gurur ile başlayacaklarını söyledi. Ama Portia'ya benim istemediğimi söylemiş."

"Ee, istemiyorsun zaten değil mi? Öyle şeylerden nefret edersin. Yalvarsalar da gitmezdin, problem nedir?"

"Söyleme biçimi. Ben Jane Austen anlamayacak kadar salakmışım gibi söyledi."

"Altında fazla anlam arıyorsun. Kız daha sekiz yaşında."

"Bir keresinde de Nanxi Chen'in annesinin Roads bilgesi mi ne olduğunu duymuş, o da benim Miss Güney Londra yarışmasında ikinci olduğumu söylemiş."

"Ee? Bunda ne var? Seninle gurur duyuyor. Nanxi de etkilenmiştir, bunu okul güzeli gibi bir şey olarak düşünmüştür. ABD'de önemli şeyler."

Sharon ona nefretle baktı. "Anlamıyorsun. Daisy bunu bikinilerle gezen boş kafalı kadınlarla dolu bir yer gibi anlatmıştır."

Barry ellerini kaldırdı. "Pes ediyorum. Gerçekten. Sekiz yaşındaki çocukların böyle düşünebildiğini sanmıyorum. Sen onun güzel annesisin ve seninle gurur duyuyor, sen de var olmayan eleştiriler arıyorsun."

"Sen nereden bileceksin ki, hiç görmüyorsun."

"Oha, beni mi suçluyorsun?"

Sharon ona yaklaştı. "Yani itiraf mı ediyorsun? O yüzden mi hep geç dönüyorsun? Başkalarıyla mı kırıştırıyorsun?"

"Spor salonunda oluyorum. Ya da işte."

"Yani spor salonunu arasam onlar da öyle der, değil mi? Haftada üç dört kez geldiğini söylerler?"

"Aramak istiyorsan ara, içinde kalmasın. Ama aramadan önce bir düşün, dışarıdan nasıl görünürsün? Çaresiz ev hanımı."

"Benden bıktın. Şişmanlıyorum diye beni daha genç biriyle değiştirmek istiyorsun. Büyük memeli, zayıf bir aşüfte istiyorsun. Öyle kadınlara nasıl bakıyorsun görüyorum."

"Of, yine başlama. Bu yüzden mi ceketlerimi arıyorsun? Fatura bulmak için mi? Bulamazsın. Son kez söylüyorum, şişman değilsin."

"Evlendiğimizde üç beden daha inceydim. Daisy doğduktan sonra..."

"Onu mu suçlayacaksın. Yok artık, Shaz."

"*Bana öyle deme!*"

Bir duraksama oldu.

"Özür dilerim."

Barry yutkunup bir adım ileri attı. "Bak, eskisi kadar zayıf olmadığının farkındayım. Ama bu konudaki düşüncemi biliyorsun. Daisy'yi doğurmanla bir alakası olduğunu düşünmüyorum. Sana doktora git deyip duruyorum. Hiçbir şey yemiyorsun ama..."

Sharon'ın gözlerinde yaşlar vardı. Öfke yaşları. "Ama hâlâ *şişkoyum*. Öyle demek istedin, değil mi?"

"Hayır, şişko değilsin. Sadece eskisi gibi değil..."

"Daisy'den önceki gibi değilim." dedi kâğıdı elinde buruşturarak. "Daisy olmadan önce..."

Odanın dışından bir ses geldi ve Barry arkasını döndü. "Tanrım, bu o olamaz değil mi, biliyorsun anahtar deliklerinden dinliyor."

Hızla kapıyı açtı ve kızının üst kata çıktığını gördü.

Küçük kız dönüp ona baktı, minik yüzü yaşlar içindeydi. "Ondan *nefret* ediyorum, nefret ediyorum! Keşke ölseydi de başka annem olsaydı, beni seven bir anne."

"Daisy, prenses." dedi Barry merdivenleri tırmanmaya başlayıp ona uzanarak. "Tabii ki seni seviyoruz, biz senin annenle babanız."

"Senin prensesin olmak *istemiyorum,* senden nefret ediyorum, beni *rahat bırak!*"

Kızı gözden kayboldu ve odasının kapısı çarpıldı.

***

"Adli tıptan haber var mı?"

Saat 11.30 olmuştu, St. Aldate'nin afet odasına dönmüş-

tük. Everett de yanımızdaydı, pansiyondaki yerini Mo Jones'a devretmişti. Babasını doktora götüreceğini söylüyordu ama Sharon'dan bıktığı için yer değiştirmişse de onu suçlayamazdım. Quinn telefonunu bıraktı. "Ön incelemelerin sonucu yeni çıktı. Gazetede parmak izi yok ama eldivendeki kan kesinlikle Daisy'ye ait."

Derin bir nefes aldım. Demek gerçekten ölmüştü. Artık başka ihtimal yoktu. Bunu uzun süredir biliyordum, bence hepimiz biliyorduk. Ama bilmek ile kanıt bulmak aynı şey değildi. Bu işi benim kadar uzun süre yapsanız bile.

"Başka DNA da var." dedi Quinn sessizliği bozarak. "Eldivenin hem içinde hem dışında var, Barry Mason ile uyuşuyor."

Bunun üstünde oda bir başarı dalgasıyla sarsıldı. Zafer değildi, bu şartlar altında nasıl zafer denebilirdi, ama adamın eldivenlerinin kızının kanı içinde, evinden iki kilometre ötede bir çöp kovasında bulunmasının iyi bir nedeni olamayacağının hepimiz farkındaydık.

"Bir şey daha var." diye ekledi Quinn hızla. Çok büyük bir şey olduğunu anlamak için Quinn'e bakmak yeterliydi. "Eldivenlerin üstünde kum parçacıkları varmış, kum ve otkıran. Binalara ekleme yapan birinin eldivenleri için tuhaf bir bileşim, bu yüzden kafası çalışan biri, demiryolu uzantısı için kullandıkları kumla karşılaştırmayı düşünmüş. Tam olarak aynıymış. Otkıranın da Network Demiryolu'nun kullandığı otkıran olduğunu doğrulamışlar. Çok endüstriyel bir şey; gidip dükkândan alınacak türde değil." İnsanlar birbirine bakıyordu, ses seviyesi yükseliyordu. Hepsi aynı şeyi düşünüyordu, tüm bunlara uyan tek bir yer vardı, eldivenleri bulduğumuz noktaya uzaklığı bir kilometre bile değildi.

"Tamam." dedim sesimi yükselterek. "Quinn, hemzemin geçide git. Arama takımları seninle orada buluşsun."

"O bölgeyi zaten aramışlardı, patron." dedi Baxter.
"Bir kez daha arasınlar. Çünkü bir şeyler kaçırmışız."

Koridora çıktığımda Anna Phillips ofisimden bana doğru geldi, elinde bi kâğıt vardı. "Buldum." dedi gülümseyerek.
"Anlamadım?"
Gülümsemesi biraz hafifledi. "Pauline Pober? Hatırladın mı? Wiley ailesinin yazısında adı geçen kadın, Jessica öldüğü zaman?"
"Ha, evet. Neredeymiş?"
"Sapasağlammış ve buraya 20 kilometre uzakta bir köyde yaşıyormuş. Yarın sabah onunla konuşmaya gideceğiz. Sorun olmazsa ben de gelmek istiyorum. Sivil olduğumun farkındayım ama onu ben buldum ve işi sonuna vardırmak istiyorum."
Planlarımızın değiştiğini söyleyecek cesareti bulamadım.
"Harika iş çıkardın, Anna. Gerçekten. Ve onunla görüşmeye gidebilirsin. Ama yanına bir memur al, prosedür için."
"Gareth, Dedektif Quinn, birini ayarlayacak."
"Güzel. Anlattıklarını bana da söyle."
Telaşlı hâlimden bir şey anlamış olacaktı ki yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Tamam." dedi. "Söylerim."

***

Quinn, hemzemin geçit yakındaki otoparka geldiğinde rüzgâr şiddetlenmişti, yağmur yağacak gibiydi. Aniden eldivenler çöpe atıldığından beri yağmur yağmadığı için ne kadar şanslı olduklarını fark etti, sağanak yağmur kanıtları yok edebilirdi. Dışarı çıktığı sırada Erica Somer, ileride park etmiş polis arabasından indi. Saçlarını toplamıştı ama rüzgâr yüzüne savuruyordu. Quinn onu karakoldan hatırlıyordu.

DVD'yi o getirmişti. Güzeldi. Hatta çok güzeldi. Gerçi üniforma üstünde iyi durmuyordu. Anna Phillips'in giydiği gibi topuklu giyse nasıl görünür diye düşündü.

Birlikte metal güvenlik panelleriyle çevrelenmiş bir alana geçtiler. Panellerin üstünde "İNŞAAT ALANI: GİRMEK YASAKTIR" yazan tabelalar vardı.

Somer, kapıyı açıp arkalarından takırtıyla kapattı. "Ustabaşını çağırdım. Şurada duruyor, prefabrik evin önünde."

Adamın onları beklediği belliydi çünkü içeri girer girmez onlara doğru yaklaşmaya başladı. Kulakları rugby oyuncusu gibiydi, kafası tıraşlıydı.

"Dedektif Quinn?" dedi elini uzatarak. "Martin Heston. Meslektaşınız son iki haftadır yaptığımız işlerin programını istedi."

Quinn, Heston ona programı uzattığı sırada Somer'a tam puan diye düşündü.

"Gördüğünüz gibi, eski köprüyü yıkıp yeni hatlardan biri için demirleri döşüyorduk."

"Çalışmaların büyük çoğunluğu akşam yapılıyordu değil mi?"

"Öyle olmak zorunda. Trenler çalışırken yapamayız."

"Peki gün içinde birileri oluyor mu?"

Heston etrafını gösterdi. "Gece çalışırken olmuyor. İnsanlara otursunlar diye para vermenin anlamı yok. Arada sırada teslimatlar oluyor, o zaman birisi oluyor ama onun dışında kimse yok."

"Peki güvenlik?"

"Gerek yok. Aletler tren yolunun diğer tarafında, telli çit arkasında kilitli. Tren ile getirdik, götürmenin tek yolu da bu."

"Yani gün içinde halktan biri içeri girse görülmezler, öyle mi?"

Adam düşündü. "Diğer taraftan görülebilirler ama arada çok ağaç var. Hemzemin açık olduğu zamanlar sürekli insan geçiyordu. Buraya park edip eşya taşıyanlar oluyordu ama artık Walton Well ile gidiyorlar."

"Yerini biliyorum."

Quinn etrafına baktı. Birkaç metre ötede paslanmış bahçe aletleri vardı. El arabaları, çapalar, boş gübre çuvalları, paslanmış kürekler, kırık kil çömlekler.

Quinn programı açtı. "Peki on dokuzu gecesi ne yapıyordunuz?"

Heston baş parmağıyla işaret etti. "Eski köprüyü sökmeyi bitirip yenisinin temelleri üstünde çalıştık."

"Nasıl yani, herkesin elini kolunu sallayıp girebildiği bir yerde çukur mu kazıyordunuz?"

Heston sinirlendi. "Sağlık ve güvenlik kurallarına her zaman uyduk, bu bölge tamamen kapalı."

Quinn girdiği yöne baktı. Çitler vardı ama gevşek panellerden ibaretti, zorlasa içeri girebilirdi. Zorunda olsa. Yeterince iyi bir nedeni olsa.

Heston'a döndü. "Tam olarak ne yaptığınızı gösterebilir misin?"

Yeni köprünün olduğu yere yürüdüler, sütunlar yerden yükselmeye başlamıştı.

"Temeller ne kadar derindi?"

"Üç metre olarak planlamıştık." dedi Heston, "Ama kazmaya başladığımızda çukur su dolup durdu. Port Meadow sel toprağı, bu yüzden bunu bekliyorduk ama bu kadar kötü olacağını beklememiştik. Altı metreye kadar inmek zorunda kaldık."

"Salı akşamı bunu mu yapıyordunuz?"

"Evet."

"Peki o çukurun dibinde bir şey olsaydı, bir çocuk gibi

küçük bir şey, kesinlikle fark eder miydiniz? Karanlıkta bile?"

Heston'ın rengi soldu. Torunları vardı. "Tanrım, yani birisi? Ama cevap evet, fark ederdik. Aydınlatmalar vardı ve dibi görebilmek için suyu pompayla dışarı atıyorduk. Adamlarım öyle bir şeyi kaçırmış olamaz."

"Peki." dedi Quinn programı katlayıp geri vererek. "İki adım ileri, üç adım geri."

Ama Somer hâlâ Heston'a bakıyordu. Heston göz teması kurmuyordu.

"Başka bir şey daha var, değil mi?" diye sordu. "'Adamların' ile alakası olmayan bir şey."

Heston kızardı. "Uzak bir ihtimal, alakası yoktur herhâlde."

"Ama?"

Heston bir süre Somer'a baktı, sonra temeli gösterdi. "Eski köprüyü yıktığımızda molozları şuraya attık, izleri görebilirsiniz. Beton, tuğla, sıva, hepsinden vardı. Neyse, dışarıdan tutulan bir şirket bütün gece molozları topladı, gün içinde yapmamıza izin yoktu. Sağlık ve..."

"Güvenlik. Evet." dedi Quinn. "Peki kimmiş bu şirket?"

"Swindon'da bir şirket. Mercers."

"Yani." dedi Quinn, "O öğlen burada bir yığın vardı, on dokuzunda. Ama akşam olduğunda sizin şirket..."

"Benle alakası yok. Kimi tutacaklarını ben seçmiyorum."

"Tamam, anladım. Neyse, o gece gelip yığını aldılar."

"Evet ama içine bir şey gömüldüğünü ve vinci kullanan adamın anlamadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Film çekmiyoruz, gerçek hayatta öyle şeyler olmaz."

"Peki molozları ne yaptılar?" diye sordu Somer sessizce.

Heston'ın omuzları biraz çöktü. "Geri dönüşüm deposuna götürdüler. Ezip çakıl taşına çevirdiler; böylece çöplüğe gitmemiş oldu."

Quinn ona baktı ve kafasını salladı, aklına gelen görüntüyü yok etmeye çalışıyordu. "Tanrım."

"Dediğim gibi." Heston hızla ekledi, "Yanlış yere bakıyorsunuz. Öyle bir şey olmaz."

"Karanlık olmasına rağmen, ki basit bir yükleme işi için aydınlatma ışığı yakmakla uğraşmamışsınızdır, değil mi?"

"Dedim ya. Benim adamlarım sorumlu değildi. Mercers ile konuşmanız lazım."

"Konuşacağız, Bay Heston. Konuşacağız."

Quinn gitmek için arkasını döndüğü sırada Somer ona doğru bir adım attı. "Şans mıydı biliyorlar mıydı?"

"Pardon?"

"Daisy'yi kim öldürdüyse molozların toplandığı gün buraya gelmeleri şans mıydı? Yoksa bilmelerinin bir yolu var mıydı?"

Quinn, Heston'a döndü ve Heston omuzlarını silkti. "Normalden daha çok gürültü yapacağımızda etrafa bildirge yolluyoruz. Şikâyetleri durdurmuyor ama en azından haberimiz yoktu diyemiyorlar."

"Yıkım işi de bu gruba giriyor mu?"

"Evet. En gürültülü işlerden. Bildirgeleri önceki haftanın sonunda gönderdik. İnşaat alanının iki kilometre çapındaki her yere."

"Canal Malikâneleri de dahil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? En çok oradan gürültü şikâyeti alıyoruz."

***

Saat 01.00'de Quinn beni aradı. "Gitmeden önce güvenlik bariyerine daha yakından baktık. Haklıymışım, diğer tarafta, çitin otoparka bağlandığı noktada sadece kablolar var.

Birisi kesinlikle buradan içeri girmiş, tüm kablolar kesilmiş. Kimse fark etmemiş çünkü alan çalılık ve içeri giren kişi paneli geri koymuş. Mortgage kredime bahse girerim ki eldivendeki kırmızı lekeler de oradan geliyor. Güzelim takımım böğürtlen suyu oldu."

Gülümsedim. Yapmamalıydım ama yine de gülümsedim.

"Şimdi Swindon'a gideceğim." dedi. "Kulağa iyi gelmiyor ama kendi gözlerimle görmem lazım."

"Adli tıp oraya gelsin mi?"

"Daha değil, patron. Bakalım önce bulabilecek miyiz."

"Tamam, Everett'i senin yerine hemzemin geçide yolluyorum."

Yanından geçen bir trenin yüksek sesleri konuşmamıza bir süre engel oldu. Sonra, "Gislingham'dan haber var mı?" diye sordu.

İç geçirdim. "Mesaj bıraktım ama geri dönmedi."

"Yazık adama. Umalım da iyi olsun."

Ben de öyle olacağını umuyordum ama tam tersi olacağından korkuyordum.

***

Barry Mason ile Görüşme, St. Aldate Karakolu, Oxford
25 Temmuz 2016, öğleden sonra 01.06
Görüşmedekiler DA A. Fawley, DM A. Baxter, Bayan E. Carwood (avukat)

AF: Kayıtlara girsin, Bay Mason, kızı Daisy Elizabeth Mason'ı öldürme şüphesinden tutuklandı. Bay Mason'a hakları okundu. Evet, Bay Mason, sizin işinizi yapan bir insanın çeşitli kişisel koruma ekipmanlarına erişimi olduğunu söyleyebilir miyiz?

BM: Evet, ne olmuş?

AF: Kamyonetinizin arkasında bir ceket, kasket ve güvenlik botları bulmuştuk, evinizde de benzer eşyalar vardı.

BM: Ee?

AF: Bu tür eldivenleriniz de var mı?

BM: Birkaç tane var.

AF: Tarif eder misiniz?

BM: Ne, şimdi de sigorta eksperi mi oldunuz?

AF: Rica ediyorum, Bay Mason.

BM: Bir tane siyah çiftim, bir tane gri ve turuncu çiftim vardı. Oldu mu?

AF: Gri ve turuncu eldivenlerinizi dün Loughton Caddesi'nde bir çöp kovasında bulduk.

BM: Ne olmuş?

AF: Eldivenler üstünde yaptığımız test eldivenleri giydiğinizi kanıtlıyor. Eldivenler nasıl oraya geldi, Bay Mason?

BM: Hiçbir fikrim yok. En son ne zaman gördüm onu bile hatırlamıyorum.

AF: Yani 19 Temmuz günü eldivenleri çöp kovasına siz atmadınız?

BM: Tabii ki atmadım. Ne saçmalıyorsunuz?

AF: Peki, farklı korunma ekipmanları giyerek kimliğinizi gizlemeye çalıştınız mı?

BM: Saçmalıyorsunuz. O gün parti vardı, zamanım bile yoktu. Neden eldiven giyeyim ki?

AF: Çünkü bu eldivenleri kızınızın cesedinden kurtulurken kullandınız, bu yüzden eldivenlerin üstünde onun kanı var.

BM: Bir dakika, nasıl kanı var? Onu buldunuz mu? Neden kimse bana haber vermedi...

EC: [araya girerek]

Doğru mu, Dedektif? Daisy'yi buldunuz mu?"

AF: Henüz değil. Ama müvekkilinizin cesedi nereye sakla-

dığını biliyoruz. Çünkü Loughton Caddesi'ne attığı eldivenlerde özel bir kum bulundu. O kadar özeldi ki cesedi nereye gömdüğünü hemen anladık.

BM: [Bayan Carwood'a]

Ciddiler mi?

EC: Müvekkilimle görüşebilir miyim?

AF: İstediğiniz kadar konuşabilirsiniz. Görüşme 13.14'te sonlandı.

***

Hemzemin geçitte yağmur bir anda çiselemeden sağanağa dönüştü. Everett arabasını kapının önünde durdurdu ve arka koltuktan yağmurluğunu aldı. Kuzeydeki gökyüzü hâlâ masmavi olsa da tepesindeki bulutlar kasım bulutları kadar koyuydu, rüzgâr yaz ağaçlarını savuruyordu. Görünüşe göre arama ekipleri yeni başlamıştı: Bir grup eski el arabalarını ve bahçe malzemelerini arıyordu, diğerleri ise moloz yığınına giden alanda derin parmak izi araştırması yapıyordu. Kısa çöpü çektikleri tartışmasızdı; yağmur toprağı turuncumsu bir balçığa çevirmeye başlamıştı bile.

Everett arabadan indi ve yağmura karşı yakalarını kaldırdı. Oxford istasyonundan bir tren geliyordu, yolcular buğulu camların ardından polis arabalarına, beyaz giysili olay yeri inceleme ekibine, sirke dönmüş bu manzaraya bakıyordu. Vagonlardan birinde telefonuyla fotoğraf çeken bir genç vardı. Everett, Fawley'nin basına haber vermeyi unutmadığını umuyordu.

Yağmurun uğultusu üstünden bir bağırma duyuldu. Everett, kimin bağırdığını anladığında olay yeri inceleme memurlarından birinin paslı el arabalarının tekerlekleri arasından bir şey çıkardığını gördü. O kadar pisti ki ne olduğunu anlamak zordu ama memur yere serince herkes ne olduğunu

anladı. İki mahvolmuş kol, parlak düğmeler ve boyun kısmında süslü bir yaka.

"Bu bir kız ceketi." dedi Everett yavaşça. "Daisy'de de bundan vardı. O gün kamerada üstündeydi. En son görüldüğü zaman."

***

BBC Midlands Today
25 Temmuz 2016, Pazartesi | Son güncelleme 15.28

SICAK GELİŞME: Daisy Mason Kaybolma Vakasında Baba Tutuklandı

Thames Valley Karakolu tarafından yapılan bir açıklama Barry Mason'ın kızının kaybolmasından sorumlu olması nedeniyle tutuklandığını doğruladı. Sekiz yaşındaki Daisy en son geçen hafta görülmüştü ve son birkaç gündür aile fertlerinin de sorumlu olduğuna dair spekülasyonlar büyümeye başlamıştı. Soruşturmaya yakın olan kaynaklarımızdan aldığımız bilgiye göre 46 yaşındaki Mason cinayet ve cinsel olduğu düşünülen ilgisiz bir suçtan yargılanacak. Yarın sabah bir açıklama daha yapılacak ve suçlamaların detayları verilecek. Şu anda Daisy'nin bedeninin bulunup bulunmadığı belirsiz.

Geçen hafta evlerine yapılan kundaklama saldırısından sonra Mason ailesinin saklandığı düşünülüyor. Bu saldırının sosyal medyada kendilerine karşı yürütülen nefret söylemleriyle bağlantısı olduğu açıklandı.

***

Richard Robertson *@DrahcirNostrehor 15.46*

Demek babasıymış, çocuğu istismar ediyordu kesin, zavallı kız. #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 15.56*

Bu #DaisyMason olayı çok korkunç. Umarım babası müebbet yer. #DaisyİçinAdalet 🌸🌸

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 15.57*

@Annie_Merrivale_ Polis ceset bulmuş mu? İnternette bir şey göremedim. #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 15.59*

@ForWhomtheTollis Ben de bir şey göremedim. Meslek sağlığı hizmetlerine göre "ölüm tahmini" testini geçebilirlerse ceset olmasına gerek yokmuş.

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 16.05*

@Annie_Merrivale_ O zaman ellerinde kanıt olmalı. Babanın karşı çıkmayacağı somut bir şey lazım. #DaisyMason

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 16.06*

@ForWhomtheTollis. Acaba birisi onu eve götürmeyi mi teklif etti diye merak ediyorum? Belki de tanıdığı biriydi ama güvenemeyeceğini bilmiyordu?

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 16.07*

@Annie_Merrivale_ Ama Daisy'nin güvenip gidebileceği olması lazım ve o zaman aralığında böyle biri yok...

Caroline Tollis *@ForWhomtheTollis 16.08*

...En azından ben duymadım, polisin babaya karşı kanıtı

varsa yaşanan bu olamaz herhâlde @Annie_Merrivale_

Anne Merrivale *@Annie_Merrivale_ 16.09*
@ForWhontheTollis. Herhâlde. Sahte kanıt bırakıp babayı suçlamış da olamazlar. Kimsenin geçerli bir amacı yok.

Garry G *@SwordsandSandals 16.11*
#DaisyMason Demiştim. Baba suçlu. Pedo işte.

Scott Sullivan *@SnapHappyWarrior 16.13*
Bir söylentiye göre baba çocuk pornosu bulundurmaktan tutuklanmış. Berbat şeyler. Tanrı bilir çocuğa neler yaptı. #DaisyMason

Angela Betterton *@AngelaGBetterton 16.17*
Daisy'nin okulundaki herkes haberleri duyunca perişan oldu, çok seviliyordu, çok neşeli bir çocuktu. Sonraki dönemin başında anısına tören var #DaisyMason

Elspeth Morgan *@ElspethMorgan959 16.17*
Umarım birisi bunca olay arasında Leo ile ilgileniyordur. Kim bilir belki o da istismar edilmiştir #DaisyMason ❀

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 16.18*
@ElspethMorgan959 Çok üzücü, gerçekten trajik bir hikâye. #DaisyİçinAdalet ❀

Jenny T *@56565656Jennifer 16.20*
@ElspethMorgan959 @LilianChamberlain Bence o fotoğrafta istismara maruz kalmış gibi görünmüyordu, çok neşeliydi, bir şeyi dört gözle bekiyor gibi.

Lilian Chamberlain *@LilianChamberlain 16.22*

@56565656Jennifer Evet ama belki de parti için heyecanlıydı? Kafası dağılır diye olamaz mı? #DaisyİçinAdalet 🕷 @ElspethMorgan959

Jenny T *@56565656Jennifer 16.25*

@ElspethMorgan959 Belki de. Aklımı kurcalıyor o kadar. @LilianChamberlain #DaisyMason 🕷🕷🕷

***

"Patron? Mercers'a geldim."

Quinn'in sesi rüzgârlı bir tüneldeymiş gibi geliyordu. Şiddetli bir esinti kelimelerini alıp götürüyordu ama sesindeki yenilmişliği duyabiliyordum, arka planda ise ağır iş makinelerinin homurtusu vardı.

"Herhâlde kötü haber."

"Sana resim gönderdim. Geldi mi?"

Telefonuma uzanıp fotoğrafı açtım. Üstü açık bir maden gibi geniş bir alandı, etrafı moloz yığınlarıyla çevriliydi. Üç damperli kamyon yükünü boşaltarak etrafa yoğun, beyaz bir duman saçıyordu. Merkezde ise devasa, sarı bir makine molozları ezerek kuma benzer bir şeye çeviriyordu.

Ahizeyi aldım. "Siktir. Demek istediğini anladım."

"Oxford'dan gelen molozlar nerede onu bile bilmiyorlar. Bilseler bile o zamandan beri üstüne tonlarca çöp dökülmüş. O kadar karmaşık ki samanlıkta iğne aramak yanına bile yaklaşmıyor. Buraya bir sik yapamayız."

Normalde küfretmiyordu. En azından benim yanımda.

"Üstüne bir de ceset olabileceği ihtimalini kesinlikle kabul etmediklerini eklemek lazım. Ne kadar küçük olursa olsun, ne kadar iyi paketlenmiş olursa olsun görürdük diyorlar.

Aksini kabul etmiyorlar."

"Ama kanıtlayamazlar."

İç çekti. "Hayır, tabii ki kanıtlayamazlar. Ama biz de kanıtlayamayız. Soru şu, elimizde yeterince bilgi olduğunu düşünüyor muyuz? Ceset olmadığı hâlde adamı suçlayacak mıyız?"

"Everett aradı, hemzemin geçitte kanıt bulmuşlar. Başka şeyler de olabilir. Network Demiryolu'nun beni aramasını bekliyorum."

Sesi biraz neşelendi. "Geliyorum."

***

Yirmi dakika sonra mail geldi. Ekteki videoyu indirip izledim, sonra takımı afet odasında topladım ve birlikte izledik. Rahatlama oldu, herkes hemfikirdi, hatta birkaç kişi gözyaşı döktü. Çak yapan olmadı, abartan olmadı ama takım başarılı olduğu için gurur duyuyordu. Gerçekten de başarılılardı. Baxter, Gislingham'a mesaj bırakmayı teklif etti (Ford Escort'u bularak harika iş çıkardın.) ve bunların ortasında Başkomiser basına ne zaman bilgi verebileceğimizi sordu.

***

Saat üçten hemen sonra Emma Carwood geldi ve Mason'ı hücreden çıkardık. Adamı ilk gördüğümden beri ondan nefret etmiştim ama gardiyan onu içeri getirdiğinde ufak bir yanım ona acıdı. İçi oyulmuş gibi duruyordu. Sanki kemikleri yok olmuştu, sadece derisi kalmıştı. Artık gösterişli bir şekilde yürümüyordu. Yaşlı bir adam gibi yerine oturdu.

"Bay Mason, bu görüşme 13.14'te bitirilen görüşmenin devamı. Saat 15.14 oldu, kaseti başa sarıyorum. Görüşme-

dekiler Dedektif Amir Adam Fawley, Vekil Dedektif Çavuş Gareth Quinn, Bay Barry Mason, Bayan Emma Carwood."

Dizüstü bilgisayarımı masaya koyup Mason'a çevirdim. Sonra videoyu başlattım. Videoya baktı, gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı.

"Anlamadım. Neden bunu gösteriyorsunuz?"

"Bu, Bay Mason, CrossCountry treninin içindeki kameranın görüntüsü. Bu tren, 19 Temmuz günü saat 16.36'da Banbury'den yola çıktı ve 16.58'de Oxford'a geldi. Göreceğiniz üzere, 16.56'da tren istasyona girmek için yavaşlıyor ve hemzemin geçit etrafındaki alan kısa bir süreliğine görünüyor."

Mason, başını elleri arasına alıp tırnaklarını kafa derisine batırdı. Sonra bana baktı. "Anlamadım. Kâbus gibi bir şey. Ne olduğunu anlamıyorum."

Videoyu ağır çekime aldım ve hemzemin geçidin kadraja girdiğini gördük, iş makineleri ise sağ taraftaydı. Durdur tuşuna bastım ve ekrana işaret ettim.

"İşte." dedim.

Demiryolunun solunda kasketli, reflektif ceketli ve pantolonlu bir figür vardı. Sırtını kameraya dönmüştü ama el arabasıyla yeni köprünün temellerine gittiği belliydi, ileride moloz yığını duruyordu. Küçük bir hareket oldu ve turuncu eldivenlerin parladığını gördük, sonra tren geçip gitti ve görüntü sona erdi.

Barry Mason hâlâ kafası karışık görünüyordu. "Hâlâ anlamadım."

"Bu sizsiniz, değil mi Bay Mason?"

Bana ağzı açık bir şekilde baktı. "Dalga mı geçiyorsunuz? Tabii ki ben değilim."

"Bu tür reflektif ekipmanınız var değil mi?"

"Evet ama binlerce insanda da var. Bu bir şeyi kanıtlamaz."

Emma Carwood araya girdi. "Müvekkilimi gerçekten hemzemin geçide gidip kızının cesedini rastgele bir el arabasına yüklemek, sonra da o yığın neyse onun içine gömmekle mi suçluyorsunuz? Hem de gün ortasında? Ve kimse onu görmedi, öyle mi?"

"Bunu o kadar kolay yapabilir ki şaşarsınız, Bayan Carwood. Yerel halk inşaat işçilerinin alana girmesine o kadar alışık ki muhtemelen şüphelenmemişlerdir."

"Peki bahsi geçen el arabası elinizde mi? İncelediniz mi?"

"Adli tıp memurlarımız bölgeden birkaç el arabası aldı ve şu anda inceliyorlar. Ayrıca davayla ilgisi olduğunu düşündüğümüz iki nesne daha var. Tabii ki sizi haberdar edeceğiz. Devam edebilir miyim?"

Avukat tereddüt etti, sonra kafasını salladı.

Mason'a döndüm. "Evet, Bay Mason. Daha önce de söylediğimiz gibi, sizin DNA izinizi ve kızınızın kanını taşıyan eldivenler bulduk. Bu görüntülerdeki adamın giydiği eldivenlerle aynı. Eldivenler üstünde demiryolu kumu da bulduk. Hâlâ bu kişi olmadığınızı mı iddia ediyorsunuz?"

"Evet, tabii ki ediyorum, o sırada burada bile değildim. Bin kez söyledim, arabayla dolaştım ve eve gittim. Nokta."

"Söylediklerinizi doğrulayacak kanıt yok, Bay Mason."

"Sikimde değil, gerçek bu."

"Tamam." dedim, "Doğruyu söylediğinizi varsayalım. DNA izinizin bulunduğu eldivenlerin Loughton Caddesi'ndeki bir çöp kovasından nasıl çıktığını açıklayın."

"Bir yerde bırakmış olabilirim. Herhangi biri almış olabilir."

"Eldivenleri en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Quinn.

"Söyledim ya, bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Peki." diye cevap verdim, "Bunu da kabul edelim. Var-

sayım olarak. Sıradaki soru: Kızınızın kanı eldivenlere nasıl bulaştı?"

Yutkundu. "Bilmiyorum."

"Hiç açıklamanız yok mu? Yapmayın, Bay Mason, sizin gibi deneyimli bir yalancı bir şeyler bulabilir."

"İğneleme yapmaya gerek yok, Dedektif." dedi Emma Carwood.

"Bakın." dedi Mason, sesi titriyordu. "Sizin çocuğunuz var mı?"

Ağzımı açtım ama ses çıkmadı. "Hayır." dedi Quinn hızla. "Ki bunun olayla ilgili yok."

"Çocuğunuz olsaydı." dedi Mason, "Sürekli yaralandıklarını bilirdiniz, düşüyorlar, dizlerini sıyırıyorlar. Daisy'nin sürekli burnu kanardı, kanı her yere bulaşıyordu. Eldivenler evin içinde duruyordu, birçok şekilde bulaşmış olabilir."

"Bildiğim kadarıyla müvekkilimin arabasını test etmiştiniz, Dedektif?" dedi Emma Carwood. "Arka taraftaki reflektif giysileri de test ettiniz, değil mi? Bildiğim kadarıyla suçlayıcı hiçbir şey bulmadınız. Ne sıvı, ne DNA."

Quinn ile birbirimize baktık. Kamyonette iz bırakmamış olması hâlâ aklımı kurcalıyordu. O kadar özenli bir adam olduğunu düşünmüyordum. Gerçi Quinn hızlı bir şekilde konu ciddi olunca herkesin özenli olduğunu söyledi.

Taktiğimi değiştirdim. "Kızınız hiç hemzemin geçitteki otoparka gitti mi, Bay Mason? Port Meadow'da yürüyüşe falan çıktığında mesela?"

Mason kollarını masaya koyup kafasını kollarına dayadı. "Hayır." dedi kısık bir sesle. "Hayır hayır hayır hayır hayır."

Emma Carwood eğilip adamın omzuna dokundu. "Barry?"

Aniden düzeldi. Gözlerinde yaşlar vardı ama koluyla yüzünü silip ileri eğildi.

"Şu videoyu tekrar gösterin." dedi hızlı bir şekilde ekranı

göstererek. "Tekrar gösterin."

"Tamam." dedim ve videoyu üç dakika geri sarıp Oynat tuşuna bastım.

"Yavaşlat." dedi bir saniye sonra. "İşte burası, yavaşlat."

Hepimiz ekrana bakıyorduk. Görüntü iki ya da üç saniyeden ibaretti. El arabasını kullanan adamın birkaç adım attığını görüyorduk, kafası yere dönüktü. Hepsi bu kadardı.

Barry Mason ölümden dönmüş gibi dirildi. "Bu ben değilim, Dedektif. Kanıtlayabilirim. Duydunuz mu, ses kaydınıza da geçti mi? Bunun ben olmadığını kanıtlayabilirim."

***

Saat 05.45 olmuştu, Quinn ile klavyesinin başında oturan Anna Phillips'in arkasında duruyorduk.

"Daha fazla yakınlaşmayacağından emin misin? Yüzünü göremez miyiz?"

Anna kafasını hayır anlamında salladı ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Maalesef. Denedim ama sırtı hep kameraya dönük."

"Aman ya." dedi Quinn mırıldanarak. "Bir de bu eksikti."

"Mason sence haklı mı?"

"Bir saniye." dedi Anna ekrana somurtarak. "Fotogrametri uygulaması indirdim. Daha önce hiç kullanmadım ama belki işe yarar."

"Bu foto bilmemnenin dilimizde karşılığı var mı?"

"Sıradan fotoğraflardan üç boyutlu modeller yaratmak için kullanılan bir uygulama. Çok etkileyici bir şey, baksana."

Üç kez tıkladı ve kameradaki tren üç boyutlu oldu. Masmavi bir evrende gerçekliğin plastik bir kopyası duruyordu, tıpkı coğrafya kitaplarındaki kesik dağ resimleri gibi. El arabalı adamı, rayları, ağaçları, otoparkın uç kısmını, hatta tren

yolunun kenarında çalıları görebiliyordu. Anna, imleci resmin köşesine götürdü ve görüş açısı dönmeye başladı. Sol, sağ, yukarı, aşağı.

"Ölçü alabileceğimiz kadar güvenilir bir şey." dedi. "Boylar, objeler arasındaki uzaklık, o türden şeyler. Yeterince zaman verirseniz trenin hızını bile hesaplayabilirim."

"Mason'ın söylediği doğru mu bilsek yeter."

Anna klavyede bir şeylere daha bastı ve görüntünün üstünde noktalar belirdi. Bir kez daha tıkladı ve üç boyutlu görüntü yok oldu, geriye sadece noktalar arasındaki çizgiler ve kesişim noktalarındaki sayılar kaldı. Anna arkasına yaslandı.

"Maalesef haklı. Milimetresine kadar olmasa da haklı."

***

Ertesi sabah 11.15'te Anna Phillips, Pauline Pober'ın yaşadığı Victoria döneminden kalma dört katlı eve geldi. Evin dört katından ikisi yer altında, ikisi ise yer üstündeydi. Avluda gülhatmi çiçekleri vardı, hodan otlarının etrafında arılar uçuşuyordu. Dedektif Andrew Baxter kravatını gevşetip camdan dışarı baktı. Gece yağan yağmur çoktan durmuştu, güneş havayı ısıtıyordu.

"Boşuna kürek çekiyoruz." dedi sinirli bir şekilde. "Mason'ı tutukladık zaten, bunun anlamı yok."

Anna motoru durdurdu. "Dün gördüklerim üstünden yola çıkarsak Mason'ı tutuklamak düşündüğümüz kadar kolay olmayacak. Ayrıca, Bayan Pober'a geleceğimizi söyledim. Gelmemek ayıp olur."

Baxter yaşlı kadınlar ve kediler hakkında bir şey mırıldandı ama Anna bunu duymamaya karar verdi. Arabadan indiler ve Anna arabayı kilitledi, eve yaklaştıkları sırada yan evin perdeleri titredi. Anna da böyle bir köyde büyümüştü,

insanların ne kadar dedikoducu olabileceğini biliyordu.

Bayan Pober ise gelmelerini beklemek şöyle dursun, kapıya üç dakika sonra cevap verdi. Yanaklarının birinde siyah bir leke vardı, üstüne nahoş ve keskin bir koku sinmişti.

"Çok pardon." dedi gülümseyip ellerini lekeli pantolonuna silerek. "Pis su boruları yine tıkandı, biraz uğraşmam gerekti. Arka tarafa geçin. Orası daha iyi kokuyor."

Anna, Baxter'ın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsememek için kendini zor tuttu. Kadını takip ederek küçük fakat göz kamaştırıcı bir bahçeden geçtiler. Kare şeklindeki bahçe, kalabalıktan iç içe girmiş çiçeklerle çevriliydi: lavanta, orman asması, sakal dil, karanfil, mavi sardunya.

"Reggie ölmeden önce bahçemiz bunun üç katıydı." dedi kadın. "Tek başıma bu kadarıyla başa çıkabiliyorum."

"Çok güzelmiş, Bayan Pober." dedi Anna oturarak.

"Lütfen, *Pauline.*" dedi kadın arılardan birini savuşturarak. "İçecek bir şey ister misiniz? Buzdolabında Stella var."

"Teşekkürler, vazife başında olmaz." dedi Baxter acı çeken bir kahraman edasıyla.

"Nasıl yardımcı olabilirim, memurlar? Telefonda Lanzarote'daki korkunç kaza hakkında sorularınız olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet." dedi Anna. "Basına yansımamış bir şeyler anlatabilir misiniz diye merak ettik."

Pauline arkasına yaslandı ve eliyle alnını sildi. "Çok uzun zaman önceydi. Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum."

Anna, Baxter'a baktı fakat Baxter bu tavuğu onun kovalaması gerektiğini açıkça belirtti.

Ne yapalım, diye düşündü, battı balık yan gider.

"Kazadan önce Wiley ailesiyle temasta bulundun mu, Pauline?"

"Aynı uçakta olduğumuzu hatırlıyorum. O sırada Reggie

ile çok geziyorduk ama onların acemi olduğu belliydi. Uçakta yemek için sandviç dolu bir çanta getirmişlerdi, termosları bile vardı! Tabii, bunlar 9 Eylül saldırılarından çok önceydi. Bayan Wiley'nin uçmaktan çekindiği belliydi. Birkaç sıra arkamızda oturuyorlardı ve sesleri bize kadar geliyordu, galiba ortaya konuşuyordu. Stresini boşaltmak için gevezelik ediyordu."

"Peki kızlar? Sharon ve Jessica?"

Pauline gülümsedi. "Jessica tam bir melekti. Kemer ışığı söner sönmez koridorda yukarı aşağı koşturuyordu. Dev bir oyuncak ayı sürüklüyordu. İnsanlar kıza ismini sorup duruyordu. Çok tatlıydı. Ebeveynlerinin ona çok düşkün olduğu belliydi."

"Peki Sharon?"

Pauline derin bir nefes aldı. "Yani, on dört yaşındaki çocuklar kolay olmuyor. Sınavlar falan başlıyor ya."

Baxter'ın yüzündeki ifade görülmeye değerdi.

"Aynı oteldeydiniz, değil mi?"

"Evet, arada sırada görüştüğümüz oldu ama biz kuş izlemeye gitmiştik, kumsala değil. Reggie, boş oturmaya gelemiyordu. Kıçında kurt var derdim hep."

Anna sırıttı. "Ben de öyle birkaç kişi tanıyorum. Yani Wiley ailesiyle pek görüşmediniz mi?"

"Dışarıya pek açılan bir aile değildi. Daha önce otele gitmediklerini düşündüm. Küçük detaylardan haberleri yoktu; kahvaltının açık büfe olduğunu bilmiyorlardı, bahşiş vermeleri gerekiyor muydu anlamıyorlardı. Ayrıca ebeveynlerin ikisini de hiç mayolu görmedim, adam şort ve gömlek giyiyordu, kadın ise yaz elbisesi giyiyordu. Aslında geriye dönüp bakınca üzücü bir şeydi. Tatilin tadını çıkarmaları gerektiğini biliyorlardı ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı sanki."

"Kazanın olduğu gün tam olarak ne yaşandı?"

"İşte onu hatırlıyorum. Unutulacak türden bir şey değil. Otel, kumsal partisi düzenlemişti. Her cuma günü yapılıyordu. Çocuklara oyun oynatıp dondurma veriyorlardı, akşamları da yetişkinler için barbekü oluyordu. Çok hoştu. Çocuklardan bazıları şişme botlarla oynuyordu, Sharon ile Jessica'nın üstünde ahtapot olan bir şişme bota bindiğini hatırlıyorum. Herhâlde partinin teması öyleydi. Neyse, bir süre sonra genç garsonlardan biri çocukların nerede olduğunu sormaya başladı ve kimsenin yarım saattir çocukları görmediği anlaşıldı. Sonra her şey bir anda mahvoldu. Bayan Wiley çığlık atmaya başladı, Bay Wiley ise çalışanlara bağırıyordu. Sonra birisi şişme botu yüzme alanının ötesinde gördüğünü söyledi ve Bay Wiley bir anda gömleğini çıkarıp denize atladı."

Anılar kafasında canlanınca başını salladı.

"Genç babaların çoğu onun arkasından suya daldı. İyi de oldu çünkü Bay Wiley birkaç metre ilerledikten sonra nefes nefese kaldı. Birisi onu geri getirmek zorunda kaldı. İki garson şişme bota ulaştı. Ama o zamana kadar iki kız da suya düşmüştü." diyerek iç geçirdi. "Herhâlde devamını biliyorsunuz."

"Wiley ailesi sonrasında ne yaptı?"

"Şu ölmeyen canavarlara ne deniyordu? Zombi. Evet. Zombi. Tüm dünyaları başlarına yıkılmış gibiydi. O zamanlar seyahat acenteleri bugünkü gibi destek vermiyordu, zavallılar eve dönme vakitleri gelene kadar etrafta dolandılar. Yemeklere geldiler ama bir şey yemediler. Lobide oturup etrafa baktılar. Acınası bir durumdu."

"Peki Sharon?"

"Çok sarsılmıştı. Kumsala getirdiklerinde ben de oradaydım. Çok su yutmuştu herhâlde çünkü midesi bulanıyordu. Ama hastaneden döndükten sonra ebeveynleri ona tek kelime bile etmedi. Sadece bir kere konuştular. Otel bir çeşit aktivite

düzenliyordu, ne olduğunu hatırlamıyorum, Sharon da gitmek istedi herhâlde. Babası bir anda ayağa fırlayıp bağırmaya başladı, saygı göstermesini söyledi, hepsinin onun hatası olduğunu, Jessica yerine o ölse daha iyi olacağını söyledi. Sonra peçetesini yere atıp dışarı çıktı. Onları bir daha görmedim."

Pauline iç geçirdi. "Zavallı kız. Yazık, çok yazık. Sonrasında nasıl bir hayatı olduğunu merak etmedim değil."

Sessizlik oldu, aniden Pauline öne eğildi ve ikisine de bariz bir şüpheyle baktı. "O yüzden geldiniz, değil mi? Nasıl anlamadım bilmiyorum, Sharon, kızı kaybolan kadının adı Sharon değil mi? Daisy hani? O değil mi? O yüzden geldiniz."

"Yani." Anna söze başladı ama Pauline hâlâ konuşuyordu.

"Kaza olmadığını düşünüyorsunuz, değil mi? Kardeşini öldürdüğünü, şimdi de kızını öldürdüğünü düşünüyorsunuz."

"Kesin bir bilgimiz yok, Bayan Pober." dedi Baxter. "Soruşturma devam ediyor."

"O ne demek biliyorum. Onun yaptığını düşünüyorsunuz ama kanıtlayamıyorsunuz. Şimdi de onu suçlamak için benden yardım istiyorsunuz."

"Sadece olabildiğince çok bilgi toplamaya çalışıyoruz." dedi Anna nazikçe.

Pauline ayağa kalktı, gözle görülür biçimde titriyordu. "Bence bu kadar konuşma yeterli."

Üçü için de huzursuz bir ayrılık oldu. Kapı eşiğine geldiklerinde Anna teşekkür etmek için arkasını döndü ama kapı çoktan kapanmaya başlamıştı.

"Bayan Pober? Bir şey daha sorabilir miyim? Sharon hakkında değil, gerçekten."

Kapı biraz açıldı, çok az.

"Kumsal partisinin temalı olduğunu söylediniz? Şişme botun üstünde süs vardı, değil mi?"

Pauline kafasını salladı ama artık gardını almıştı. "Octopus's Garden temalıydı."

"Beatles şarkısı mı? Yani balıklar, deniz kabukları, denizatları falan mı vardı?"

"Evet, o tür şeyler. Küçük çocuklar kostüm de giyebiliyordu."

"Öyle mi?" diye sordu Anna bir adım yaklaşarak. "Süslü bir kostümdü değil mi? Jessica ne giyiyordu?"

***

27 Temmuz 1991
Hotel La Marina, Lanzarote

Kız, tatilin ilk gününde erken kalktı. Herkes uyuyordu. Kardeşiyle paylaştığı çekyattan kalkıp hızla giyindi, ebeveynlerini uyandırmamaya özen gösterdi. Babası sırtüstü yatmış horluyordu, annesinin yüzü ise uykuda bile endişeliydi. Sarı parmak arası terliklerini aldı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Bir an tereddüt etti, merdivenlerin ne tarafta olduğunu hatırlamaya çalıştı. Asansör de vardı ama daha önce hiç asansöre binmemişti ve tek başına asansörde kalmaktan korkuyordu. Önceki gece otele geldiklerinde babası onları üç kat çıkarmış, her katta durup oflayıp puflamıştı.

Aşağı indiğinde lobinin boş olduğunu gördü. Acil durumlar için masada bir zil vardı, uzaklardan bir yerlerden hazırlanan kahvaltı masalarının sesleri duyuluyordu. Ama kız bunun için inmemişti.

Denediği ilk iki kapı kilitliydi ama sonunda dışarı çıkmayı başardı. Sonunda özgürdü. Kumsala ulaştığında terliklerini çıkardı ve yalınayak ilerlemeye başladı. Başta çekingendi ama gittikçe hızlandı, denize doğru koştu. Güneş daha yeni doğ-

muştu, hava hâlâ tazeydi, bu güzel günde tek başınaydı. Devasa, masmavi gökyüzü, parıltılı dalgalar ve dümdüz, nemli kumların üstünde köpüren sular. Yıllardır bu kadar mutlu olmamıştı, kardeşi doğduğundan beri. Her şey değiştiğinden beri.

Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe kaldırdı, göz kapakları içindeki kırmızılığı izledi, cildindeki sıcaklığı hissetti. Gözlerini tekrar açtığında kıyıda yavaşça yürüyen bir kadın gördü. Yanında küçük bir kız vardı, üstünde pembe bir güneş şapkası ve çiçek desenli küçük bir elbise vardı. Kadın, dalgaların üstünden zıplayan, su sıçratıp neşeyle bağıran kızın elinden dikkatle tutuyordu. Konuşacak kadar yakınlaştıklarında kadın gülümsedi. "Erken kalkmışsın."

"Heyecandan uyuyamadım. Daha önce hiç yurt dışına çıkmamıştım."

"Kumsalda tek başına olmak çok güzel, değil mi? Körfezin diğer tarafında oturuyoruz. Sabahın erken saatleri harika oluyor."

Kadın, küçük kıza eğilip şapkasını düzeltti. Küçük kız kollarını annesine uzattı ve kadın onu kaldırdı. Yükseğe, güneşe kadar kaldırdı ve neşeyle gülen çocuğu öpüp parıldayan havada döndürdü.

Kız nefes almadan önündeki görüntüyü izledi, cennetten bir kare görmüş gibi nefessiz kalmıştı.

Kadın sonunda çocuğu nazikçe kuma bıraktı ve yürümeye devam ettiler. Duyma mesafesinden çıktıkları sırada kız kendini ona seslenirken buldu: "Kızınızın adı ne?"

Kadın ona dönüp gülümsediği sırada rüzgâr bir anlığına şiddetlendi, saçlarını, uzun küpelerini ve beyaz, pamuklu elbisesini savurdu.

"Daisy." dedi. "Adı Daisy."

***

"Yani, Bayan Mason, kızınızın ölümünden eşinizin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sharon ellerini kucağında birleştirip açtı. Bugün çanta getirmemişti.

"Eldivenleri bu çöp kutusunda bulunmuş. Üstünde kızınızın kanı ve eşinizin DNA'sı vardı."

9 Ocak 2017 günüydü, Oxford Kraliyet Mahkemesinde iki numaralı salondaydılar. Gökyüzü kapkaraydı, tavandaki camlara yağmur damlaları düşüyordu. Oda dondurucu soğuk olsa da içerisi doluydu; Sharon Mason ilk defa kürsüye çıkmıştı. Üstünde sadece mavi bir elbise vardı, yakası ve manşetleri beyazdı. Elbiseyi muhtemelen kendisi seçmemişti.

Duruşma avukatı, kafasını notlarından kaldırdı. "Sonrasında yapılan testlerde sizin DNA izinize de rastlandı, değil mi?"

"Sadece dış kısımda." diye çıkıştı Sharon. "Barry eldivenleri hep etrafta bırakıyordu. Ben de kaldırıyordum. Eldivenleri hiç takmadım."

"Takmış olsanız bile içinde DNA izi kalmış olamayabilir, değil mi Bayan Mason? Özellikle altına başka bir eldiven taktıysanız. Mesela lastik eldiven. Lastik eldiven satın almak kolay."

Sharon çenesini kaldırdı. "Öyle bir şey yapmadım."

"Dedektif Amir Fawley'den öğrendiğimiz kadarıyla ifadenizi verirken Daisy'yi öldürüp cesedini saklayanın eşiniz olduğunu söylediniz. Eşinizin Daisy'yi taciz ettiğini, öfkeli bir anında öldürmüş olabileceğini ya da tacizi gizlemek için yaptığını söylediniz. Doğru mu?"

Sharon cevap vermedi. Banklar arasında bir uğultu yükseldi, insanlar birbirine baktı.

Avukat notlarına baktı, sonra kafasını kaldırdı. "Kanıtları inceleyelim. On sekiz numaralı kanıta bakın, Hâkim Hanım." dedi hâkime kafasıyla işaret ederek.

"Teşekkür ederim, Bay Agnew."

Agnew, jüriye döndü.

"Duyduğumuz gibi polis, özel yazılımlar kullanarak Daisy'nin kaybolduğu gün saat beşte Oxford'daki hemzemin geçitten geçen trenin kamera kayıtlarını inceledi. Görüntüyü jürinin görmesi için büyük ekrana alabilir miyiz?"

Mübaşirlerden biri bilgisayar ekranını açtı ve videodan bir kare belirdi.

Avukat, lazerini alıp kırmızı ışıkla ekranı gösterdi. "Dikkatinizi burada gördüklerinize çekmek istiyorum. Kraliyet, bu el arabasının Daisy Mason'ın cesedini barındırdığını ileri sürmektedir. Bu iddiamız, olay mahallinde terk edilmiş el arabasındaki kan izlerinin testiyle doğrulanmıştır. Şüpheye mahal kalmaması için açıkça konuşayım; burada gördüğünüz kişi Daisy'nin katili."

Adam etrafına baktı. Herkesin tüyleri diken dikendi.

"Maalesef videonun kalitesi nedeniyle daha detaylı bir yakınlaştırma mümkün değil. Ne var ki dijital teknolojiden tamamen yararlanamadık demek de yanlış olur."

Kumandaya tekrar bastı ve fotogrametri resmi belirdi. Modelin üstüne çeşitli etiketler konmuştu; Demiryolu, Parseller, Moloz Yığını. Avukat bekleyip herkesin bunu sindirmesine izin verdi.

"Bu teknoloji hem adli soruşturmalarda hem de hukuki süreçlerde başarılı bir şekilde kullanılmış ve güvenilirliğini kanıtlamıştır. Göstereceğim bulgular, bahsi geçen bölgenin fiziksel rekonstrüksyonu ile bağımsız olarak doğrulanmıştır,

detayları belgelerinizde bulabilirsiniz."

Kumandaya bir kez daha bastı ve modelin üstünde satırlar ve sayılar belirdi.

"Görebildiğiniz gibi." diye devam etti, "Bu yazılım iki boyutlu, fotoğrafik bir görüntüyü üç boyutlu olarak görüntülememizi sağlıyor. Sanal gerçeklik de diyebiliriz. Ve bu nesnelerin bazılarının boyutu bilindiği için, örneğin çitler, bu modelden yola çıkarak ölçüleri bilinmeyen diğer nesnelerin enini ya da boyunu ölçebiliriz. Polis bu yazılımı kullanarak görüntüdeki kişinin boyunun 1.70 metreden kısa olduğunu kesin olarak belirlemiştir." diyerek jüriye baktı. "Yaklaşık beş feet ve altı inç."

Mahkeme gürültüye boğuldu. Hâkim sessizlik istedi.

Avukat, Sharon'a döndü. "Eşinizin boyu ne kadar, Bayan Mason?"

Sharon oturduğu yerde kıpırdadı. "Altı feet, iki inç."

"Altı feet, iki inç. Yani 1.88 metre. Yaklaşık olarak. Bu yüzden öne sürerim ki gördüğümüz figürün eşiniz olması imkânsızdır."

"Bilmiyorum. Ona sormanız lazım."

Avukat gülümsedi. Tıpkı bir kedi gibi. "Peki sizin boyunuz ne kadar, Bayan Mason?"

Sharon, jüriye hızlı bir bakış attı. "*Beş feet iki inç.*"

"Pardon." dedi avukat. "Duyamadım."

"Beş feet iki inç."

"Yani bu görüntüdeki figür ile *birebir* aynı boydasınız."

"Tesadüf."

"Öyle mi?" Yine lazerle ekranı gösterdi. "Burada gördüklerinizi tasvir edebilir misiniz? Bu figürün ayakkabıları nasıl?"

Sharon gözlerini kıstı, "Spor ayakkabısına benziyor."

"Bence de. Mavi spor ayakkabı. İnşaat işçisi için tuhaf bir ayakkabı seçimi değil mi? Sizce de güvenlik botu tarzı bir şey giymesi gerekmez mi?"

"Bilmiyorum."

Agnew kaşını kaldırdı ve sonra devam etti, "Bildiğim kadarıyla koşucusunuz, değil mi Bayan Mason?"

"Ben *koşucu* değilim. Koşuya çıkıyorum."

"Tam tersine, her sabah birkaç kilometrelik koşu yaptığınızı duyduk."

Sharon omuzlarını silkti. "Çoğunlukla."

"Peki spor ayakkabısı giyiyor musunuz?"

Sharon ona ters bir bakış attı. "Başka ne giyeceğim?"

"Kaç adet spor ayakkabınız var?"

Sharon kızarmaya başlamıştı. "Kışın yerler çamur oluyor diye eski bir çift giyiyorum. Bir de yeni bir çiftim var."

"Peki bu yeni çift ayakkabılarınız ne renk?"

Tereddüt etti. "Mavi."

"Burada görünen ayakkabılarla aynı renk mi?"

"Galiba."

"Yani bunun tesadüf olduğunu mu düşünmemiz gerekiyor?"

Sharon, adama nefret dolu bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bilirkişi, evinizden kurtarılan ayakkabıların altında demiryolu kumu bulunduğunu söylememiş miydi?"

Savunma avukatı ayağa kalktı. "Sayın Hâkim, müvekkilimin Port Meadow'da koşuya gittiği ve hemzemin geçit kapanmadan önce burayı geçiş için kullandığı tanıklar tarafından doğrulanmıştır. Yani ayakkabılardaki kumun açıklaması bulunmaktadır."

Avukat jüriye bakarak söylediklerini vurguladı, sonra tekrar oturdu.

Kraliyet avukatı gözlüklerini çıkardı. "Bayan Kirby'nin araya girmesini bir kenara bırakırsak, görüntüdeki figürün siz olduğunu öne sürmek istiyorum, Bayan Mason. Eşinizin reflektif giysilerini giymişsiniz, saçınızı ve yüzünüzü saklamışsınız ve kızınızın cesedini barındıran bir el arabası kullanıyorsunuz. Eşinizin elbiselerini giyip eşinizin eldivenlerini taktınız, sonra da bu eldivenleri Loughton Caddesi'nde çöpe attınız. Ama botları size büyük geldiğinden giymeniz mümkün değildi, çünkü onun ayağı 44 numara, sizinki ise 37. Bu yüzden spor ayakkabılarınızı giydiniz."

"O *ben değilim*. Dedim ya, oraya gitmedim."

"Peki neredeydiniz? O gün saat beşte? Ekranda gördüğünüz saatte."

"Evdeydim." dedi Sharon ellerini kucağında birleştirerek. "Evdeydim."

"Doğruyu söylemiyorsunuz, değil mi? Polise o öğlen çocuklarınızı evde tek bıraktığınızı ve en az kırk dakika boyunca evde olmadığınızı söylediniz. Ve bu." diye lazeri ekrana doğrulttu, "Tam da videoda gösterilen saatte oldu."

"Dükkâna gittim." dedi Sharon kasvetli bir şekilde. "Mayonez almak için. Parti için."

"Ama mayonez bulamadığınızı iddia ediyorsunuz ve bilgisayarlarda böyle bir alışveriş kaydı yok. Kimse de sizi o gün gördüğünü hatırlamıyor, değil mi?"

"Orada olmadığımı kanıtlamaz."

"*Olduğunuzu da* kanıtlamaz, Bayan Mason. Tam tersine, Kraliyet, bu kırk dakikayı hemzemin geçide gidip kızınızın cesedini eski köprünün moloz yığınına gömdüğünüzü ileri

sürmekte. Kapıya bırakılan bildirge sayesinde bu molozların o gece toplanacağını biliyordunuz."

Kumandaya tekrar bastı ve ekranda Daisy'nin fotoğrafı belirdi. Parti kostümü içinde gülümsüyordu. Hoş, eksik dişli bir gülümsemesi vardı. Kaybolmasından üç gün önce çekilmişti. Avukat plastik bir torba gösterdi.

Banklardan şaşkınlık naraları yükseldi, jüriden bir iki kişi elini ağzına götürdü.

"On dokuz numaralı kanıt, Sayın Hâkim. DNA analizi bu dişin Daisy Mason'a ait olduğunu gösterdi. Duyduğumuz gibi, bu diş, Thames Valley Polisi arama takımları tarafından moloz yığınının yakınlarında bulundu." Lazeriyle ekranı gösterdi. Kırmızı bir nokta, bölgedeki yeri işaret etti. Sonra jüriye döndü. "Eminim ki, sayın jüri üyeleri, Daisy tüm kızlar gibi bu dişini yastığı altına koymayı umuyordu. Belki sizin de aynını yapan çocuklarınız var. Ama diş perisi bu dişi almaya gelmeyecek, değil mi Bayan Mason?"

Savunma avukatı ayağa kalktı. "Bu konuşma gerekli mi, Sayın Hâkim?"

Avukat, gözlüğü üstünden kraliyet avukatına baktı. "Devam edin, Bay Agnew."

Agnew eğilerek selam verdi. "Evet, Bayan Mason, baştan özetleyelim. Kızınızı öldüren kişi eşiniz olsaydı elimizde iki olasılık olurdu. Ya 05.30'da eve döndükten sonra öldürmüş olabilirdi ya da siz mayonez aramak için sonuçsuz arayışınıza çıktığı sırada eve dönmüş olurdu. İlk olasılığı eleyebiliriz çünkü videodaki saatle eşleşmiyor. Ayrıca, o saatte kızınızı öldürmüş olsa bile siz evde olurdunuz, bu da suçu polise haber vermeyerek yardım ve yataklık yapmış olduğunuz anlamına gelir. Yardım ve yataklık yapmadığınızı varsayıyorum, Bayan

Mason."

"Hayır."

"O yüzden elimizde sadece evde olmadığınız kırk dakika kalıyor. Yaklaşık olarak 04.35 ve 05.15 arası. Eşinizin bu zaman diliminde eve dönüp sizin evde olmadığını görmesi, fırsattan istifade ederek kızınızın öldürmesi ve cesedi iz bırakmayacak şekilde paketlemesi gerekiyordu. Hepsini kırk dakika içinde yapmış olması gerekliydi. Sonrasında otoparka giderek Daisy'yi el arabasına koyup, açıklanamaz bir şekilde kanıt bırakarak, cesedi moloz yığınına gömmesi, sonra eldivenleri çöpe atması, reflektif giysilerini çıkarıp 05.30'da eve dönmesi gerekiyordu. Çok hızlı. Supermarket Sweep yarışmasına katılmayı düşündü mü?"

Banklardan kısık gülüşmeler duydu ama hâkimin espriyi komik bulmadığı açıktı. Agnew devam etti.

"Ama bu hikâyede bir hata var, değil mi Bayan Mason? Çünkü bu saat ve yerde cesedi gömen kişi, videoda gördüğümüz kişi, kesinlikle eşiniz olamaz."

Sharon, adamın gözlerine bakmayı reddediyordu. Yanaklarında capcanlı renklerle dolu iki nokta vardı ama yüzü bembeyazdı.

"Peki bu kim, Bayan Mason?"

"Hiçbir fikrim yok. Dedim ya."

"Bence kim olduğunu biliyorsunuz. *Sizsiniz,* değil mi?"

Sharon çenesini kaldırdı. "Hayır. Ben değilim. Kaç kez söyleyeceğim? *Ben değilim.*"

***

19 Temmuz 2016, saat akşam 05.18

KayboIma günü
Loughton Caddesi, Oxford

Kadın, arabayı yolun kenarına çekip motoru durdurdu. Şimdiye kadar iyi gidiyordu. 16.58 treni tam zamanında gelmişti, trendeki kimse onu fark etmemiş olsa bile bugünlerde trenlerde kameralar vardı. El arabası ve üstündekiler polis için yeterli olacaktı.

Sadece eldivenler kalmıştı. Bunun için başka bir tanık daha gerekiyordu. Muhtemelen orta yaşlı bir kadın. Çenesi düşük biri. Onlar etrafını fark ediyordu. Fark edilmek çok zor bir şeydi, insan kasten deniyor olsa bile. Herkesin aklında bir şey vardı. Hepsi kendini düşünüyordu.

Kucağındaki gazeteyi açıp eldivenleri kontrol etti. Bunları da olay mahallinde bırakabilirdi ama cinayet vakalarında polise iş vermek gerekiyordu. Yapboz parçası gibi çözecek bir şeyler gerekiyordu. Böylece parçaları birleştirip cevabı bulduklarını düşünebilirlerdi. Çünkü başka bir yolu yoktu.

Cinayete başvurmak zorundaydı.

Daisy ölmeliydi.

***

"Peki, Bayan Mason." dedi Agnew, "Görüntüdeki kişinin siz olmadığını söylüyorsunuz. Aynı boyda olmanıza rağmen. Bu kişinin de sizinkiyle birebir aynı ayakkabılar giymesine rağmen. Bu kişinin de eşinizin evdeki reflektif giysilerinden giyiyor olmasına rağmen. Bunlar tesadüf olmaktan çok uzak, Bayan Mason."

"Herkes böyle giysi alabilir."

Agnew abartılı bir şaşkınlıkla bir adım geri attı. "Yoksa hikâyenizi değiştiriyor musunuz, Bayan Mason? Eşinizin değil, başka birinin mi kızınızı öldürdüğünü söylüyorsunuz?"

"Demek ki öyle, değil mi?" Sharon'ın tonu ironiye doğru gitmeye başlamıştı. "O değilse başka biridir. Ben değildim. Benim suçum değil."

"Anlıyorum. Reflektif giysi edinmenin zor olmadığı konusunda da size katılıyorum. Günümüzde neredeyse her şey internetten anonim bir şekilde alınabiliyor. Peki bu durumda zamanlamayı nasıl açıklayacaksınız? Kızınız 19 Temmuz günü öğleden sonra kayboldu. Bunu biliyoruz. Bu görüntüler ise o öğleden sonra saat beşten önce çekildi. Bunu da biliyoruz. Bu nedenle, gördüğümüz kişinin önceden reflektif giysi taşıyor olması gerekir. İnşaat sektöründe çalışanlar dışında bu koşulu karşılayan çok az insan var. Sizin dışınızda tabii."

Savunma avukatı kalktı ve hâkim kafasıyla onu işaret etti, "İtiraz edeceksiniz sanırım, Bayan Kirby?"

"Son cümlemi geri alıyorum, Sayın Hâkim." dedi Agnew. "Ama Bayan Mason için bir sorum daha var. Şimdi yabancı birinin kızınızı öldürdüğünü iddia ediyorsanız, şimdiye kadar eşinizi suçlamak için niye bu kadar uğraştınız?"

Sharon ona bakmıyordu.

"Polise iki eşya götürdünüz ve bu eylemdeki amacınız eşinizin kızınızı taciz ettiğini göstermek, böylece onu öldürmek için nedeni olduğunu ima etmek değil miydi? Eşiniz atmaya çalıştıktan sonra çöpten aldığınız doğum günü kartı, yani yedi numaralı kanıt ve eşinizin dolabında saklı olduğunu iddia ettiğiniz denizkızı kostümü, yani sekiz numaralı kanıt."

"Gerçekten saklamıştı, dolaptaydı, orada buldum."

"Aynı zamanda polise o zamana kadar kızınızın tacize uğ-

radığından haberiniz olmadığını söylediniz, değil mi?"

Sessizlik.

Agnew, gözlüğünü takıp notlarını karıştırmaya başladı. "Bu söylediklerinizi, eşinizin itiraf ettikleriyle doğrudan çelişiyor. Kendisini Nisan 2016'tan beri Daisy'ye karşı saplantılı olmakla suçladığınızı söyledi, bu iddiayı öncelikle doğum günü kartı hakkında konuştuğunuzda ileri sürmüşsünüz. Yine de bu durumu yetkililere bildirmemişsiniz."

Yine sessizlik. Sharon ellerini o kadar sıkıyordu ki parmakları beyazlaşmıştı.

"İntikam için yaptınız, değil mi?" diye sordu Agnew. "Bu kadar basit. Eşinizin arkadaşlık sitelerine girdiğini öğrendiğiniz, genç kadınlarla tanışıp yattığını öğrendiniz ve kızınızın ölümünden hüküm giymesini sağlayarak intikam almak istediniz. Polise suçlu olduğunu işaret eden materyaller verdiniz ve Daisy'nin cesedini saklarken reflektif giysi giydiniz, bu yüzden sizi gören herkes sorumlunun bir erkek olduğunu düşünecekti. Sizden değil, eşinizden şüphelineceklerdi."

"Sadece aldatmakla kalmadı. Porno izliyordu. *Çocuk pornosu.*" İleri eğilip Agnew'ı işaret ederek parmağıyla havayı deldi. "*O yüzden de hapiste.*"

Agnew bir kaşını kaldırdı. "Ama o zaman bundan haberiniz yok, değil mi? Bunu Daisy kaybolduktan *sonra* öğrendiniz. En azından polise öyle söylediniz."

"Arkadaşlık sitesinde olduğunu da bilmiyordum." diye çıkıştı Sharon. "Bilmediğim şeyin intikamını nasıl alayım? *Akıl okumuyorum.* Ayrı bir telefonu olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama işten sürekli geç geldiğini *biliyordunuz.* Bu geç kalışları için gittikçe daha saçma bahaneler uydurduğunu *biliyordunuz.* Onu aylarca, monoton bir düzenlilikle suçladınız,

sizi aldattığını söylediniz. Bunu inkâr mı ediyorsunuz?"

Sharon ağzını açtı ama konuşmadan kapattı. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"Bir kez daha özetleyelim." dedi Agnew. "Böylece hikâyenizi daha iyi anlayabiliriz. Anlattığınıza göre kızınız ile oğlunuz okuldan döndüğünde partiye hazırlanıyordunuz. Daisy 04.15'te geldi, Leo ise 04.30'da. Daisy odasına çıkıp müzik açtı. Leo'nun davranışlarından kavga ettiklerini çıkardınız ama üst kata çıkıp Daisy'ye bakmadınız. Saat 04.30'u geçtikten sonra mayonez almak için çıkıp çocukları evde tek bıraktınız. 05.15'te döndünüz, yanınızda da mayonez yoktu. Yine Daisy'ye bakmadınız. Leo'ya da bakmadınız. Eşiniz 05.30'da çıktı ve o da çocuklara bakmadı. Konuklar yedide gelmeye başladı ve tüm gece boyunca komşunuzun kızını papatya kostümü içinde koştururken gördünüz ama kendi deyiminizle kızınız olmadığını kesinlikle anlamadınız."

Banklarda oturdanlardan biri sanığı taciz ediyor diye bağırdı ve hâkim sert bir şekilde kafasını kaldırdı. "Sessizlik, yoksa izleyicileri dışarı çıkarırım!"

Agnew derin bir nefes aldı, "Bu hikâyenizde kızınız tam olarak ne zaman kayboldu, Bayan Mason?"

Sharon omuzlarını silkti, adamın gözlerine bakmıyordu. "Ben dışarıdayken kaybolmuştur."

"Yani o ünlü kırk dakikaya döndük, öyle mi? Bilinmeyen bir çocuk tacizcisinin, rastgele bir yabancının, tam da o anda eve girdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Daisy, bu kişiyi tanıyor olabilirdi. Onu içeri almış olabilirdi. Siz, Daisy'yi tanımıyorsunuz. Sır saklamaktan *hoşlanıyordu.* Benim arkamdan dolaplar çevirmeyi seviyordu."

Banktakiler bir kez daha hareketlendi ve savunma ekibin-

dekiler gergin bir şekilde birbirlerine baktı.

"Evet." dedi Agnew, jüriye dönerek. "Sayın jüri üyeleri, kendi çocuğu, kendi ölü çocuğu, hakkında böyle şeyler söyleyen bir anne..."

Bayan Kirby tekrar ayağa kalktı fakat Agnew hemen sözünü değiştirdi. "Son cümlemi geri alıyorum, Sayın Hâkim. Ama izninizle sanığa bir örnek verebilir mi diye soracağım. Kızının onu kandırmaya çalıştığına dair gerçek bir örnek var mı?"

"Yani." Sharon kızardı, "Öncelikle diğer kardeşini görüyordu. Benim bundan haberim yoktu."

"Jüriden buna inanmasını mı bekliyorsunuz?"

"Bana yalancı mı diyorsunuz? Bilmiyorduk. *Ben* bilmiyordum. Bilseydim kesinlikle son verirdim."

Bu bir tuzaktı ve Sharon tuzağa düşmüştü.

"Anladım." dedi Agnew ağır bir duraksamadan sonra. "Sevmediğiniz şeylere *kesinlikle son vermek* âdetiniz midir, Bayan Mason?"

Bu sefer jüri araya girdi. "Jüri son cümleyi değerlendirmeye almayacak. Lütfen devam edin, Bay Agnew."

Agnew notlarına baktı. "Daisy'nin diğer kardeşini gördüğünü bilseniz de bilmeseniz de o gün evinize gelen kişi Jamie Northam değildi. Değil mi Bayan Mason? Çünkü kendisinin kırk kilometre ötede, Goring'te bir düğün provasında olduğunu biliyoruz. Daisy'nin başka biriyle daha görüştüğünü, tanımadığınız ikinci biri olduğunu mu söylüyorsunuz? Böyle bir durum cep telefonu ya da bilgisayarı olmayan sekiz yaşında bir kız için mümkün mü? Böyle biri olsa bile o öğlen eve biri gelse ya da kapı kırılsa Leo'nun haberi olmaz mıydı?"

Sharon ona pis pis baktı, öfkesi artık su yüzüne çıkmak

üzereydi. "Kulaklık takmıştı."

Ama Agnew işin peşini bırakmıyordu, dersine çalışmıştı. "Yine de fark ederdi ve siz döner dönmez söyledi, değil mi? Ne de olsa." dedi kadının gözlerine bakıp her kelimesini vurgulayarak, "Onun annesisiniz, *o da sizin oğlunuz.*"

Bu son damlaydı.

"*O çocuk benim oğlum değil!*" Sharon daha düşünmeden kelimeler dudaklarından döküldü. "Bir şey duyması ya da bana söylemesine gelince, öyle bir şey olamaz. *Bir sıkıntısı var.* En başından beri vardı. Tanrı aşkına, çocuk evimizi yaktı. Birini suçlayacaksınız aptal annesini suçlayın. Beni değil."

Kirby tekrar ayağa kalkıp itiraz etti, banklarda oturan insanlar bağırıp parmaklarını kaldırmaya başladılar. Sessizliğin sağlanması neredeyse beş dakika sürdü. Bu süre boyunca Sharon olduğu yerde oturdu, omuzları kalkıp iniyordu.

"Yani hikâyenizin doğru olduğunu iddia ediyorsunuz." dedi Agnew. "Daisy eve geldikten sonra onu hiç görmediniz. Ne gördünüz ne de konuştunuz."

Sharon kızardı ama cevap vermedi.

"O zaman bunu nasıl açıklayacaksınız?" Önündeki masadan plastik bir torba daha kaldırdı. "Dokuz numaralı kanıt, Sayın Hâkim. Otoparktaki el arabalarının altında bulunan bir hırka. Bu hırkanın kaybolduğu gün Daisy Mason'ın üstünde olduğu doğrulandı." Tekrar kumandaya bastı ve okul kapısı önündeki kamera kaydı ekranda belirdi. Banklardan şaşkınlık naraları yükseldi. Polis bu görüntüyü daha önce paylaşmamıştı. Kimse bu görüntüleri görmemişti. Agnew, herkesin izlemesine izin verdi. Daisy'nin canlı, gülen, neşeli hâlini görmelerine izin verdi. Sonra görüntüyü durdurdu.

"Daisy Mason'ın son görüldüğü an bu. Hırka omuzlarına

bağlanmış ve gördüğünüz gibi tamamen temiz. Hırkanın iki kolu da görünüyor ve üstünde hiçbir leke yok."

Kanıt torbasını tekrar kaldırdı. "Jüri üyeleri çamur ve pislik içinde göremeyebilir fakat bu hırkanın sol kolunda kan bulunduğu analizle doğrulandı. Bu kan Daisy'ye ait değil. Başka birine ait. Bu kişi de sizsiniz, Bayan Mason."

Agnew durdu, sözlerinin sindirilmesini bekledi. "Bayan Mason, kızınız okuldan 03.49'da çıktığında temiz olan bu hırkanın üstünde kanınız nasıl bulundu açıklayabilir misiniz? O gün hâlâ Daisy'yi görmediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

Sharon bu sorunun sorulacağını biliyor olmalıydı ama verecek cevabı yoktu. Ne derse desin kabul edilmeyecekti.

"Elimi kestim." dedi sonunda. "Mutfakta cam kırılmıştı."

"Ah, ünlü kırık mayonez kavanozu. Ama bu, kanınızın hırkanın üstünde bulunmasını açıklamıyor. Bizi bilgilendirir misiniz, Bayan Mason?"

"Hırkayı, Daisy'nin eve geldiğini duyduktan sonra merdivenlerde buldum. Ona seslenmeye gittiğimde. Ben de hırkayı alıp koridordaki askıya astım. Etrafı topluyordum. Parti için. Elimin hâlâ kanadığını fark etmedim, yoksa hırkayı yıkamaya atardım."

"Peki hırkanın kaybolduğunu ne zaman anladınız?"

Sharon ona baktı ve çenesi kalktı. "Leo eve gelince. Daisy aşağı inip hırkasını aldı sandım."

"Bunu polis neden anlatmadınız? Bir kere de ifade vermediniz, tutuklanmadan önce saatlerce ifade verdiğiniz hâlde neden anlatmadınız?"

"Önemli olduğunu düşünmedim."

Mahkeme salonu sessizdi. Kimse ona inanmıyordu. Ama söyleyebileceği tek şey buydu.

Uzun, çok uzun bir duraksama oldu.

***

19 Temmuz 2016, saat öğleden sonra 04.09
Kaybolma günü
5 Barge Close, mutfak

Adamın yalan söylediğini biliyordu. Sesinde bir şeyler vardı, hattan sesler geliyordu. Yankılar çok tersti. Açık bir alanda, inşaat alanında değildi, bir odadaydı. İçinde başka biri olan bir odadaydı. Artık bunları anlıyordu. Yalanlarının arka planıydı.

Telefonu dikkatli bir şekilde bırakıp mutfak zeminine baktı. Mayonez yapışkan bir balçığa dönüşüyordu, üstünde sinekler uçuşuyordu. Her yer cam parçası olmuştu; küçük parçalar ayakları altında çatırdıyordu. Beş dakika sonra ön kapı açıldığında Sharon dört ayak hâlindeydi, cam kırıklarını streç film içinde topluyordu.

"Daisy? Sen mi geldin?"

Sharon ayağa kalkıp bez aldı. Elleri kanamıştı.

"*Daisy!* Duydun mu? Hemen içeri gir!"

Daisy sonunda göründü, okul çantasını arkasında sürüklüyordu. Sharon'ın dudakları kapandı, yanakları kızarmıştı.

"Bunu sen yaptın, değil mi?" dedi yerdeki pisliği göstererek. "Bu sabah en son sen mutfağa girdin. Sen yapmışsın."

Daisy omuzlarını silkti. "Mayonez işte, bir şey olmaz."

Sharon ona doğru bir adım attı. "Bütün gün parti için alışveriş yapıp hazırlandım, şimdi tekrar çıkmam gerekecek çünkü kavanozu düşürdüğünü söylemedin. Ayrıca mayonez-

le ne yapıyordun? Kahvaltıda mayonez yenmez. Yoksa süslü arkadaşların öyle mi yapıyor? Bizim anlamayacak kadar aptal olduğumuz bir şey mi?"

Daisy ağzını açtı ama konuşmamaya karar verdi. Mayoneze baktı, sonra annesine döndü. Çenesi isyankâr bir şekilde kalktı. İkisi birbirine hiç bu kadar benzememişti.

"Bizden iyi olduğunu sanıyorsun, değil mi?" dedi Sharon, kızına doğru yürüyerek. "Portia ile Nanxi Chen bu akşam neden gelmiyorlar bilmiyorum sanma. Bizden utanıyorsun, değil mi? *Kendi aileni* küçümsüyorsun, tıpkı o kendini beğenmiş arkadaşların gibi. Ne cüretle, *ne cüretle?*"

Daisy gitmek için arkasını döndü ama Sharon ileri atılıp kızı omzundan tuttu ve hırkasını çekti. "Bana arkanı dönme, genç hanım. Ben senin annenim, bana saygı göstereceksin."

Daisy kıvrılıp annesinin elinden kurtuldu ve bir an birbirlerine pis pis baktılar.

"Bayan Madigan dedi ki." dedi Daisy yavaşça, küçücük yüzü dudaklarına kadar bembeyaz olmuştu, "Saygının kazanılması gerekir. Yaptıklarınla kazanılan bir şey. Sen hiçbir şey yapmadın. Artık güzel bile değilsin. Babam bu yüzden başkasını arıyor. Yeni bir eş bulacak, benim de yeni annem olacak."

Sharon ne olduğunu anlamadan olan oldu. Eli kalktı, sert bir tokat indirdi, kızın yüzünde kırmızı, öfkeli bir iz kaldı. Bir anlığına dehşete düşüp geri adım attı. Yaptığı şeyden korkmakla kalmamıştı, kızının yüzündeki ifadeden de korkmuştu. Soğuk, duygusuz, muzaffer bir ifadesi vardı.

"Sen benim annem değilsin." diye fısıldadı Daisy. "Artık değilsin. Senin gibi olacağıma *ölürüm.*"

Sonra döndü, çantasını alıp gitti.

"Daisy? Daisy! Hemen buraya gel!"

Üst katta bir kapı çarpıldı ve müzik çalmaya başladı. İnce parkelerde bam bam bam sesleri duyuldu.

Sharon, lavaboya gidip titrek ellerle kendine su koydu, arkasını döndüğünde Leo onu izliyordu.

"Üstünde kan var." dedi.

***

Agnew sözüne devam ettiğinde yumuşak bir şekilde, neredeyse nazikçe konuşuyordu. "O gün başka bir şeyler oldu, değil mi Bayan Mason?"

Sharon yüzünü başka yana çevirdi.

"Kızınızın kaybolmasından birkaç ay önce eşinizin sizi aldattığını düşünmeye başladınız. Bu kıskançlık, bu şüphe sizi o kadar içine çekti ki, o kadar aklınıza girdi ki rasyonel bir şekilde düşünemez oldunuz. Eşinizin baktığı her kadın, ona gülümseyen her kadın, korkunç düşüncelerinizi besledi. *Kendi kızınızı* bile rakip olarak görmeye başladınız, sizin olması gereken sevgiyi ve ilgiyi çaldığını düşündünüz."

Sharon'ın başı düştü. Ağlıyordu. Kuru, acınası, zavallılık dolu göz yaşları döküyordu.

"O öğlen bardak taştı. Eşiniz sizi arayıp geç geleceğini söyledi, parti için tüm işler size kaldı. Bununla da bitmedi, iddia ettiği gibi bir müşteriyle değil, başka bir kadınla birlikte olduğuna emindiniz. Kim bilir, belki de arka planda bir kadın sesi ya da bir bar gürültüsü duydunuz. Bu da son damlaydı. Artık kaldıramazdınız. Bu öfkeli, kederli, incinmiş hâlde kızınızın odasına çıktınız. Ve ne gördünüz? Kızınız hâlâ okul üniforması içindeydi, omuzlarında pembe bir hırka vardı ve kostümünü giymek üzereydi. Sizin büyük paralar karşılığında

aldığınız kostümden tamamen farklı bir kostüm. Bu kostümü umursamadan arkadaşına verdiğini fark ettiniz. Size ne söyledi, Bayan Mason? Babasının denizkızı olarak onu daha çok seveceğini mi söyledi? Sizden güzel olduğunu mu söyledi?"

Sharon'ın kafası aniden kalktı. "Hayır." dedi dudaklarını oynatarak. Hayır. Böyle olmamıştı.

Ama avukatın sözü bitmemişti.

"Başka biri için, başka bir anne için böyle bir şeyin önemi olmazdı. Ama sizin için bu geçerli değildi. O anda aniden öfkelendiniz ve korkunç, geri alınamayacak şeyler yaptınız. Çünkü bu kostüm, sizin olması gereken ilgiyi çalan başka bir kızın anısını canlandırmıştı. Babasının sizden daha çok sevdiği bir kızın. Daisy ile çok benzer bir kızın. Kardeşiniz, Jessica."

"Sayın Hâkim!" diye bağırdı Kirby ayağa fırlayarak. "Bu son derece ön yargılı."

"Jessica." diye devam etti Agnew sesini yükselterek, "İki yaşındayken kimsenin açıklayamadığı bir kazada hayatını kaybetti. Sizinle yalnızken öldü. Sizin onu korumanız gerekirken öldü. Bu da 'tesadüf' mü, Bayan Mason, yoksa elinizde iki kız mı canını verdi?"

Sharon kafasını sağa sola sallıyordu; göz yaşları artık öfkeliydi. Öfkeli, şaşkın ve afsızdı.

"Kardeşiniz öldüğünde ne giyiyordu?" Agnew ileri eğildi. "Ne giyiyordu, Bayan Mason?"

***

Daisy Mason Bulunsun Facebook Sayfası

#DaisyİçinAdalet kampanyasını destekleyen herkese te-

şekkür etmek istiyoruz. Annesinin bu kadar korkunç bir suç işlemiş olabileceği akıl almaz olsa da mahkeme kararını verdi ve artık veda edebiliriz. Duygularımız, Mason ailesinin istismarının izlerini ömrü boyunca taşıyacak zavallı Leo ile birlikte. Bir hafta içinde sayfayı kapatacağız ama hâlâ çevrimiçi baş sağlığı defterimize katkıda bulunabilirsiniz.

Jean Murray, Frank Lester, Lorraine Nicholas ve 811 kişi bunu beğendi.

BEĞENİLEN YORUMLAR

Nicole Anderson Leo'nun evlatlık alındığını duydum. Babası çıksa bile onunla kalamaz.

1 Şubat, 10.22

Liz Kingston Dava kapandığına göre umarım Daisy huzur bulur. Böylece onu gördüğünü söyleyen insanlarla uğraşmak zorunda kalmayız. Daha geçen hafta Twitter'da üç kişi onu gördüğünü söylüyordu.

1 Şubat, 10.23

Polly Maguire Ben de gördüm. Bir tanesi Daisy'yi Liverpool İskelesi'nde gördüğünü söylüyordu ama kısa, kırmızı saçlı bir kız çıktı. Birisi Dubai'de gördüğünü, birisi de Uzakdoğu'da bir yerde gördüğünü söyledi. İnsanlar çok düşüncesiz davranabiliyor. Bu söylentiler zavallı Leo'yu rahatsız ediyordur.

1 Şubat, 10.24

Abigail Ward Bence de, ayrıca Daisy'yi anmanın en iyi

yolunun NSPCC'ye bağış yapmak olduğunu düşünüyorum. Çocuklara şiddetin artık bitmesi lazım. Buradan bağış yapabilirsiniz.

1 Şubat, 10.26

Will Haines Katılıyorum, FAS hastası çocuklara yardım eden bir kuruma da bağış yapabilirsiniz. FAS hastası çocuklarla çalıştım, çok fazla desteğe ihtiyaçları var. Leo da gerçekten bu hastalıktan mustarip ise umarım ihtiyacı olan sevgiyi görür.

1 Şubat, 10.34

Daisy Mason Bulunsun Harika fikirler, bu tatlı, masum çocuklar için iyi anma törenleri olur.

1 Şubat, 10.56

Judy Bray Geçen hafta hemzemin geçitten geçtim, bir yığın çiçek vardı. Vazo dolusu papatyalar konmuştu. Çok hoş bir görüntüydü. Vagondaki bazı insanların gözleri doldu.

1 Şubat, 10.59

***

Duruşma sonlandıktan iki gün sonra hava aniden açıldı. Keskin, soğuk hatları olan bir gündü, yaz günlerinin yumuşak hatlarının asla erişemeyeceği bir güzelliği vardı. Kısrak kuyruğu bulutları akıl almaz derecede büyük, masmavi gökyüzünde hızla ilerliyordu. Bir sandviç alıp oyun parkına gittim. Bir grup çocuk bir top peşinde koşuyordu, diğer taraftaki bankta oturan yaşlı bir çift vardı; birbirlerinden oldukça memnun

görünüyorlardı. Yaşlı erkeklerin yaşlı kadınlara, yaşlı kadınların da yaşlı erkeklere benzemeye başlaması tuhaf bir şeydi. Sanki hepimizin paylaştığı sona yaklaşınca cinsiyet farkları etkisini, hatta anlamını kaybediyordu. Everett'in geldiğini duymamıştım, birden yanımda belirdi. Bana bir kahve uzattı.

"Katılabilir miyim?"

Aslında yalnız kalmak istiyordum ama gülümseyip "Tabii ki. Otur." dedim.

Soğuğa karşı büzülerek oturdu, eldivenli ellerini kahve bardağına sardı.

"Gislingham aradı." dedi. "Billy'i yakında eve götürebileceklermiş. Doktorlar durumundan çok memnunmuş."

"Harika. Ben de ararım."

Sessizlik oldu.

"Gerçekten o mu yaptı sence?" dedi sonunda.

Demek aklındaki buydu.

"Evet." dedim. "Evet."

"Sence de yanlış nedenden hüküm giymediler mi? Sonuçta insanlar onlardan nefret ediyordu, Twitter'daki nefret kampanyası, kanıtlardan daha etkili olmuş olamaz mı?"

Omuzlarımı silktim. "Bunu bilemeyiz. Önemli olan doğru sonuca ulaşmış olmamız, nasıl olduğunun önemi yok. Ama bence kanıtta bir sıkıntı yoktu. İyi iş çıkardık, sen iyi iş çıkardın."

Bir saniye bana baktı, sonra kafasını çevirip parka baktı. Birkaç martı parka doğru daldı ve çocuklardan biri ağlamaya başladı.

"Aklıma takılan bir şey var."

Kahvemden bir yudum alıp sıcak, tatlı havayı dışarı verdim. "Neymiş?"

"Eldivenler. Çöpten çıkan eldivenler. *Guardian* gazetesine sarılmışlardı."

"Ee? Ne olmuş?"

"Sharon'ı sorguladığımızda aynı şeyi söyleyip durdu; '*Guardian* okumuyoruz, *Daily Mail* okuyoruz.' dedi. Bu konuda çok ısrar etti."

Gülümsedim ama onu anlıyordum. Böyle düşünmesinin nedeni vicdanıydı, bu iş alanında beslenmesi gereken bir şeydi. "Bence bir anlamı yok, Everett. Bir yerden bulmuş, bir tane almıştır. Belki de zaten çöpteydi. Bu davaların hep açık uçları oluyor, kafanı takarsan deli olursun. Endişelenme. Doğru kişiyi yakaladık. Zaten başka kim olabilirdi?"

Kısa bir süre bana baktıktan sonra gözleri yere düştü. "Galiba haklısın."

Bir süre sessizlik içinde oturduk, sonra ayağa kalktı, bana gülümsedi; "Teşekkürler, patron." dedikten sonra karakola döndü. Başta yavaş ilerliyordu ama onu izlerken gittikçe hızlandığını gördüm. Basamaklara ulaştığında toparlanmıştı, odaklanmış, objektif ve açık sözlüydü.

Ben ise kasılmış bacaklarım üstünde yükseldim ve arabaya binip göbeğe doğru ilerledim. Diğer yönde on kilometre ilerledikten sonra Kidlington High Sokağı'ndan sağa döndüm ve sarı astar sıvalı bir bungalov önünde durdum. Kapının iki yanında da kardelen saksıları vardı, bahçe renkli köpek oyuncaklarıyla doluydu. Zili çaldığımda kapıyı kırklı yaşlarında bir kadın açtı. Üstünde bol bir kazak ve eşofman altı vardı, bir elinde mutfak bezi duruyordu. Arka planda seksenlerden kalma bir pop şarkısı çalıyordu. Beni görünce gülümsedi. "Dedektif, ne iyi ettiniz. Geldiğinizi bilmiyordum."

"Kusura bakma, Jean. Geçiyordum da bir uğrayayım de-

dim."

Ama çoktan içeri girmemi işaret etmeye başlamıştı. "Soğukta kalmayın. Gary'i görmeye mi geldiniz?"

"Resmî olarak değil, nasıl diye merak ettim o kadar. Ayrıca lütfen, bana Adam deyin."

Tekrar gülümsedi. "Hâlâ onunla ilgileniyor olman çok güzel, Adam. Phil ile futbol oynamak için parka gitmişti. Gerçi köpek onun için top oynuyorlar sanıyor ama olsun."

Ellerini beze sildi. "Bir saniye bekle, çay yapayım. Birazdan dönerler, Phil nefes nefese kalmış olur." Tekrar gülümsedi. "Son geldiğinden beri Gary'nin odasını tadilattan geçirdik. İstersen bakabilirsin."

Kadın mutfağa girdi ve bir saniye öylece bekledim. Sonra birkaç adım atıp kapıyı açtım. Duvarlarda futbolcuların posterleri vardı, yatağın altında çoraplar duruyordu, Chelsea nevresim takımı serilmişti, Xbox ve birkaç oyun dizilmişti. Dağınık bir odaydı. Mutlu, sıradan, günlük bir dağınıklık.

Kapı çalındı ve Jean ayağıyla kapıyı açtı. Elinde iki kupa çay vardı.

"Nasıl olmuş?" diye sordu bir kupayı bana uzatarak.

"Bence harika olmuş." dedim. "Dekorasyondan bahsetmiyorum. Hepsinden bahsediyorum; ihtiyacı olan buydu. Normallik. Dengeli bir hayat."

Yatağa oturup eliyle nevresim takımını düzeltti. "Zor bir şey değil, Adam. Sadece sevilmesi gerekiyordu."

"Yeni okul nasıl?"

"İyi. Dr. Donnelly ile birlikte öğretmeniyle uzun süre konuştuk, her şeyi açıkladık. Hâlâ alışıyor ama bence sorun olmayacak."

"Orijinal ismine döndüğü için mutlu mu peki?"

Gülümsedi. "Bence Chelsea'de Gary diye futbolcu olmasının büyük etkisi var. 'Leo' ismini geçmişinde bırakmak ona çok iyi geldi. Her anlamda. Yeni bir başlangıç yaptı."

Çayına üfledi, ben ise pencereye yaklaşıp arka bahçeye baktım. Bahçenin ucunda bir kale vardı, çamurlu toprakta birkaç futbol topu duruyordu. Pencere pervazında ise küçük, porselen bir kâse vardı. İçine anahtar ya da bozuk para konan türden bir şey. Ama bunun içinde tek bir şey vardı. Gümüş bir şey parıldıyordu. Bir çeşit tılsım gibiydi; zincire ya da bileklige takılan türden bir şeydi. Erkek çocukta olması beklenecek türden bir şey değildi. Elime alıp sorgulayıcı bir şekilde Jean'e baktım.

"Onu kardeşi vermiş." dedi. "Aklıma geldi. Gary, dedektiflerinizden birine mail göndermek istiyor. Galiba ismi Everett idi. Pansiyonda sorun çıkardığı için özür dileyecekmiş. O sırada aradığı şey buymuş. Kaybettiğini sanmış."

"Öyle mi?" Tekrar bakıp elimde çevirdim. Bir çiçek buketine ya da yaprağa benziyordu ama tersti. Noel'de asılan ökse otuna benziyordu. "Çok anlamlı olmalı."

Jean kafasını salladı. "Bir çeşit tılsımmış. Kötü şeylerden korumak için. Daisy, öğretmeninden almış o da Gary'e vermiş. Tuhaf ama ne yapacaksın işte."

"Neden öyle dedin?"

Çayından bir yudum aldı. "Gary, hakkında konuşmak istemiyor, ben de pek zorlamadım ama Daisy'nin bu tılsımı o gün verdiğini düşünüyorum. Kaybolduğu gün. Ne zaman düşünsem kanım donuyor. Kulağa tuhaf geliyor ama sanki olacakları biliyormuş. Tabii nereden bilecekti, zavallı kız."

Sonra kapıdan anahtar sesi yükseldi ve ev bir anda seslerin uğultusu ve bir köpeğin havlamasıyla doldu.

"Jean, Jean, üç penaltı attım!" diye bağırdı yatak odasına koşarken. Ayaklarının altında bir Golden Retriever koşuşturuyordu. "Arka arkaya bam bam bam!"

Sonra durdu çünkü Jean'in yalnız olmadığını anlamıştı. Yanakları kızarmıştı, son gördüğümden beri saçını kestirmişti. Artık gözlerini saçları arkasında saklayamıyordu ama buna ihtiyacı yoktu; gözlerimin içine bakıyordu. Beni görmeyi beklemediği için şaşırdığı belliydi ama hepsi bundan ibaretti. Artık korkmuyordu.

"Selam, Gary." dedim. "Nasıl olduğunu merak ettiğim için geldim. Jean çok iyi olduğunu söylüyor. Çok sevindim."

Eğilip sırıtan köpeğin başını okşadı. "Burası güzel." dedi tekrar kafasını kaldırıp bana bakarak. İki kelimeyle bu kadar çok şey anlatılabileceği hiç aklıma gelmezdi. Sadece geçmiş hakkında değil, gelecek hakkında da.

"Üç penaltı ha?" diye devam ettim. "Hiç fena değil. Böyle gidersen sevdiğin oyuncu kadar iyi olursun, adı neydi, penaltı çeken yok mu?"

Gülümsedi ve kendime biraz kızarak ilk defa gülümsediğini gördüğümü fark ettim.

"Hazard." dedi.

Arabaya döndüğümde bir saniye oturdum, düşündüm. İkinci bir fırsat elde eden Gary'i ve edemeyen Daisy'yi düşündüm. Benim asla elde edemediğim, uğurunda her şeyimi vereceğim ikinci şansı düşündüm.

Yarın tam bir yıl olacaktı. Günü gününe. O gün.

Sanki haftalardır yağmur yağıyordu, bulutlar hiç aralanmamıştı. Eve erken gelmiştim çünkü Jake ile konuşmak istiyorduk ama acele etmek istemiyordum. Aklında bununla

uyumasını istemiyordum. Ertesi gün çocuk psikoloğu ile randevusu vardı. Alex buna karşı çıkmıştı, doktorun işini bildiğini, Jake'in haftalardır kendine zarar vermediğini söylemişti. Oğlumuzun zihnimle çözebileceğim bir "dava" olmadığını, olayı büyütmenin durumu kötüleştireceğini söylemişti. Ama ben zorlamıştım.

Zorlamıştım.

Çöp kutularını içeri soktuğumu hatırlıyordum, kutuları yola saçtıkları için çöpçülere küfretmiştim. Mutfak masasına anahtarlarımı koyup postaya baktığımı, Jake'in nerede olduğunu sorduğumu hatırlıyordum.

"Üst katta." dedi Alex, bulaşık makinesini doldururken. "Müzik çalıyor. Yarım saate yemek hazır de."

"Sonra konuşacak mıyız?"

"Sonra konuşacağız."

Kötü gecelerimde o basamakları emekleyerek çıkıyordum. Sadece hızlı olarak engelleyebileceğim bir felaket olduğunu biliyordum ama vücudum suya düşmüş bir kurşuna dönüyordu. Kapı yarı açıktı. Gökyüzü kararıyordu. Bilgisayar ekranı parlıyordu. Bilmeden orada harcadığım korkunç, değerli saniyeler. Son kez bilmiyordum. Sonra arkamı döndüm, tuvalettedir, çalışma odamdadır diye düşündüm.

Tavanda,

Asılıydı.

Sabahlığın ipi etine batıyordu.

Derisinde kırmızı izler oluşmuştu.

Gözleri...

Ve onu kurtaramıyordum. Aşağı indiremiyordum. Ciğerlerine hava almasını sağlayamıyordum. Ona beş dakika önce

ulaşamıyordum. Çünkü sadece bu kadar geçmişti. Beş dakika. Öyle söylemişlerdi.

Aptal çöp kutuları.

Oğlum.

Canım, canım oğlum.

SON SÖZ

17 Ağustos 2016, sabah 10.12
Kaybolmadan 29 gün sonra

Gemi, düdüğünü çalarak hızlandı ve Liverpool limanından İrlanda Denizi'ne doğru açılmaya başladı. Martılar, teknenin etrafında yükselip dalışa geçiyor, ötüp havada halkalar çiziyordu. Güneşe rağmen güvertede serin bir rüzgâr vardı. Kate Madigan korkulukta durmuş bulutlara, diğer gemilere, gemi uzaklaştıkça küçülen insanlara bakıyordu. İnsanlardan bazıları el sallıyordu. Ona el sallayan yoktu, bunun farkındaydı, insanlar gemilere her zaman el sallardı ama yine de bitiş hissini kuvvetlendiriyordu. Su ile bütün bir varlık uzaklaşıyordu, güneşte parlayan her metre onu daha da uzaklaştırıyordu.

Artık geri, dönüş olamazdı. Asla. Heyecanlı bir rahatlama ile nefes aldı, temiz havanın ruhunu temizler gibi ciğerlerini doldurduğunu hissetti. Başardığına hâlâ inanamıyordu. Yalanlar, kandırmacalarla dolu onca haftadan sonra, yatakta yattığı, kalbi ağzında kapının çalınmasını beklediği onda zamandan sonra. Bugün bile limana gelirken elleri titriyordu, polisin orada bekleyip sonunda onları yakalayacağını düşünüyordu. Kaçış yollarını kesecekler, yeni hayatlarına başlamalarına engel olacaklardı. Ama hiçbir şey yoktu. Ne o iri, neşeli dedektif, ne de koyu saçlı, gözlerinden zekâ fışkıran kadın ve gerçeğe fazla yaklaşan soruları. Hiçbiri yoktu. Sadece biletlerini kontrol edip onları gülümseyerek gemiye alan neşeli bir görevli vardı.

Gerçekten kaçmışlardı. Aldığı riskler; planlamalar, özen, tehlikeli detayları önceden kestirmesi, hepsine değmişti. Evet, bedelini başkaları ödemişti ama ona göre hak ettiklerini bulmuşlardı. Kızını sevmeyen bir anne ve sevgisini sapkınlaştıran bir baba. Hangisinin daha çok zarar verdiğini bilmek mümkün müydü? Hangisi daha büyük cezayı hak ediyordu? Büyükannesi hep Tanrı'nın günahları cezasız bırakmadığını söylerdi, belki de bu seferlik haklıydı. Adamın telefonundaki videolar, hırkadaki kan; bunları öngörmesi mümkün değildi ama ikisi de yıkıcı bir etki yaratmıştı. İlahi bir müdahale mi vardı yoksa tamamen kendisi mi sorumluydu bilmiyordu ama adalet yerini bulmuştu. Baba, kendi kazdığı kuyuya düşmüştü, annesi ise kızını serbest bırakan tuzağa düşmüştü. Önemi olan tek şey de buydu; kimin hüküm giydiği değil, cinayet gerçeği, buna olan inanç. Çünkü bununla birlikte tüm aramalara son verilecekti. Kardeşe gelince, onu kontrol etmişti. Dikkat çekmemek için gizlice yapmıştı. Yine de kızın öğretmeni olduğu için bilmek istemesi normal karşılanırdı. Bilmek de istemişti, emin olmak istiyordu. Ona çocuğun iyi olduğunu söylemişlerdi. Hatta iyiden de öteydi. Herkes en iyisinin olduğunu düşünüyordu. Çünkü artık o da hak ettiği şeye kavuşmuştu: İkinci bir şans. Artık onun da sahip olduğu mucizevi, zorluk tanımayan, hayat değiştiren ikinci şans.

"Anne, anne!"

Döndü ve ona doğru koşan küçük bir kız gördü, kızın yüzü neşe doluydu. Kate eğilip kollarını açtı, çocuğu sevecenlikle salladı ve sıcak nefesini yanağında hissetti.

"Beni seviyor musun, anne?" diye fısıldadı çocuk ve Kate geri çekilip çocuğun yüzüne baktı.

"Tabii ki seviyorum, canım. Hem de çok. Hem de *çok ama çok.*"

"Diğer kızın kadar mı?" Çocuğun sesinde bir endişe tınısı vardı.

"Evet, canım." dedi Kate nazikçe. "İkinizi de eşit seviyorum. Öldüğünde bir süre içim parçalandı çünkü hastaydı ve onu kurtaramadım. Ne yaparsam yapayım ne kadar denersem deneyeyim olmadı. Ama seni *kurtarabilirim.* Artık kimse canını yakmayacak." dedi ve çocuğun artık kendine benzeyen yumuşak, kızıl buklelerine dokundu. "Çünkü artık annen benim."

"Kimse bana inanmazdı." diye fısıldadı kız, "Senin dışında kimse."

Kate'in gözleri doldu. "Biliyorum, hayatım. Konuşabileceğin kimse olmaması beni çok üzdü, kimse seni hak ettiğin gibi sevemiyordu. Ama hepsi geçti. Çok cesur, çok zekiydin. Eldivenleri aldın, düşen dişini sakladın, benim aklıma gelmezdi."

Kızı tekrar kollarına alıp daha sıkı sarıldı. "Söz veriyorum, seni bir daha bulamayacaklar. Seni asla bırakmayacağım. Bunu hiç unutma, tamam mı?"

Küçük kızın kafasını salladığını hissetti. "Peki." dedi gözlerini silip küçük kızın elini tutarak, "İngiltere'ye son bir kez veda edelim mi?"

Korkuluğun başına geçip güneşe çıktılar. Küçük kızın gözleri heyecandan büyümüştü, etrafı gösteriyor, gülüyor, yanlarından geçip giden tekneye el sallıyordu.

Güvertenin biraz ilerisinde tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın vardı, dizlerinin üstünü yorganla örtmüştü. Küçük kıza nazikçe baktı. "Ne kadar da eğleniyorsun."

Çocuk ona bakıp kafasını tüm gücüyle salladı ve Kate gülümsedi. "Galway'e gidiyoruz." dedi neşeyle. "Orada iş buldum. Sabrina aylardır bunu bekliyordu."

"Sabrina mı?" diye sordu kadın. "Ne hoş bir isim. Anlamı da güzel. Bence insanın anlamlı bir ismi olmalı. Annen sana anlamını söyledi mi?"

Küçük kız yine kafasını salladı. "Çok sevdim. Sır gibi. Sırları seviyorum."

Sonra gülümsedi. Hoş, eksik dişli bir gülümsemesi vardı.